தமிழகப் புதையல்

டாக்டர் - மா. இராசமாணிக்கனுர்
M.A., L.T., M.O.L, Ph.D.,

சாந்தி நூலகம்
2/122, பிராட்வே, சென்னை-1

முதற் பதிப்பு—செப்டம்பர், 1959

உரிமை ஆசிரியருக்கே

V2ll:72
N59

விலை ரூபா 2

TAMIL NADU ARCHIVES LIBRARY
No. 108716
MADRAS

SANTHI NOOLAGAM

2/122, BROADWAY
MADRAS-1

மங்கை அச்சகம்
25, மாவடி விநாயகர் கோயில் தெரு, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14

முகவுரை

இதன்கண் முதல் மூன்று கட்டுரைகள் புதைபொருள் ஆராய்ச்சி பற்றியவை; மூன்று கட்டுரைகள் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சி கொண்டவை; மூன்று கட்டுரைகள் வரலாற்றுத் தொடர்புடையவை; ஒன்று இலக்கண ஆராய்ச்சி பற்றியது.

இவை யாவும் (முதற் கட்டுரை நீங்கலாக) தமிழகத்தைப்பற்றிய நில - கல்வெட்டு - வரலாற்று - இலக்கணப் புதையல் பற்றிய கட்டுரைகளே. ஆதலால் இந்நூல் 'தமிழகப் புதையல்' எனப் பெயர் பெற்றது.

இவை பலவகைத் துறைகளில் தமிழ் ஆராய்ச்சி செய்ய விரும்புவோர்க்குப் பயன்படும்; நம் தமிழகப் பழைமையையும் பெருமையையும் நன்கு விளக்கவல்லவை. இந்நூலை நன்முறையில் வெளியிட்டுள்ள சாந்தி நூலகத்தார்க்கு என் நன்றி உரியது.

மா. இராசமாணிக்கம்

உள்ளுறை

எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	இந்தியாவில் புதைபொருள் ஆராய்ச்சி	1
2.	அரிக்கமேடு	13
3.	திரிபுவனை	22
4.	காஞ்சி - கயிலாசநாதர் கோவில்	38
5.	காஞ்சி - ஏகாம்பரர் திருக்கோவில்	45
6.	மதுரையில் நாயக்கர் ஆட்சி	62
7.	தஞ்சையில் நாயக்கர் ஆட்சி	71
8.	சோழர்க்குப் பிற்பட்ட தமிழகம்	80
9.	தமிழ் யாப்பிலக்கண நூல்கள்	88
10.	தமிழகத்து வடஎல்லை	106

1. இந்தியாவில் புதைபொருள் ஆராய்ச்சி

நாகரிக வளர்ச்சி

முதல் மனிதன் வீடு கட்ட அறியாது மலைக்குகைகளில் வாழ்ந்தான். அவன் அப்பருவத்தில் இயல்பாகக் கிடைத்த கற்களையே தனக்குரிய கருவிகளாகக் கொண்டான்; பின்னர் அறிவும் ஆராய்ச்சியும் பெருகப் பெருக, ஆற்றங்கரைகளிலும் சமவெளிகளிலும் கிடைத்த களிமண்ணைக் கொண்டு வீடுகளை அமைத்தான்; தனக்கு வேண்டிய பாண்டங்களைச் செய்துகொண்டான்; தன் பேச்சைப் புலப்படுத்தச் சித்திர எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்தினன். அவ்வெழுத்துக்களை மட்பாண்டங்கள்மீதும் பிறவற்றின்மீதும் பொறித்தான்; மண்ணை அறுத்துக் கற்களாக்கிச் சுட்டு, அச்செங்கற்களைக் கொண்டு வீடுகளை அமைத்தான்; சுடாத கற்களையும் பயன் படுத்தினன். மனிதர் இவ்வாறு படிப்படியாக மலைநாடு, காடு, ஆற்றுவெளி, கடற்கரை என்னும் இடங்களிற் பரவி, அங்கங்குக் கிடைத்த சாதனங்களைக் கொண்டு வாழலாயினர்; நாளடைவில் இப் பல இடத்து மக்களுள் வாணிகம் பற்றிக் கூட்டுறவு உண்டாயிற்று.

பலவகைக் காலங்கள்

முதல் மனிதன் காலத்தில் பதப்படுத்தப்படாத கற்களே கருவிகளாக அமைந்திருந்தன; அடுத்த காலத்தில் பதப் படுத்தப்பட்ட கற்கருவிகள் விளக்கமுற்றன. இவ்விரு காலங்களும் கற்காலம் எனப்படும். அறிவு பெற்ற மனிதர்

மண்ணில் இயற்கையாகக் கிடைத்த செம்பு, வெண்கலம், பித்தளை, இரும்பு ஆகிய உலோகங்களைப் படிப்படியாகக் கண்டறிந்து பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். அக்காலங்கள் முறையே செம்புக் காலம், வெண்கலக் காலம், பித்தளைக் காலம், இரும்புக் காலம் எனப்படும். இக்காலங்கள் மனிதனுடைய அறிவு வளர்ச்சியையும், நாகரிக வளர்ச்சியையும் உணர்த்துவனவாகும்.

துறக்கப்பட்ட இடங்கள்

முதலிற் கற்கருவிகளைப் பயன்படுத்திய மனிதன் உலோகங்களைக் கொண்டு கருவிகள் செய்ய அறிந்ததும் கற்கருவிகளைப் புறக்கணித்தான்; பயனற்ற மட்பாண்டங்களைப் போகவிட்டான். இவை நாளடைவில் கவனிப்பார் அற்று மண்ணிற் புதையுண்டன. இறந்தவரைப் பெரிய மட்பாத்திரங்களில் (தாழிகளில்) இருத்திப் புதைத்தல் பண்டையோர் மரபு. அத்தாழிகள் எண்ணிறந்தன பண்டை மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் புதைந்து கிடக்கின்றன.

பழைய மக்கள் செழிப்புள்ள இடங்களைத் தேடி அடிக்கடி அலைந்து திரிந்தனர். ஆதலின், அங்கங்கே பயனற்ற பொருள்களைப் போட்டுவிட்டுப் போயினர். அவை நாளடைவில் மண்ணில் மறைந்தன. ஆற்று ஓரங்களில் அழகிய நகரங்களை அமைத்துக்கொண்டு ஓரளவு நாகரிகத்துடன் வாழ்ந்த மக்கள், ஆற்று வெள்ளத்தால் நகரம் அழியக் கண்டு, வேறு இடம் புகுந்தனர். இங்ஙனமே கடற்கரை ஓரமாக வாழ்ந்த மக்கள் அமைத்த நகரங்களும் கடலுக்கு இரையாயின. சில நகரங்கள் எரிமலைக்கு இலக்காகி அழிந்தன. வேற்று நாட்டு மக்கள் படையெடுப்பால் பாழான நகரங்கள் பல. இங்ஙனம் பல்வேறு காரணங்களால் பண்டைக்கால முதலே பல நகரங்களும் சிற்றூர்களும் அழிந்து, நாளடைவில் நிலத்திற் புதையுண்டன; சில மண்மேடிட்டுக் கிடக்கின்றன.

பழைய நூல் குறிப்புகள்

"இப்பொழுதுள்ள கன்னியாகுமரி முனைக்குத் தெற்கே 'குமரி நாடு' என்ற பெயருடன் பெருநாடு ஒன்று இருந்தது; அந்நாட்டில் குமரிமலைத்தொடர், குமரியாறு, பஃறுளியாறு, பழைய மதுரை என்பன இருந்தன; அவை அழிந்த பிறகு கிழக்குக் கடற்கரையில் அலைவாய் (கபாடபுரம்) என்பதைப் பாண்டியன் தலைநகரமாகக் கொண்டான். அதுவும் கடலுள் ஆழ்ந்தது; பழைய கொற்கை நகரமும் கடலுக்கு இரையானது; சிறந்த துறைமுகப் பட்டினங்களான காவிரிப்பூம் பட்டினம் முதலியன கடல் கொந்தளிப்பால் அழிந்தன" என்பன போன்ற செய்திகளைத் தமிழ்நூல்களிற் காண்கிறோம்; அவற்றின் பழைய வரலாற்றை அறிய, அந்த இடங்களை இயலும்வரை அகழ்ந்து காண ஆவல் கொள்கிறோம் அல்லவா?

இங்ஙனமே ஏசுநாதர் வாழ்ந்த காலத்தில் இருந்த பாலஸ்தீன நகரங்கள் பல இன்று காணுமாறில்லை. ஹோமர் எழுதிய 'இலியட்' நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 'ட்ராய்' நகரம் காணப்படவில்லை. "அவை மண்ணுள் மறைப்புண்டு மண்மேடிட்டுக் கிடத்தல் வேண்டும். "அவற்றைக் கண்டறிந்து அகழ்ந்து ஆராயவேண்டும்" என்னும் அவா அறிஞர் உள்ளத்தில் தோன்றுதல் இயல்பன்றோ? இங்ஙனம் வேதங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் புராணங்களிலும் பௌத்த சமண நூல்களிலும் சிறப்பாகப் பேசப்பட்ட நாலந்தா, தட்சசீலம், கோசாம்பி, பாடலிபுரம் முதலிய வடநாட்டுப் பழைய நகரங்களைக் கண்டறிய இந்தியர் விரும்புதல் இயல்புதானே!

புதைபொருள் ஆராய்ச்சி

இவ்வாறு நூல்களில் கூறப்பட்டும் கூறப்படாமலும் உள்ள - பண்டை மக்கள் வாழ்ந்த - பலதிறப்பட்ட இடங்களை அறிந்து, அகழ்ந்து பார்த்து, அவ்விடங்களிற் காணப்

படும் பொருள்களை ஆராய்ந்து, அவற்றைப் பற்றித் தோன்றும் செய்திகளையும், அவற்றைப் பயன்படுத்திய மக்களைப் பற்றிய விவரங்களையும் அறியும் முயற்சியே புதைபொருள் ஆராய்ச்சி என்பது. இவ்வாராய்ச்சிக்குத் துணையாக இருப்பவை மண்டை ஓட்டைச் சோதிக்கும் கலை, பிற உயிர்களின் எலும்புகளை ஆராயும் கலை, நிலநூல் அறிவு முதலியனவாகும்.

ஆராய்ச்சி நடைபெற்ற வெளி இடங்கள்

ஒவ்வொரு கண்டத்திலும் புதைபொருள் ஆராய்ச்சி நடந்துவருகிறது. மேனாட்டாரே இவ்வாராய்ச்சியிற் சிறந்து விளங்குகின்றனர். நடுத்தரைக் கடலில் உள்ள 'மால்ட்டா' தீவு, எகிப்து, பாலத்தீனம், அசிரியா, பாபிலோனியா, ஏலம், பாரசீகம் என்பன குறிப்பிடத்தக்க இடங்கள் ஆகும். உலகத்துப் பண்டை நாகரிக நாடுகளில் எகிப்து தலைசிறந்தது என்பது இந்த ஆராய்ச்சியாற் புலனாயிற்று. அங்குக் கி. மு. 4000 ஆண்டுகட்கு முன்னும் பின்னும் வாழ்ந்த எகிப்திய அரசர்கள் தமக்கெனக் கட்டிய கல்லறைகளே பிரமிட் கோபுரங்கள் என்பன. அவை ஏறக்குறைய 80 ஆகும். அவற்றுள் மிகப் பெரியது 764 சதுர அடிப் பரப்பும் 480 அடி உயரமும் கொண்டது. அதில் உள்ள கற்களைக் கொண்டு ஒரு நகரத்தை அமைக்கலாம் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். அறிஞர் அந்தக் கல்லறைகளை ஆராய்ந்து மதிப்பிடத்தக்க பல பொருள்களை எடுத்தனர்; அங்குக் காணப்பட்ட ஓவிய எழுத்துகளை ஆராய்ந்தனர்; படித்துப் பொருள் கண்டனர்; எகிப்திய நாகரிகம் மிக்க பழமையானது என்னும் முடிபுக்கு வந்தனர்.

இங்ஙனமே மேனாட்டு அறிஞர் டைக்ரிஸ், யூப்ரடிஸ் ஆறுகட்கு இடைப்பட்ட நிலப் பகுதியையும் அவற்றை அடுத்த இடங்களையும் அகழ்ந்து ஆராய்ந்தனர். "சுமேரியர், பாபிலோனியர், அசிரியர் முதலிய பலதிறப்பட்ட மரபினர்

அவ்விடங்களில் தனித்தனி நாகரிகத்தை வளர்த்து மறைந்தனர் ; அவர்கள் வழிபட்ட சூரியன், சந்திரன், சிவன், துர்க்கை முதலியவர் கோவில்கள் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. அவர்கள் ஓவிய எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தின மக்களாவர். சுமேரியர் பேசிய மொழி துருக்கி, தமிழ் போன்ற ஒட்டு மொழியாகும்," என்று ஆராய்ச்சியாளர் அறிவித்தனர்.

இந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகம்

இந்தியா ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வரலாற்றுப் புகழ்பெற்றது; ஆதலின், புதைபொருள் ஆராய்ச்சிக்கு ஏற்ற இடமாகும் என்பது அரசாங்கத்தார் கருத்து ; அதனால் 'இந்தியப் புதைபொருள் ஆராய்ச்சிக் கழகம்' ஒன்றை நிறுவினர். அக்கழகத்தில் சிறந்த ஆராய்ச்சியாளராக இருந்தவர் சர் அலெக்சாண்டர் கன்னிங்காம் என்பவர். அவர் வட இந்தியாவில் பல இடங்களில் ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தினார். அவரது பேருழைப்பின் பயனாய் நாலந்தா, தட்சசீலம், பாடலிபுரம், கோசாம்பி முதலிய பழைய நகரங்களைப் பற்றிய விவரங்கள் ஓரளவு வெளிப்பட்டன ; தென் இந்தியாவில் அமராவதி என்னும் இடத்தில் வியக்கத்தக்க சிற்பங்களும் கல்வெட்டுக்களும் கட்டடச் சிதைவுகளும் கிடைத்தன.

சிந்து மாகாணப் புதையல்

சிந்து மாகாணம் புதைபொருள் ஆராய்ச்சிக்கு வளமான இடமாக இருக்கின்றது. சிந்துநதி பாயப்பெறும் சமவெளியில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பழைய நகரங்களும் சிற்றூர்களும் புதையுண்டு கிடக்கின்றன. அவற்றுள் சான்கு-தரோ, மொகெஞ்சொ-தரோ, தகஞ்ச-தரோ, அலிமுராத், பாண்டிவாகி முதலிய இடங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. அவ்விடங்களில் ஆராய்ச்சி நடைபெற்று வருகிறது. அங்குப் பலவகைப்பட்ட பழைய கட்டடங்கள், மட்பாண்டங்கள், நுண்ணிய துளையுடைய மிகச் சிறிய மணிகள், வழவழப்பான களிமண்

பொம்மைகள், பலவகைக் கற்களால் செய்யப்பட்ட விளையாட்டுப் பொருள்கள், ஓவிய எழுத்துக்களைக் கொண்ட பாத்திரச் சிதைவுகள், முத்திரைகள் முதலியன கிடைத்தன. இவை அனைத்தினும் மிக்க பயன்தரத்தக்க இடம் மொகெஞ்சொ-தரோ என்பது. அது 1922-லிருந்து அகழ்ந்து ஆராயப்பட்டு வருகின்றது. இதுவரை பத்தில் ஒரு பங்கே அகழப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் அதுபற்றி வந்துள்ள ஆராய்ச்சி நூல்கள் பலவாகும்.

மொகெஞ்சொ-தரோ

இந்நகரம் அமைந்துள்ள இடத்தில் பல மண்மேடுகள் இருக்கின்றன, அவற்றுள் பெரியது 1300 கெசம் நீளமும் 670 கெசம் அகலமும் உடையது. மற்றொன்று 440 கெசம் நீளமும் 330 கெசம் அகலமும் கொண்டது. மற்றவை சிறிய அளவின. தோண்டப்பட்ட இடத்தில் தெருக்கள் கிழக்கு மேற்காகவும், தெற்கு வடக்காகவும் அமைந்துள்ளன. பெரிய தெருக்களின் அகலம் 33 அடி. பல கட்டடங்கள் மேல்மாடங்களைக் கொண்டவை. எல்லாத் தெருக்களிலும் கால்வாய்கள் நன்னிலையில் அமைந்துள்ளன. வீட்டுக் கால்வாய் தெருக் கால்வாயுடன் கலக்கிறது. தெருக் கால்வாய் பெரிய தெருக் கால்வாயுடன் பெரிய சதுரக் குழியில் கலக்கிறது. எல்லாக் கால்வாய்களும் பெரிய செங்கற்களால் செவ்வையாக மூடப்பட்டுள்ளன. வீட்டு மேல்மாடத்திலிருந்து கழிவுநீர் மண்குழை வழியே கீழே இறங்கிக் கீழ்க் கால்வாயில் கலக்கிறது. மண்குழை சுவர்க்குள் பதிக்கப்பட்டுள்ளது. அகன்ற தெருக்களின் அமைப்பையும் கழிநீர்ப் பாதைகளின் அமைப்பையும் கண்டு ஆராய்ச்சியாளர், "இந்நகர மக்கள் சிறந்த சுகாதார முறையில் வாழ்ந்த மக்கள்" என்று கூறி வியக்கின்றனர்.

இக்கால வளமனைகளைப் போன்ற பெரிய விடுதிகளும் சாதாரண மக்கள் வாழத்தக்க வீடுகளும் அங்கு இருக்கின்

றன. எல்லா வீடுகளும் செங்கற் கட்டடங்களே ஆகும். வீடுகளின் உட்புறம் சுடாத செங்கற்களும் வெளிப்புறம் சுட்ட செங்கற்களும் காண்கின்றன. சிறிய வீடாயினும் நான்கு அல்லது ஐந்து அறைகளைக் கொண்டதாக இருக்கிறது. சில வளமனைகளில் மேல்மாடத்திற்குச் செல்ல இரண்டு படிக்கட்டுகள் உள்ளன. மேல்மாடத்திலேயே நீராடும் அறை இருத்தல் வியக்கத்தக்கது. சமையல் அறைகள் தமக்குரிய இலக்கணப்படி அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்நகரத்தில் கிடைத்துள்ள பொருள்கள் கணக்கில. சித்திர எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்ட முத்திரைகள் நூற்றுக் கணக்கில் கிடைத்துள்ளன. அவற்றையும் எழுத்துக்களையும் ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சியாளர் கீழ்வருமாறு கூறுகின்றனர் :

''இப்பொருள்களைப் பயன்படுத்திய மக்கள் ஏறத்தாழக் கி. மு. 3000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டவர் ஆவர். இவர்கள் நிலம் கடந்தும் கடல் கடந்தும் வாணிகம் செய்து பொருளீட்டியவர் ; பல தெய்வ வழிபாடு கொண்டவர் ; உயர்ந்த ஆடை அணிகளைப் பயன்படுத்தினவர் ; கைத்தொழில்களிற் சிறந்தவர் ; இடுதலும் சுடுதலும் கையாண்டவர் ; உயரிய நாகரிக வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர் ; நாகரிகக் கலைகளாகிய இசை, ஓவியம், நடனம், மருத்துவம் முதலியவற்றை நன்கறிந்தவர்; பாரசீகம் முதல் எகிப்துவரை நாகரிக நாடுகளுடன் வாணிகம் நடத்தினவர். இவர்கள் தம் காலத்து நாகரிக மக்களுள் உயர்ந்தவர் ஆவர். இவர்கள் இந்தியாவிற் குடிபுகுந்த ஆரியர்க்கு முற்பட்ட மக்கள் என்பதில் ஐயமில்லை; ஆயின், 'திராவிடரா? பிறரா?' என்பது இன்றுள்ள ஆராய்ச்சி கொண்டு திட்டமாகக் கூறுதற்கில்லை.''

இந்திய வரலாற்றில் புதுமை

முப்பதாண்டுகட்கு முன்வரை இந்திய வரலாற்றுப் பாட நூல்களில், 'ஆரியர் வருகைக்குமுன் இந்தியாவில் அநாகரிக மக்கள் வாழ்ந்திருந்தனர்' என்ற வாக்கியம்

சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தது. ஆனால், இன்றைய நூல்களில் 'சிந்துவெளி நாகரிகம்' ஒரு பாடமாக இடம் பெற்றுப் பழைய எண்ணத்தை மாற்றிவிட்டது. இப்பாடத்திற்குப் பிறகே 'ஆரியர்' பற்றிய பாடம் நூல்களில் எழுதப்படுகின் றன. இதனால், 'புதைபொருள் ஆராய்ச்சி' புரியும் திருவிளை யாடலை நன்குணரலாம். அஃது ஒரு நாட்டு வரலாற்றில் மாறுதல்களை உண்டாக்கிக்கொண்டே செல்லவல்லது ; நாட்டு மக்கட்கு அடிக்கடி புத்துணர்ச்சி ஊட்டவல்லது.

பழைய கொள்கையில் மாற்றம்

உலகத்துப் பழைய நாகரிகங்களில் எகிப்திய நாகரிகமே சிறந்தது என்பதும், காலத்தால் முற்பட்டது என்பதும் பழைய கொள்கையாக இருந்தது. மொகெஞ்சொ-தரோ வில் ஆராய்ச்சி தொடங்கியது முதல் அந்தக் கொள்கை மாறுதல் அடைந்துவிட்டது. அதற்குப் பதிலாகச் சிந்து வெளி நாகரிகமே பழமையும் சிறப்பும் உடையது என்னும் புதிய கொள்கை வலுத்து வருகின்றது. இத்தகைய வர லாற்று மாறுதல்களைச் செய்யும் வன்மை புதைபொருள் ஆராய்ச்சிக்கு உண்டு என்பது இதுகாறும் கூறியவற்றால் தெரிகிறதன்றோ? இது நிற்க.

சென்னை மாகாணத்தில் புதைபொருள் ஆராய்ச்சி

பல்லாரி மாவட்டத்தில் பெருங் கற்களை அடுக்கிக் கட்டப்பட்ட பலவகைச் சமாதிகள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அனந்தப் பூர் மாவட்டத்தில் கற்கால மக்கள் புறக்கணித்துவிட்ட கல் உளிகள், கல் எந்திரங்கள், கத்திகள் முதலியன அகப் பட்டன. கடப்பை மாவட்டத்தில் புதிய கற்காலப் பெண்கள் பயன்படுத்திய மரச்சீப்புகள், மதிப்புக்குரிய வேலைப்பாடு கொண்ட மட்பாண்டங்கள் முதலியன தோண்டி எடுக்கப் பட்டன. கிருட்டினை மாவட்டத்தில் வண்ண வேலைப்பாடு

கொண்ட களிமண் காப்புகள், நெல் கொட்டப் பயன்பட்ட குதிர் முதலிய பொருள்கள் கிடைத்தன. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் (பல்லாவரத்தில்) பிணக்குழிகள் பல ஆராயப்பட்டன. அவற்றில் மண் பெட்டிகள், தாழிகள், எலும்புகள் முதலியன கிடைத்தன. இவற்றைப் போன்றே திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் ஆதிச்சநல்லூரில் பல ஏக்கர் பரப்புள்ள இடங்களில் ஏராளமான தாழிகள் அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்டன. சேலம் மாவட்டத்தில் குடிசைகள் வடிவில் அமைந்த பிணப்பெட்டிகள் தோண்டி எடுக்கப்பட்டன.

கோயமுத்தூர் மாவட்டத்தில் (பல்லடம் வட்டம்) பல மண்மேடுகள் இருக்கின்றன. செட்டிபாளையம் என்னும் சிற்றூருக்கு அருகில் உள்ள மண்மேடு பதினைந்து ஆண்டு கட்குமுன் சோதிக்கப்பட்டது. அதன் நீளம் 85 அடி; அகலம் 7½ அடி; உயரம் 10 அடி. அதன் அருகில் மட்பாண்டச் சிதைவுகளும் பலவகை உலோகப் பொருள்களும் எலும்புகளும் கிடைக்கின்றன. அது கல்லால் ஆன பிணக் கோவிலை நடுவே கொண்டுள்ளது. அதன் உட்புறத்தில் பலவகைப் பழைய பொருள்கள் இருந்தன. மழமழப்பான கறுப்புநிற மட்பாண்டங்கள், கோப்பைகள், மான் அல்லது ஆடு மேலே நிற்பதுபோலச் செய்யப்பட்ட மூடிகளைக் கொண்ட கோப்பைகள் முதலியன அகப்பட்டன. இத்தகைய வேலைப்பாடு கொண்ட மூடிகள் பாரசீகத்தில் கிடைத்தனவாம்.

புதுக்கோட்டை

புதுக்கோட்டைச் சீமை புதைபொருள் ஆராய்ச்சிக்கு ஏற்ற இடம் ஆகும். இங்குப் புதிய கற்கால மக்கள் பிணம் புதைத்த முறைகளைக் காணலாம்: (1) இறந்தவன் உடல் உட்கார்ந்த நிலையில் தாழியில் வைக்கப்பட்டுள்ளது; அதன் மேல் பாதியளவு மணல் பரப்பப்பட்டுள்ளது; அதன்மீது அரிசி முதலிய கூல வகைகளைக் கொண்ட தட்டொன்று

வைக்கப்பட்டுள்ளது. இவை அனைத்தும் வைத்துப் புதைக் கப்பட்ட தாழியின் பக்கங்களில் இறந்தவன் பயன்படுத்திய கற்கருவிகளும் பிறவும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. தாழி, மணல் பரப்பப்பட்டு மூடி இடப்பட்டுள்ளது. தாழியைப் புதைத்த குழி, மணல் இடப்பட்டுப் பாறையால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. அப் பாறைமீது மணல் கொட்டிப் பாதி முட்டை வடிவம் போன்றுள்ள பாறை ஒன்றால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. இப் பாறையைச் சுற்றி ஒரு முழம் உயரமுடைய கற்கள் புதைக் கப்பட்டுள. இவ்வாறு தாழிகள் புதைக்கப்பெற்றுள்ள இடங்கள் பல மைல் நீளமுடையனவாய் இருக்கின்றன. இவ்விடங்கள், சுற்றிலும் உள்ள நிலத்தைவிடச் சிறிது உயர்ந்துள்ளன. இவ்விடங்களை மேலாகத் தட்டினால் ஓசை நன்றாகக் கேட்கும். தாழிகள் பல வடிவின; பல அளவின. இரும்புக் காலத்துப் பிணப்பெட்டிகள் இரு பகுதிகள் கொண்டவை; ஒன்றில் பிணமும் மற்றதில் அவ்விறந்தவர் பயன்படுத்தின பொருள்களும் வைக்கப்பட்டன. இவ்விடங் களை முற்றும் அகழ்ந்து பொறுமையோடு ஆராய்ச்சி செய் யின், கற்கால இரும்புக் கால மக்களைப்பற்றிய பல செய்தி களை நன்கறியலாம்.

அரிக்கமேடு

இங்ஙனம் புதைபொருள் ஆராய்ச்சிக்குரிய இடங்கள் மிகப் பலவாகச் சென்னை மாநிலத்தில் இருக்கின்றன. அவற்றுள் பிரெஞ்சுக்காரர்க்குரிய புதுச்சேரியும் அதனைச் சூழவுள்ள நிலப்பகுதியும் சிறந்த முறையில் ஆராய்ச்சி செய்யத்தக்கவை ஆகும். புதுவையை அடுத்த அரியாங் (அரையன்?) குப்பம் என்னும் பகுதியில் செஞ்சி யாற்றங் கரை ஓரமாக ஒரு மேடு இருக்கிறது. அஃது அரிக்கமேடு எனப் பெயர்பெற்றது. செஞ்சியாற்று வெள்ளத்தால் பல நூற்றாண்டுகளாக அம்மேடு கரைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அம்மேட்டின்மீது மாந்தோப்பும் தென்னந் தோப்பும் இருக்

கின்றன. 1941-இல் தென்னம்பிள்ளை வைக்கக் குழிகள் எடுத்தபொழுது அவற்றிலிருந்து சில நாணயங்களும் மட்பாண்டங்களும் அரிய வேலைப்பாடு கொண்ட மணிகளும் அகப்பட்டன. இதனை அறிந்த புதுவை ஆராய்ச்சி நிபுண ரான பேராசிரியர் துப்ரேய்ல் துரை அவர்கள் அங்குச் சென்று ஆராய்ச்சி நடத்தினர்; அங்குச் சங்கு மணிகள் முதலிய பொருள்களைக் கொண்ட தொழிற்சாலை இருந்தது என்றும், அத்தொழிற்சாலையைத் தன் அகத்தே பெற்ற நகரம் மேட்டிற்குள் இருக்கின்றதென்றும், அத்தொல்லவ ரின் காலம் ஏறத்தாழ 2000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாக லாம் என்றும், அதனைத் தென்னிந்திய தட்சசீலம் என்று கூறலாம் என்றும் இந்துத் தாளில் கட்டுரை வரைந்தார். அக்கட்டுரையைக் கண்டு ஆராய்ச்சியாளர் பலர் அரிக்கமேட் டைக் காணச் சென்றனர்; அங்குக் கிடைத்த மணிகள், மட்பாண்டச் சிதைவுகள் முதலியவற்றைக் கண்டு மீண் டனர். இறுதியாக அண்மையில் பிரிட்டிஷ்-பிரஞ்சு அரசாங் கங்கள் இணைந்து முயன்றதன் பயனாக, அரிக்கமேட்டின் சில பகுதிகள் தோண்டப்பட்டன.

நம்மவர்க்கு வேண்டுகோள்

இத்தகைய ஆராய்ச்சி மிக்க பயன் உடையது. ஆயின், நம்நாட்டுச் செல்வர் இத்துறைகளில் ஊக்கம் காட்டுவதில்லை. மேனாட்டுச் செல்வர் இத்துறைகட்குப் பெரும் பொருள் உதவு கின்றனர். அவருள் புதுமைகளைக் காண்பதில் ஒரு சாரார் ஈடுபடின், பழைய செய்திகளை அறியப் பிறிதொரு சாரார் முன்வருகின்றனர்; உலகின் பல பகுதிகட்குச் சென்று ஆராய்ச்சி செய்கின்றனர்; அவ்வப்போது ஆராய்ந்தவற் றைச் செய்தித் தாள்கள் வாயிலாக உலகத்தார்க்கு அறி விக்கின்றனர்; மலைகள்மீது ஏறி ஆராய்கின்றனர்; கடலுக் கடியிலும் சென்று ஆராய்ச்சி புரிகின்றனர்; வானத்திற் பறந்தும் உண்மைகள் பல காண்கின்றனர். சுருங்கக்கூறின்,

உலக வரலாற்றையும் பிறவற்றையும் அறிய அரும்பாடு படுகின்றனர் ; உழைப்பதிலே கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கின்றனர். அம் மேனாட்டாரைப்போல நம்நாட்டுச் செல்வரும் அறிஞரும் இத்தகைய ஆராய்ச்சித் துறைகளில் ஆர்வம் காட்டிப் பொருள் உதவி செய்து உழைப்பின், இயல்பாகவே பழம் பெருமை கொண்ட நம் நாடு பலவகையான அற்புத விவரங்களை உலகத்தார்க்கு அறிவிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை அல்லவா ?

2. அரிக்கமேடு

அல்லது

மண்ணுள் புதையுண்ட மாநகரம்*

அரிக்கமேடு

அரிக்கமேடு என்பது புதுச்சேரியை அடுத்துள்ள அரியாங்குப்பத்திற்கு ஒருகல் தொலைவில் செஞ்சியாற்றங் (அரியாங்குப்பத்து ஆற்றங்) கரையில் இருக்கின்றது. அதன் கிழக்குப் பகுதி ஆற்று வெள்ளத்திற்கு இலக்காகி அழிந்துகொண்டே வந்திருக்கிறது. ஆற்றோரமுள்ள மேடு பல இடங்களில் அறுக்கப்பட்டுப் புதைபொருள்கள் ஆற்று வெள்ளத்திற்கு இரையாகி வந்தன ; இன்றும் வருகின்றன. ஏனைய பகுதிகள் செவ்விய நிலையிலேயே இருக்கின்றன. அம்மேட்டில் பெரிய மாந்தோப்பு இருக்கின்றது. மேட்டின்

---

*1941, மார்ச்சு மாதம் 23-ஆம் தேதி வெளியான 'ஹிந்து' பத்திரிகையில் டாக்டர் ஐயப்பன், M. A., Ph. D. (Lond), அவர்கள் அரிக்கமேட்டைப்பற்றி அழகிய கட்டுரை ஒன்றை வரைந்துள்ளார்கள். அக்கட்டுரையைப் படித்த சில நாட்களுக்குப் பின், அரிக்கமேட்டை அடுத்துள்ள புதுச்சேரியில் உள்ள கல்விக் கழக ஆண்டு விழாவிற்கு யான் செல்ல நேர்ந்தது. கிடைத்தற்கரிய சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்த விழைந்த யான், அக்கழகத்தினருட் சிலருடன் 11—1—'41-இல் அரிக்கமேட்டைச் சென்று பார்வையிட்டேன் ; பல பொருள்களைக் கண்டேன் ; அம்மேட்டைப் பற்றிய சில விவரங்களை அங்குள்ளார் கூறக் கேட்டேன். அடுத்த நாள் அண்ணமலைப் பல்கலைக்கழக வரலாற்று ஆசிரியர் திருவாளர் S. K. கோவிந்தசாமி பிள்ளை, M.A. அவர்கள், டாக்டர் - அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார், M.A., Ph. D. அவர்கள், விழுப்புரம் முனிசிபல் கமிஷனர் திருவாளர் கீ. இராமலிங்க முதலியார், M.A. அவர்கள், கல்விக் கழகத் தலைவர் - திருவாளர் தேசிகன் பிள்ளை, B.A., B.L., அவர்கள், செயலாளர் திருவாளர் - திருநாவுக்கரசு அவர்கள் முதலியோரும் வந்திருந்தனர். அவர்களுடனும் சென்று அரிக்கமேட்டைப் பார்வையிட்டேன்.

ஒரு பகுதியில் தென்னம்பிள்ளைகள் வைத்துப் பயிராக்கப் படுகின்றன. எங்குக் குழி வெட்டினும் அங்குச் செங்கற்கள் கிடைக்கின்றன. அரிக்கமேடு மிகப் பரந்தது; அம்மேட்டின் உயரம் ஆற்று நீர்மட்டத்திலிருந்து 20 முதல் 30 அடி இருக் கலாம். ஆற்றோரமாக உள்ள மேட்டைப் பார்க்கும்பொழுதே ஆங்காங்குச் செங்கற் சுவர்களின் பகுதிகள் இருத்தலைக் காணலாம். கடுமழை பெய்தவுடன் மண் கரைந்த பின் னர்ப் புதைபொருள்களான மணிகள், சங்குகள், எலும்புத் துண்டங்கள், பலவகைக் கற்கள் முதலியன வெளிப்படுகின் றன. அவற்றை அம்மேட்டுக்கு அரைமைல் தூரத்தில் உள்ள காக்கையன் தோப்பில் உள்ள சிறுவர்கள் எடுத்துச் சேர்த்து வைக்கின்றனர்.

பிரெஞ்சு ஆராய்ச்சியாளர்

புதைபொருள் ஆராய்ச்சியிற் பெயர் பெற்ற துப்ரேய்ல் (Prof. Jouvean Dubreuil) என்னும் துரைமகனாரும் அவரது நண்பருமே சில ஆண்டுகட்குமுன் அரிக்கமேட்டைக் கண்டு பிடித்தனர்; அப்பொழுது அங்கே கிடைத்த அரிய பொருள் களை அநாய் (Hanoi) பொருட்காட்சிச் சாலைக்கு அனுப்பி வைத்தனர். அப்பொருள்களுள் பாராட்டத்தக்கது உரோமப் பேரரசரான அகஸ்டஸ் உருவம் பொறிக்கப் பெற்ற கார்னீ லியன் மணியே ஆகும். துப்ரேய்ல் துரைமகனார் ஆராய்ச் சியை அறிந்த சென்னைப் பொருட்காட்சி நிலையத் தலைவர் டாக்டர் ஐயப்பன் அவர்கள் தமது காட்சிச் சாலைக்கும் சில பொருள்களை அனுப்புமாறு வேண்ட, அப்பெரியார் பல பொருள்களை உதவினர்.

பின்னர் அரிக்கமேட்டில், கி. பி. முதல் இரண்டு மூன்று நூற்றுண்டுகளில் ஆந்திர அரசர்களான சாதவாஹர் வெளி யிட்ட நாணயங்கள் சில கிடைத்தன. கி. பி. மூன்றும் நூற் றுண்டில் இருந்த கொற்கைப் பாண்டியர் வெளியிட்ட நாணயம் ஒன்றும் கிடைத்தது.

டாக்டர் ஐயப்பன் ஆராய்ச்சி

துப்ரேய்ல் துரைமகனர் தமக்கு அனுப்பிய பொருள் களை டாக்டர் ஐயப்பன் அவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்தனர். மணிகளும் பானை ஓடுகளும் ஆந்திர நாட்டில் உள்ள அமராவதியிற் கிடைத்தன போலவே காணப்பட்டன. கரு நிறத்தனவாக இருந்த ஏந்தல் தட்டுகள், சித்திர வேலைப்பாடு கொண்ட ஓடுகள் முதலியன அமராவதியிற் காணப்பட்டன போலவே காட்சியளித்தன. டெர்ரகோட்டாவினல் (ஒரு வகை உயர்தர களிமண்) செய்யப் பெற்ற பதுமைகள் அரிக்கமேட்டில் பண்டைக் காலத்தில் இருந்த ஓவியத் திறனை வெளிக்காட்டின. அவ்வேலைப்பாடு (இன்றுள்ள ஆராய்ச்சிப்படி) தென் இந்தியாவிற்கே புதியது என்னலாம். ஒரு பதுமையின் இடக் கைப்பக்கம் தலைக்குப் பின் பெருங் கொண்டை இடப்பட்டுள்ளது. அப்பதுமை சிறிதளவு முயற்சியில் பெரிதளவு வேலைப்பாடு கொண்டதாகக் காணப்படுகிறது. மற்ருென்று மகாபுருடர் முகத்தை ஒத்துக் காணப்படுகிறது. அரிய வேலைப்பாடு கொண்ட இவை இரண்டும்—இந்தியாவில் ஓவியமும் சிற்பமும் செழித்திருந்த கி. பி. முதல் மூன்று நூற்ருண்டுகளைச் சேர்ந்தனவாக இருக்கலாம் என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர்.

அரிக்கமேட்டிற்குரிய செட்டியார் தென்னம்பிள்ளையை வைத்துப் பயிராக்கக் குழிகள் தோண்டியபொழுது, சித்திர வேலைப்பாடு கொண்ட பலவகைப் பானை ஓடுகள் எடுக்கப்பட்டன. ஒற்றைக் கைப்பிடி, இரட்டைக் கைப்பிடிகளைக் கொண்ட மண் சாடிகளின் சிதைவுகள் காணப்பட்டன. இரட்டைக் கைப்பிடி கொண்ட சாடிகள் தென் இந்தியாவில் இதுகாறும் வேறெங்கும் கிடைத்தில.

அரிக்கமேட்டிற் கிடைத்த கணக்கற்ற கண்ணாடி மணிகளையும் பலவகைக் கற்களாலான மணிகளையும் நோக்க, அரிக்கமேடு பழைய் காலத்தில் மணிகள் செய்யும் வாணிக

நகரமாக இருந்திருத்தல்வேண்டும் என்று கருத இடமுண்டாகிறது. சில வகை மணிகளைச் சோதித்த M. கார்ட்டனௌ (M. Cortenaw) என்னும் பிரெஞ்சு அறிஞர், அவற்றின் காலம் கி. மு. 5-ஆம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்று கருதுகின்றார். அவற்றுள் சில அமராவதியிற் கிடைத்தவற்றைப் பெரிதும் ஒத்துள்ளன. 'உண்மையான உயர்தரக் கற்களாலான மணிகள் இவை—போலி இவை' என்று எளிதிற் கூறமுடியாதபடி, அரிக்கமேட்டுத் தொழில் வல்லுநர் அப்பண்டைக்காலத்தில் போலி மணிகளை உண்மை மணிகள் போலச் செய்துள்ளமை வியத்தற்குரியது. இம்மணிகளையும் காணயங்களையும் நோக்குகையில்—இவற்றுக்கும் அமராவதியிற் கிடைத்த பொருள்களுக்கும் உள்ள ஒருமைப்பாட்டை உணர்கையில் அரிக்கமேட்டின் செழித்த காலம் கி. பி. முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளாக இருக்கலாம் என்பது தோற்றுகிறது. துப்ரேய்ல் துரைமகனார் அரிக்கமேட்டைத் தென் இந்திய தட்சசீலம் என்று கூறுதல் பொருத்தமே ஆகும். என்னை? தென் இந்திய சரித்திரத்தின் விடுபட்ட பகுதியாகிய கி. பி. முதல் ஆறு நூற்றாண்டுகள் பற்றிய செய்திகளைக் கூற இவ்வரிக்கமேடு பெருந்துணை புரியுமாதலின் என்க.

டாக்டர் ஐயப்பன் அவர்கள் துப்ரேய்ல் துரைமகனாருடன் அரிக்கமேட்டில் ஆறு இடங்களைத் தோண்டிப் பார்த்தனர். ஓரிடத்தில் பெரிய தடித்த சுவரின் பகுதி காணப்பட்டது. அதில் உள்ள செங்கற்கள் மிகப் பெரிய அளவின: நீளம் $14\frac{3}{4}$ அங்குலம்; அகலம் $10\frac{1}{4}$ அங்குலம்; கனம் $2\frac{3}{4}$ அங்குலம். அந்த இடம் ஒரு கோவிலாக இருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது. பிறிதோர் இடம் சாதாரண இல்லம் என்று கூறப்படுகிறது. ஓரிடத்தில் செங்கல் கட்டடக் கிணறு ஒன்று கண்டறியப்பட்டது. அதனுள் வெண்கல முக்காலி ஒன்றும், சிறிய அழகிய எந்திரக் கல் ஒன்றும் அகப்பட்டன. மண்மோதிரக் கிணறு ஒன்று ஆற்

ற்றோரமாகவுள்ள மேட்டில் கண்டறியப்பட்டது. அதனுள் சூளையிடப்பெற்ற ஓடுகள் கிடைத்தன. மேட்டின் உயரத்தில் ஓர் இடம் தோண்டப்பட்டபோது சுவர் ஒன்று காணப்பட்டது. முதலில் களிமண் பூசப்பட்ட சுவரின் பகுதி, பிறகு சுண்ணும்பு பூசப்பட்டதாகச் சில இடங்களில் காணப்படுகிறது. அச் சுண்ணும்பின் மேற்பகுதி வேலைப்பாடு கொண்டதாகக் காணப்படுவது வியத்தற்குரியது.

நாங்கள் கண்டவை

நாங்கள் டாக்டர் ஐயப்பன் தோண்டிய கிணற்றைக் கண்டோம்; அதன் நீர் சுவையுடையது. அக்கிணறுபோல வேறு ஒரு கிணறு பாதி தோண்டப்பட்டு விடப்பட்டுள்ளது. நாங்கள் ஆற்றோரமாக வேறொரு கிணற்றைக் கண்டுபிடித்தோம். ஆனல் அது தோண்டப்படவில்லை. நாங்கள் மதிற்சுவர் ஒன்றன் பகுதியைக் கண்டோம். அதில் இருந்த பெரிய செங்கல்லை அளந்து பார்த்தபோது, டாக்டர் ஐயப்பன் கூறியது சரியாக இருக்கக் கண்டோம். ஓரிடத்தில் சிப்பிகளே நிறைந்திருக்கக் கண்டோம்; பிறிதோர் இடத்தில் பலவகை மணிகள் புதையுண்டு கிடக்கக் கண்டோம்.

மட்பாண்டச் சிதைவுகள்

நாங்கள் கண்ட மட்பாண்டச் சிதைவுகள் பல. அவை செந்நிறமும், கறுப்பு நிறமும், மேற்புறம் செம்மை உட்புறம் கருமை என்று இவ்வாறு மூவகைப்பட்டவை ஆகும். அவற்றின் உறுதிப்பாடு வியத்தற்குரியது. நிறங்கள் பழுதுறவில்லை. கறுப்புப் பானை ஓடுகள்மீது புள்ளிகளும் சிறு கோடுகளும் இடப்பட்டுள்ளன. குமிழ் கொண்ட மட்பாண்ட ஓடு ஒன்றும் கிடைத்தது. ஏந்தலாக உள்ள செந்நிற மண் தட்டின் உடைந்த பகுதி ஒன்று கிடைத்தது. சிறிது குழிந்த மட்பாண்டத்தின் உடைந்த பகுதி ஒன்றும்

கிடைத்தது. ஒரு மட்பாண்டத்தின் உடைந்த கைப்பிடி ஒன்று கண்டெடுக்கப்பட்டது. மேற்புறம் செந்நிறமும் உட்புறம் கருநிறமுமாகப் பூச்சு வேலை செய்யப்பெற்ற மட்பாண்டச் சிதைவுகள் கண்ணைக் கவர்வனவாகும். அந்நிறம் தோயச்செய்தவர் மதிநுட்பம் வியந்து பாராட்டற்குரியது.

பலவகைக் கற்கள்

வெண்மை, பசுமை, ஆரஞ்சு, நீலம் முதலிய நிறங்களைக் கொண்ட கற்கள் சில கிடைத்தன. இவற்றைக் காக்கையன் தோப்பில் உள்ள சிறுர் கொடுத்தனர். அக்கற்கள் பலவகை மணிகளைச் செய்யப் பயன்பட்ட முதற் கருவிகள் என்பது தெரிந்தது. சில கற்கள் அரைகுறையான வேலைப்பாடு கொண்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. சில கற்கள் வேலை தொடங்கப்பெருத நிலையில் உள்ளன. நீலம் முதலிய பலவகை நிறங்களைக் கொண்ட பொருள்கள் கட்டிகளாகக் காணப்படுகின்றன. அவை இன்ன பொருள்களால் ஆனவை என்று துணிந்து கூறற்கில்லை. ஆயினும் அவற்றுள் பெரும்பாலன மிக உயர்ந்த களிமண் கலவைகளால் செய்யப் பெற்றவை எனக் கூறலாம்.

பிற பொருள்கள்

சிப்பியால் மணிகள் முதலியன செய்யப்பட்டன. சில சிப்பிகள் அரைகுறை வேலைப்பாட்டுடன் கிடைத்தன. எலும்புத் துண்டங்கள் இரண்டு கிடைத்தன. துருப்பிடித்த இரும்பு ஒன்று கிடைத்தது. ஓவியம் தீட்டற்குரிய சில வகைக் கற்றுண்டுகள் கிடைத்தன.

பலவகை மணிகள்

சிவப்பு, பச்சை, கறுப்பு, நீலமணிகளே சிறப்புடையன. அவை இரண்டங்குல நீளம் முதல் மிக நுட்பமான சிறிய

அளவு வரை உடையன ; அகலம் 3 அங்குலம் முதல் மிக நுணுக்கமான அளவு வரை உடையன. பல மணிகள் துளையிடப்பட்டுள்ளன. சில மணிகளே துளையிடப்படாதன ; துளையிடப்பட்ட மணிகள் அற்புத வேலைப்பாடு கொண்டவையாகக் காண்கின்றன. கண்ணுக்குத் தெரியாத பல சிறிய மணிகள் எவ்வளவு மதிநுட்பத்துடன் துளையிடப்பெற்றுள்ளன என்பதைக் கவனிக்கும்பொழுது, அரிக்கமேட்டுத் தொழிலாளர் தம் தொழிற்றிறமை வியத்தற்குரியதாகும். இவற்றைத் துளையிடப் பயன்பட்ட நுண்ணிய கருவி எத்தகையதாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் ! இவ்வளவு அரிய வேலைப்பாடுடைய மக்கள்தம் நாகரிகம் எத்தகையதாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் !

அண்மையில் நடந்த ஆராய்ச்சி

1941-லிருந்து ஆராய்ச்சி மெதுவாக நடைபெற்று வந்தது. அதன் பயனாகச் சில உண்மைகள் வெளிப்பட்டன. *1944* ஜூன் மாதம் நான் அங்குச் சென்றேன். ஓர் இடத்தில் இரண்டு தெருக்கள் சந்திக்கும் இடம் அகப்பட்டது. பிறிதோர் இடத்தில் ஆற்றோரமாக வீடுகள் அல்லது தொழிற்சாலையின் பகுதிகள் காண்கின்றன. அவ்விடத்தில் பத்தடிக்கும் மேற்பட்ட உயரமுள்ள கிணற்று அமைப்புடைய வட்டத் தொட்டிகள் மிகப் பலவாகக் காணப்படுகின்றன. கழிநீர்ப் பாதைகள் போன்றவை இருக்கின்றன. அவை சில இடங்களில் ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக (இரண்டும், மூன்றுமாக) அமைந்துள்ளன. சுவர்கள் ஓரடிக்கு மேற்பட்ட அகலம் உடையவை. செங்கல் மிகப் பெரியது. சுவரின் பகுதிகள் பலமுறை உயர்த்தப்பட்டுக் காண்கின்றன. அங்குக் கிடைத்துள்ள எழுத்துகள் 'பிராமி' எழுத்துகள் என்கின்றனர் ; மட்பாண்டச் சிதைவுகள் அழகு மிக்கவை ; பலவகை வேலைப்பாடுகள் கொண்டவை.

'பொதுசா' ஆகலாம்

கி. பி. முதல் இரண்டு நூற்றுண்டுகளில் தென் இந்தியத் துறைமுகங்களைப் பார்வையிட்ட தாலமி, பிளைநி, பெரிப்புளூஸ் ஆசிரியர் வரைந்துள்ள குறிப்புகளில் சோபட்டினம், பொதுசா என்பன கீழ்க்கரைத் துறைமுக நகரங்கள் என்பது காணப்படுகிறது. சோபட்டினம் மரக்காணம் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் முடிபு. "'பொதுசா' இன்னது என்பது தெரியவில்லை" என்பது அன்னர் கூற்று. அப் பொதுசா கடற்கரை ஓரமுள்ள அரிக்கமேட்டினுள் புதையுண்டு கிடக்கும் நகரமாக இருத்தல் கூடும்.

முடிவு

மெய்யாகவே அரிக்கமேடு தென்னிந்திய நாகரிகத்தைத் தெளிவுற விளக்கும் பண்டை இடமாகும். மாந்தோப்பின் அடியில் மாண்புடைய நகரம் ஒன்று புதையுண்டு கிடக்கிறது. புதையுண்ட நகரத்தில் சில மாடி வீடுகளும் இருத்தல்கூடுமென்று நினைத்தற்கு இடமுண்டு. மொகெஞ்சொ-தரோவை ஒழுங்காகத் தோண்டி எடுத்தாற்போலச் சாத்திரீய முறையில் ஆராய்ச்சி நடைபெறுமாயின், முழு வீடுகள் கண்டறியப்படலாம்; பலவகைப் பொருள்களைக் காணலாம். மேட்டுக்கருகில் ஓடும் செஞ்சியாற்றையும் தோண்டிப் பார்த்தல் வேண்டும். ஆற்றின் அடியில் பல பொருள்கள் இருப்பதாக வலேஞர் கூறுகின்றனர். அவர் கூற்று உண்மையே ஆகும். அரிக்கமேட்டின் காலம் கி.மு. 500-லிருந்து கி.பி. 500 என உத்தேசமாகக் கூறலாம். அதனில் கிடைத்துள்ள மட்பாண்டச் சிதைவுகள் பல மொகெஞ்சொ-தரோவில் கிடைத்தவற்றை ஒத்துள்ளன. மேலும் மேட்டினுள் இரண்டு அடுக்குகள் இருத்தல்கூடுமென்று டாக்டர் ஐயப்பன் கூறுகின்றார். அவ்வரிய மேட்டை - தமிழர்தம் பழைய நாகரிகத்தைப் பாதுகாத்து வைத்துள்ள அப்பெரிய சுரங்கத்தை -

தோண்டிப் பார்த்தல் அரசியலார் கடமை ஆகும். தமிழ்ப் பெருமக்கள் ஊக்கங்கொண்டு அரசியலாரைத் தூண்டித் தாமும் பொருளுதவி செய்வாராயின், அரிக்கமேட்டின் அற்புதங்கள் பல வெளிக் கொணர ஆராய்ச்சி வேலை செவ்வனே நடைபெறும். இம்முயற்சிக்குத் தமிழ்த் தாயின் திருவருளை வேண்டுதும். அரிக்கமேடு வாழ்க!

3. திரிபுவனை

I

இத்தலம் விழுப்புரத்திலிருந்து போகும் வழியில் கண்ட மங்கலம் என்னும் புகைவண்டி நிலையத்திலிருந்து மூன்று கல் தொலைவு மேற்கே உள்ளது. அவ்விடத்தைக் காணச் சூன் திங்கள் முதல் தேதி (1-6-41) நானும் புதுவைக் கல்விக் கழகத்து நண்பர்களும் சென்றோம்; அங்குள்ள போலீஸ் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் அவர்களாலும், பெருநிலக் கிழவர் அழகிய மணவாள இராமாநுச ரெட்டியார் அவர்களாலும் வரவேற்கப்பட்டோம். அவ்வூரினது பழைமை பற்றிய குறிப்புகளைப் பலர் பலவாறு கூறினர்: அவ்வூரின் பெயர் திரிபுவன மாதேவி என்றும், 'திரிபுவன மாதவி' என்றும், 'திருநாமதி' என்றும் பலவாறு பகர்ந்தனர்; அதற்கு ஒரு கல் தொலைவிலுள்ளது கோவலன் ஏரி என்றும், சுற்றுப் புறங்களில் பண்டைக் குட்டைகள் பல இருக்கின்றன என்றும், சிற்றூர்களின் பல பெயர்கள் மருவி உள்ளன என்றும் தெரிவித்தனர்.

நாங்கள் அறிந்தவை

பழைய சதுர்வேதி மங்கலத்தின் எல்லைகள்: மேற்கே கோலியனூர் (7 கல் தொலைவு), வடக்கே செஞ்சியாறு (8 கல் தொலைவு), தெற்கே மாவட்டாறு (6 கல் தொலைவு), கிழக்கே மூலைக்குளம் (10 கல் தொலைவில்) எல்லைகளாகும். இப் பரந்துபட்ட நில எல்லைக்குள் புகழ் மிக்க கோவில்கள் பலவும் வியத்தகு ஏரி ஒன்றும் இருந்தன என்பதற்கு உரிய சான்றுகள் இன்றும் கிடைத்து வருகின்றன. இப்பொழுது திரிபுவனை என்று கூறப்படும் கிராமத்தில் நடக்குமிடம்

எல்லாம் பண்டைக் கட்டடச் சிதைவுகளைக் காணலாம். மண்வெட்டி கொண்டு சிறிது ஆராயின் செங்கற் சுவர்கள் ஊர் முழுவதும் குறுக்கும் நெடுக்குமாகப் போதலைக் காண லாம். இன்று அவ்வூரில் அரங்கநாதப் பெருமாள் கோவில், விநாயகர் கோவில், மாரியம்மன் கோவில், பிடாரி கோவில், தருமராசர் கோவில் முதலியன இருக்கின்றன. ஊரிலும் ஊரைச் சுற்றிலும் (1) இரங்கநாதன் குளம், (2) தாமரைக் குளம், (3) தம்பலக்குட்டை, (4) கழுநீர்க்குட்டை, (5) சங் கிலிக்குட்டை, (6) மண்டகப்பட்டான் ஊரல், (7) செவிட்டு ஊரல் என்னும் பெயருடைய நீர்நிலைகள் இன்று வற்றிக் கிடக்கின்றன. ஊருக்குச் சிறிது தூரத்தே திருஆண்டார் கோவில் என்னும் பழமை மிக்க மூதூரில் இடிந்த மதில்களை யுடைய சிவன் கோவில் ஒன்று தன் பழமையைப் பாங்குற நிலைப்படுத்தி நிற்கின்றது.

ஊருக்குத் தென்திசையில் உள்ள பருத்திக் கழனிகளில் ஓரிடத்தில் ஏறக்குறைய 12 அடி நீளமுடைய பெருமாள் கற்சிலை (பள்ளிகொண்ட கோலத்தில்) ஒன்றும், வேறு பல சிலைகளும் சில ஆண்டுகட்குமுன் அகப்பட்டன. தங்கச் சிலைகள் பாரிசிற்கு (Paris) அனுப்பப்பட்டன. இரண்டொரு சிலைகள் புதுச்சேரி கவர்னர் மாளிகைத் தோட்டத்தில் வைக் கப்பட்டுள்ளன. இரண்டொன்று ஊரிலுள்ள அரங்கநாதர் கோவிலுள் பூசிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இச்சிலைகள் கிடைத்தவிடத்தில் பண்டை வைணவக் கோவில் ஒன்று பெரிய அளவில் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அந்தக் கழனி களில் எங்குத் தோண்டினும் செங்கற்சுவர்கள் 5 அடி ஆழத் திற்குக் கீழ்க் காணப்படுகின்றன என்று அந்நிலங்களுக்கு உரியவர்கள் உரைக்கின்றார்கள். அக்கழனிகளிலே 'மிள காய்ப் பணம்' என்று சொல்லத்தக்க பழைய சிறு நாணயங் களும், மண் அகல்களும், பிற மட்பாண்டங்களும், அம்மி- எந்திரம்-குழவி-வெண்கல உண்டியல்கள் முதலியனவும் கிடைத்தனவாம்.

களத்து மேடு

ஊருக்கு வடமேற்கே 900 அடித் தொலேவில் களத்து மேடு என்னும் இடம் இருக்கின்றது. அவ்விடம் இன்று களமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. தரைமீது அடியி லுள்ள செங்கற்சுவரின் தோற்றம் தெற்றெனத் தெரிகிறது. மூன்றங்குல ஆழத்தில் வேலேப்பாடமைந்த கருங்கற்பாறை கள் கிடைக்கின்றன. ஏறத்தாழப் பத்தாண்டுகட்குமுன் ஊரார் அம்மேட்டின் ஒரு பகுதியைத் தோண்டி ஊருக்குள் சிறிய கோவில் கட்டுவதற்கு வேண்டிய கருங்கற்களைக் கொண்டு சென்றனராம். அவர்கள் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்ட பொழுது களத்துமேட்டிற்கு அடியில் நீள் சதுர வடிவில் கற்சுவர் மண்டபம் ஒன்று கண்டனராம். அவ்விடத்துக் கற்களில் இரண்டை நாங்கள் பார்வையிட்டோம். அவை இன்றும் அம்மேட்டின்மீதே கிடக்கின்றன. ஒன்ரூே டொன்று இணைப்பதற்கு உரிய முறையில் அவை வேலேப் பாடு பெற்றுள்ளன. அவற்றின் ஒருபுறம் யானைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்ருக நிற்பனபோலப் பொறிக்கப்பட்டுள்ள வேலேப்பாடு வியத்தற்குரியது. பாதி முட்டை அளவுடைய கல்லொன்று சிறந்த வேலேப்பாடுடன் காணப்படுகிறது. யாங்கள் களத்துமேட்டைப் பார்வையிடும்பொழுது நூறடிக் கப்பால் இருவர் வீடு கட்ட மண்ணெடுத்தனர். அவர்கள் தோண்டிய பள்ளத்திினின்றும் சிறிய பெரிய மண் அகல் களும், மண்சட்டிகளும், மண்கூஜாவின் வாய் போன்ற மட்பாத்திரமொன்றும் கிடைத்தன. நாங்கள் அவர்களே வேண்டி அவற்றினைப் பெற்றுக்கொண்டோம்.

பருத்திக் கொல்லேயில் தோண்டிப் பார்த்தபொழுது சில பழைய மட்பாண்ட ஓடுகளும். திருநீற்று உருண்டை கள் போன்ற பதப்படுத்தப்பட்ட சுண்ணும்பு உருண்டை களும் தம் பழமையை உணர்த்துவனபோல வெளிப் பட்டன.

அரங்கநாதர் கோவில்

35 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இக்கோவிலின் கருவறை தவிர ஏனைய பகுதிகளும் மதிலும் இடிந்து சப்பாத்தி முளைத்துப் பாழிட்டுக் கிடந்தன. அவ்வழிவைக் கண்டு மனம் வருந்திய அவ்வூர்ப் பெருநிலக்கிழவர் (அழகிய மண வாள இராமாநுச ரெட்டியாரின் தந்தையார்) பெரும் பொருள் செலவிட்டுச் சிதறிக் கிடந்த கற்களைக்கொண்டு கோவிலை நன்முறையில் அமைத்தார். அக்கோவிலுக்கு எதிரே இருந்த கல்மண்டபமும் இடிந்துவிட்டது. மதிற்சுவ ரெடுத்த வேலையாட்களின் அறியாமையால் கல்வெட்டுப் பகுதிகள் பல வைப்பு முறையினின்றும் நீங்கிக் கண்டவாறு கண்ட இடங்களில் வைத்துக் கட்டப்பட்டுள்ளவை கல்வெட் டறிஞர் உள்ளத்தைக் கலக்குவதாகும். இப் பழங்கோவிலைச் சேர்ந்த நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கற்கள் கோவிலுக்கு அண்மை யில் இன்றும் சிதறிக் கிடக்கின்றன. கருவறையைச் சுற்றி யுள்ள சுவர்களில் வெளிப்புறங்களிலெல்லாம் பல கல்வெட்டு கள் காணப்படுகின்றன. கருவறைக்கெதிரே உள்ள மண்ட பத்தின் இருபுறப் படிக்கட்டுக் கற்கள்மீது யானை உருவங் களும், சிங்க உருவங்களும், பெண்கள் உருவங்களும் சிறப் புறப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன அம் மண்டபத்திற்கும், கோவில் வாயிலுக்கும் இடைப்பட்ட வெளிநிலத்தில் கொடிக் கம்பம் நடுதற்கு உரிய துளையோடு கூடிய கல்லொன்று புதைந்து கிடக்கின்றது. இப் பழங்கோவிலைப் புதுப்பித்த ரெட்டியார் அவர்கள் பெருமாளுக்கு ஊர்திகள் முதலிய கோவில் திருப்பணிகள் சிறப்புறச் செய்து வந்தமையும் அவர் செல்வக் குமரர் தந்தை வழி நின்று கோவிற் பணி யாற்றி வருதலும் நம் பாராட்டுக்கு உரியனவாகும்.

கலிதீர்த்தாள் குப்பம்

நாங்கள் திரிபுவனையிலிருந்து கோவலன் ஏரியை நோக் கிச் சென்றோம். வழியில் உள்ள ஒரு சிற்றூர் கலிதீர்த்தாள்

குப்பம் என்பது. அஃது இப்பொழுது 'கல்தா குப்பம்' என மருவி வழங்குகிறது. "இவ்வூரில் பழங்காலத்தில் இருந்த கணிகை மகள் ஒருத்தி இரண்டு கல் தொலேவில் உள்ள திரு ஆண்டாள் கோவிலில் நடனம் செய்துகொண்டிருந்தாள். அவள் காலத்தில் பெருங்கலி (பஞ்சம்) ஏற்பட்டபொழுது அல்லலுற்ற இவ்வூரார்க்கு அவள் நல்லறம் புரிந்து அவர்கள் கலியைப் போக்கினுள். அதனுல் அவளேப் பாராட்டு முகத்தால் இச்சிற்றூர்க்குக் 'கலிதீர்த்தாள் குப்பம்' என்பது பெயராயிற்று" என்று அவ்வூரில் இருந்த எழுபது வயதுடைய கிழவர் ஒருவர் கூறினுர். இக்கதையைக் கேட்டதும், கோவலன் மகளாகிய மணிமேகலே தொண்டைநாட்டில் செய்த (கலிதீர்த்த) அறச் செயல் எனது நினைவிற்கு வந்தது.

கோவலன் ஏரி

பின்னர் நாங்கள் கோவலன் ஏரிக்கரையை அடைந்தோம். அது தெற்கு வடக்காகச் சுமார் பத்துக்கல் நீளமும் கிழக்கு மேற்காகச் சுமார் ஆறுகல் நீளமும் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெரிகிறது. இந்த ஏரிக்கரை திருவதிகை வரை செல்கிறதென்று கூறுகின்றனர். நாங்கள் நின்ற மதகடிப்பட்டு என்னும் இடத்திலிருந்து தெற்கே நான்கு கல் தொலேவுவரை ஏரிக்கரை மேடாகவே இருக்கின்றது. அதன் பின், கரையின் உருவம் கரைந்து காணப்படுகிறது. கரை மீதிருந்து நோக்கின், கரைக்குக் கீழுள்ள வயல்கள் சுமார் இருபதடி ஆழத்தில் காட்சியளிக்கின்றன. அவ்விடம் மிகுந்த பள்ளமாக இருந்தது என்று உழவர் உரைக்கின்றனர். ஏரிக்கரை 18 அங்குல நீளமும் 12 அங்குல அகலமும் 4 அங்குல கனமும் கொண்ட வியப்புக்குரிய செங்கற்களாலும் சிறிய கனத்த அளவையுடைய செங்கற்களாலும் கட்டப்பட்டுள்ளதை நோக்க, அவ்வேரி ஒரு பேரரசனுல் தக்க முறையில் அமைக்கப்பட்டது என்னும் உண்மை புலப்

படுகிறது. நாங்கள் நின்ற மதகடிப்பட்டு என்னும் மேடு எழுபது ஆண்டுகட்குமுன் பாதையிலிருந்து சுமார் 60 அடி உயரம் வரை இருந்ததென்பதை 90 வயதுடைய உழவர் ஒருவர் உரைத்தார். அவ்வேரியின் மேல் வயலுக்குப் பாய்வதற்கென்று மதகு அமைக்கப்பெற்றுள்ள இடம் அஃதாதலின், 'மதகடிப்பட்டு' என்னும் பெயர் பெற்றதாம். அம்மதகில் நீர் வடிவதற்குப் பயன்பட்ட பாதி விட்டத் துளை யுள்ள நீண்ட கற்கள் இரண்டு நன்றாய்ப் பொருத்தப்பட்டு மதகில் இணைக்கப்பட்டு இருந்தனவாம். இவ்விரண்டும் வயலிலிருந்து உழவரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்றை நாங்கள் நன்கு பார்வையிட்டோம். அதன் வெளிப்புறத்தில் இடப்புறமிருந்து சிங்கம் ஒன்று, குதிரை ஒன்று, மனிதன் ஏறப்பெற்ற யானை ஒன்று, சிங்கம் ஒன்று ஆகியவை செதுக்கப்பட்டுள்ளன. நாங்கள் அக்கல்லை ஒழுங்கு பெற ஓரிடத்தில் வைத்துப் புகைப்படம் எடுத்தோம்.

இந்த ஏரியைப்பற்றி மதகடிப்பட்டில் வழங்கும் கதைகள் இரண்டாகும் : (1) கோவலன் என்னும் அரசன் கட்டின ஏரியாதலின் இப்பெயர் பெற்றது. (2) சதுர்வேதி மங்கலத்தை அரசாண்ட அரசன் ஓர் இரவு மாறுவேடம் பூண்டு ஏரியை நோக்கிச் சென்றான். அப்பொழுது உழவர் சிலர் கள்ளத்தனமாய்த் தங்கள் வயல்கட்கு ஏரி நீரைப் பாய்ச்சிக்கொண்டு இருந்தனர். அவர்கள் மாறுவேடமிட்ட அரசனை ஒற்றன் எனக் கருதித் துன்புறுத்தி ஓரிடத்தில் மறைத்து வைத்தனர். மறுநாள் அரசனைக் காணாமையால் வருந்திய குடிகள் அவ்வூரிலும் பிற இடங்களிலும் தேடி அலைந்து இறுதியில் ஏரிக்கரையோரமாகத் தேடிச் சென்றனர். செங்கோல் வேந்தன் மறைந்த மாற்றம் கேட்ட கோக்களும் (பசுக்களும்) ஊராரைப் பின்பற்றி ஏரியை வலம் வந்தன. அஃறிணைப் பொருள்களான கோ (பசுக்கள்) வலம் வந்தமை பாராட்டி ஊரார் அவ்வேரிக்குக் 'கோ வலம்

வந்த ஏரி' எனப் பெயரிட்டனர். அப்பெயர் நாளடைவில் கோவலன் ஏரி என மருவி வழங்குகிறது.

சோழனுக்கு வளவன் (வளமுடைய நாட்டுக்குரியவன்) என்னும் பெயர் உண்டு. அதனால் கோ (ஆகிய) வளவன் அமைத்த ஏரியை அக்கால மக்கள் கோ வளவன் ஏரி என அழைத்திருக்கலாம். அப்பெயர் சிதைந்து, 'கோவலன் ஏரி' என மாறி வழங்கலாம் என்று கொள்ளலாம்.*

ஈட்டி மேடு

திரிபுவனைக்கு வடகிழக்கே அரைக் கல் தொலைவில் ஈட்டி மேடு என்னும் மேடு ஒன்று இருக்கின்றது. ஒரு காலத்தில் ஒட்டக்கூத்தர் 1000 செங்குந்தர் தலைகளை ஆசனமாக அமைத்து அவ்வாசனத்தின்மீதிருந்து ஈட்டி எழுபது என்னும் நூலைப் பாடினர் என்று சிலர் செப்புகின்றனர். சில ஆண்டுகட்குமுன் ஈட்டி மேடு உயர்ந்த மேடாக இருந்ததென்றும் வரவரக் கரைக்கப்பட்டது என்றும் ஊரார் உரைக்கின்றனர்.

திருஆண்டார் கோவில்

திரிபுவனையை அடுத்துள்ள இந்தச் சிற்றூரில் உள்ள சிவன் கோவில் பழைமை வாய்ந்தது. அக்கோவிலின் நான்கு மதிற்சுவர்களும் இப்பொழுது இடிந்து கிடக்கின்றன. மதில் நீளம் சுமார் 150 கெஜம்; அகலம் சுமார் 100 கெஜம்; கனம் 4½ அடி. இம்மதில் சிற்சில இடங்களில் 6 அடி உயரம்வரை இருக்கின்றது. பல இடங்களில் தரைமட்ட அளவு இடிந்திருக்கிறது. அம்மதில் செங்கல் கட்டடமும், இருபுறமும் கருங்கற் கட்டடமும் அமையப்பெற்றது. தென்னண்டைப் புறச்சுவர் ஓரத்தில் கிழக்கு நோக்கியபடி உள்ள கற்சிலை ஒன்று பதிக்கப்பட்டுள்ளது. புறச்சுவர் முழுவதும்

*இதன் உண்மைப் பெயர் அடுத்த பகுதியிற் காண்க.

கற்கள் ஒன்றன்மீது ஒன்று பொருத்தமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளனவே யன்றிச் சாந்து பூசப்பெற்றனவாக இல்லை. ஆயின் இறை இடச்சுவர் சுண்ணும்புப் பற்றுடன் இருக்கிறது. அக் கற்சுவரின் மேற்பகுதி சிற்சில இடங்களில் சில செங்கற்கள் அடுக்கப்பெற்றுள்ளது. அவ் வேலைத்திறம் பிற்காலத்ததாகும். புறச்சுவர் சில இடங்களில் சரிந்து காணப்படுகின்றது. அவை பிறகு சாய்ந்துவிட்டன போலும்! புறச்சுவரை அடுத்துள்ள அம்மன் சந்நிதி சுமார் 70 ஆண்டுகட்கு முன்வரை தளர்ச்சியுற்ற நிலையில் இருந்ததென்றும், பின்னரே அது தரைமட்டமாகியதென்றும், அதற்கு முன்னரே அங்குள்ள அம்மன் படிவம் உட்கொண்டு வைக்கப்பட்டதென்றும் ஆண்டிருந்தார் எங்கட்குக் கூறினர். அம்மன் சந்நிதி இருந்த இடத்தில் கிடக்கின்ற கற்பாறைகள்மீது வேலைப்பாடு காணப்படுகிறது. பல கற்கள் மனித உருவம் (ஆண் அல்லது பெண்) பொறிக்கப் பெற்றுள்ளன. உட்சுவருக்கும் இடிந்து கிடக்கும் மதிலுக்கும் உட்பட்ட பிரகார அகலம் ஏறக்குறைய 18 அடி இருக்கலாம்.

கோவிலின் உட்புறம்

முதற் பிரகாரத்தின் வடசுவரின் வெளிப் பக்கத்தில் அடுக்கப்பெற்றுள்ள கற்களில் ஆங்காங்கு 11 குமிழிகளும் மேற்சுவரில் 9 குமிழிகளும், தென் சுவரில் 17 குமிழிகளும், கீழ்ச் சுவரில் 12 குமிழிகளும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு உட்புறத்திலும் இக்குமிழிகள் காணப்படுகின்றன. இவை எந்நோக்கம் கொண்டு இவ்வாறு அமைக்கப்பெற்றுள்ளன என்பது அறியக்கூடவில்லை. உட்பிரகாரத்தின் தரைமட்டும் செங்கல் தளத்தை உடையது; ஆயினும், முள்ளும் புல்லும் வளர்ந்து அக்கோவிலின் பழமையையும், அழிவுற்ற நிலைமையையும் நமக்கு நன்கு அறிவிப்பதைப்போலக் காட்சி அளிக்கின்றது. பிரகாரத்தில் முருகன் கோவில் ஒன்று சிறிய அளவில் இருக்கின்றது. அதன் மேல்தளம்

முக்கோண வடிவில் அமைந்தது; கற்களைக்கொண்டு மூன்று உயர்ச்சிகளையுடையதாய்க் காணப்படுகின்றது. அங்கு முருகன் வேலேந்திய கையினனாய்த் தனியே அமர்ந்துள்ளான். அவன் இடப்புறம் வள்ளியம்மையின் சிலை தனியே நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. அச்சிறு கோவிலின் மண்டபத்தூண் ஒன்றில் குண்டலங்களை அணிந்த பெண்ணொருத்தி வலக் காலை மடக்கி, இடதுகாலைப் பின்புறம் மடக்கி உயர்த்தி நடனமாடுவது போன்ற உருவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றொரு தூண்மீது ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து நடனமாடுதல் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இறையிடப் புறச்சுவர்கள்

தென் சுவரில் ஆறிடங்களில் ஆறு உருவங்கள் இடம் விட்டுப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன: (1) சிவனது பிச்சாண்டவர் கோலம்; பாம்பு அரைஞாண், (2) விநாயகர், (3) இவ்விடத்திலிருந்த தனிச்சிலை காணப்படவில்லை, (4) வலக்கால் மீது இடக்கால் வைத்துள்ள தக்ஷிணாமூர்த்தி உருவம். இதன் இடக்காது குண்டலமுடையது, வலக்காதில் ஒன்றுமில்லாமை கவனிக்கத்தக்கது. இவ்வுருவம் பாதங்களில் தண்டையையுடையது, (5) மார்க்கண்டேயர் சிவலிங்க வழிபாடு செய்வதனைக் குறிக்கும் உருவம், (6) இன்னதென்று உணரமுடியாத அழிந்த நிலையிலுள்ள உருவம்.

மேற்புறச் சுவரில் ஆறிடங்களில் வேலைப்பாடு கொண்ட உருவங்கள் சுவரில் செதுக்கியும் தனியே நிறுத்தியும் வைக்கப்பெற்றுள்ளன:—(1) இரு பெண்கள் கைகோத்து நடனமாடுதல், (2) அறிந்துகொள்ள இயலாத சிதைந்தவுருவம், (3) யானை சிவலிங்கத்தை வழிபடுதல, (4) அடிமுடி கண்ட வரலாற்று உருவங்கள், (5) அழிந்த உருவம், (6) நடனமாடும் நங்கையொருத்தியை மற்றொரு பெண் வழிபடல். இந்த ஆறு உருவங்களுக்கும் கீழே கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன.

வடபுறத்துச் சுவரில் 7 உருவங்கள் காணப்படுகின்றன :—(1) விளங்காதது, (2) அநுமான் லிங்க வழிபாடு செய்தல், (3) ஒரு பக்தன் சிவலிங்கத்தை வழிபடுதல், (4) அநுமான், இராமன், இலக்குவன், சீதை இந்நால்வரும் நிற்றல் போன்ற வேலைப்பாடு, (5) மாதொரு பாகன் திருவுருவம், (6) கச்சணிந்த தனங்களையுடைய காளியம்மன் உருவம், (7) சிவனும் உமையும் காளையின் முன்புறம் நிற்றல்.

கோவிலின் உட்புறப் பெருஞ்சுவரில் (இப்பொழுது உள்ள முதற் சுவரின் உட்பகுதியில்) வாசலிற்கு வலப்புறம் மூன்று உருவங்கள் தனித்தனியே செதுக்கப்பட்டுள்ளன : (1) பெண்ணொருத்தி தன் இடுப்பில் வைத்துள்ள குழந்தைக்குப் பால் தருவதுபோன்ற உருவம், (2) சிவபெருமான் வலதுகாலை மடக்கி இடதுகாலை நிறுத்தி உள்ள நிலை, (3) சிவபிரானும் உமையம்மையும் கைகோத்து நிற்றல் என்பன.

இத்திருக்கோவிலின் சிவபெருமான் திருப்பெயர் ஆரைநக்கன் ; அம்மையின் திருப்பெயர் திருஆரையார் ; ஊரின் பெயர் திருஆரை.

இப் பழங்கோவிலில் 7 மதில்கள் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்றும், கோவிலின் குளம் வில்லியனூர்க்கு (8 கல் தொலைவிலுள்ள) அண்மையிலுள்ள மூலைக்குளம் என்றும் ஊரார் உரைக்கின்றனர். இது மிகைபடக் கூறுதலாயினும், இப் பழங்கோவில் ஓரளவு பெரிதாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும். இக்கோவிலுக்கு உரிய பிரகாரக் கிணறுகள் என்று சொல்லத் தக்கவை கோவிலை அடுத்து 100 அடித் தொலைவில் இருக்கின்றன. இக்காரணத்தால், இப் பழங்கோவில் மிகப் பெரியதாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது உணரத் தக்கது. இக்கோவிலின் ஆண்டு வருமானம் ஏறக்குறைய 400 ரூபாய் பெறும் என்று அதன் கண்காணிப்பாளர்

ஒருவர் கூறினர். அவ்வருமானம் எஞ்சியுள்ள கோவிற் பகுதி இடிந்து விழாமற் காப்பதற்குப் போதியதாயில்லை என்பதையும் அவர் தெரிவித்தார். பெருங்குண வள்ளல்கள், அழிந்த அம்மன் சந்நிதியைப் புதுப்பித்து, அழிந்த மதிலையும் புதுப்பித்து, கோவிலினது பழமையைப் புதுமையால் நிலைநாட்டுதல் பெருங்கடனாகும். இத்தகைய பழங்கோவில்கள் பல இத்தமிழகத்தில் ஆங்காங்குப் பாழடைந்து கிடக்கின்றன. ஆராய்ச்சி வல்லார் அவற்றின் விவரங்களை அறிந்து, அவ்வப்பொழுது வெளியிடுதல் தமிழகத்து வரலாற்றுக்குப் பெருந்துணை செய்வதாகும்.

II

முன்னுரை

இன்று பிரெஞ்சுநிலப் பகுதியாகவுள்ள புதுச்சேரியைச் சூழவுள்ள நிலப்பகுதி நடுநாட்டைச் சேர்ந்த தமிழ் நிலப் பகுதி என்பதைத் தமிழறிந்தார் அறிவர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட நாகரிகச் சின்னங்கள் அப்பகுதியிற் கிடைத்தவண்ணம் இருக்கின்றன. அங்கு ஆராய்ச்சிக்குரிய பகுதிகளாக அரிக்கமேடு, மூர்த்திக்குப்பம், திரிபுவனை, பாகூர் முதலியவற்றைக் கூறலாம். பாகூர் பல்லவர் காலத்தில் (கி. பி. 600–900) சிறப்புற்றிருந்த தலமாகும். திரிபுவனை பிற்காலச் சோழர் காலத்திற் (கி. பி. 900–1200) பெருமையுற்றிருந்த பகுதியாகும். அதனைப் பற்றிய விவரங்களை இக்கட்டுரையிற் காண்போம்.

இன்றுள்ள 'திரிபுவனை' என்னும் சிற்றூரும் 'திருவாண்டார் கோவில்' என்னும் சிற்றூரும் பண்டை நாளில் ஒரு பேரூராக இருந்தன என்னலாம். பின்னதில் உள்ள சிவன் கோவிலும் முன்னதில் உள்ள பெருமாள் கோவிலும் சோழர் ஆட்சியில் சிறப்புற்றிருந்தன என்பதைப் பல கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன.

திருவாண்டார் கோவில்

இக்கோவில் முதல் இராசராசசோழனுக்கு (கி.பி. 985) முன்னரே சிறப்புற்றிருந்தது. இக்கோவில் ஊரவையின் மேற்பார்வையில் இருந்தது. இக்கோவிலுக்குச் சொந்தமான வெள்ளிப் பாத்திரங்களையும், பொன்னையும் ஊரவையார் ஊர்நலனுக்காகச் செலவிட்டு அவற்றிற்கு ஈடாகச் சில நிலங்களைக் கோவிலுக்கு விட்டனர்.[1] இராசராச சோழனது பன்னிரண்டாம் ஆட்சி ஆண்டில் (கி. பி. 996) இக்கோவிலுக்கு எதிரில் இருந்த மண்டபத்தில் திரிபுவனை மாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலச் சபையார் கூடினர். அவர்கள் கூடிய மண்டபம் 'மும்முடிச் சோழ உம்பள நாட்டு வேளான்' என்பவனால் கட்டப்பட்டது. இம் 'மும்முடிச் சோழ வேளான்' என்பவன், 'முண்டியன் வள்ளைப்பாக்கம்' என்ற சிற்றூரில் சில நிலங்களை வாங்கி வரியிலியாகக் கோவிலுக்கு விட்டதை முன் சொன்ன ஊரவையார் ஏற்றுக்கொண்டனர்.[2]

திரிபுவனை

இங்குள்ள ஏரியின் பெயர், 'கோக்கிழானடிப் பேரேரி' என்பது.[3] இங்குள்ள 'பெருமாள் கோவில்' நடுவில்—வீரநாராயண விண்ணகர்* என்ற பெயர் பெற்றது. இவ்வூர், மறையவர்க்கு வரியின்றி விடப்பட்ட ஊராகும். இக்கோவில் 'ஸ்ரீவாதனூர் தில்லையாளிப் பெரும்படை'……… பல்லாயிரவன் பெரும் படைகளின் பாதுகாவலில் (எக்காரணம் கொண்டோ) இராசேந்திர சோழனது ஐந்தாம் ஆட்சி ஆண்டில் (கி. பி. 1016) இருந்தது.[4] முன் சொன்ன ஏறி அன்றி 'மதுராந்தகப் பேரேரி' என்ற ஒன்று கல்வெட்டுக்களில் காண்கிறது.—அதன் உதவியைப் பெறும் வயல்

1. 359 of 1917 2. 362 of 1917
3. 196 of 1919 4. 174 of 1919

*"வீரநாராயணன்"—முதற் பராந்தகன் பெயர்களில் ஒன்று.

களில் ஆறு மாவுக்கு ஒரு கலம் வீதம் 'ஏரி ஆயம்' என்ற பெயரால் ஏரி வாரியப் பெருமக்களிடம் வரி செலுத்தவேண்டும் என்ற விதி இருந்தது.[1] இவ்வூரை ஆண்ட அவை, கோவில் முன் மண்டபத்தில் இரவில் கூடிக் காரியங்களைக் கவனிப்பது வழக்கம். இராசேந்திர சோழனது பதினாறும் ஆட்சி ஆண்டில் (கி. பி. 1027) 'வரகூர்' என்ற தேவதான சிற்றூர் ஆறு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, விற்கவும் அடைமானம் வைக்கவும் கூடிய உரிமையோடு நாற்பத்தெட்டு குடிமக்கட்குக் கொடுக்கப் பெற்றது. அவர்கள் 'நடுவில்-ஸ்ரீகோவிலு'க்கும், கோக்கிழானடிப் பேரேரிக்கும் செலுத்த வேண்டிய வரிகளை மட்டும் செலுத்தவேண்டும் என்று ஊரவையார் விதித்தனர்.[2] முன் சொன்ன அரசனது இருபத்தொன்பதாம் ஆட்சி ஆண்டில் கோவிலில் வழிபட வரும் ஸ்ரீ வைணவர்களுக்கு உணவு படைக்க ஊரவையார் ஒப்புக் கொண்டனர்.[3] இராசாதிராசனது முப்பதாம் ஆட்சி ஆண்டில், இராசேந்திர சோழனது பெயரால் அவன் நலத்துக்காகச் 'சேனாபதி இராசேந்திரசோழ மாவலி வாணராயர்' என்பவன் 72 வேலி நிலம் விட்டான். அதன் ஆண்டு வருவாய் 12000 கலம் நெல்; அதில் 2475 கலம் குறிப்பிட்ட விழாக்களுக்கும், வைணவரை உண்பிக்கவும், திருவாய்மொழி ஓதவும் செலவிடப்பட்டது; எஞ்சியது அங்கிருந்த வடமொழிக் கல்லூரிக்குப் பயன்பட்டது. அரசன் ஆணைப்படி ஊரவையார் 'அரங்கன் குமாரன்' என்ற இராசாதிராசப் பெருந்தட்டான் என்பவனுக்கு இரண்டு வேலி நிலம் கொடுத்தனர். அவன் அவ்வூரார்க்கே வேலை செய்யக் கடமைப்பட்டவன்.[4] சேனாபதி வாணாதிராயர் வேண்டுகோள்மீது திருமந்திர ஓலை - பல்லவன் பல்லவரையர் விடுத்த கட்டளை— "வாகூர் வேளாளரைத் தவிர சிற்றூருள் வேறு எவரும் வரி விதிக்கவோ வாங்கவோ உரிமை உடையார் அல்லர்.

1. 192 of 1919   2. 189 of 1919
3. 187 of 1919   4. 210 of 1919

இதனை மீறுபவர் சட்டம் கடந்தவராகக் கருதப்படுவர்.'' இக்கட்டளை அரசாங்கச் சார்பில் கோவில் கணக்குகளை மேற்பார்வை இட்டு வந்த பெரும்புலியூர் நம்பி என்பவரால் ஏற்கப்பட்டது;[1] திரிபுவனையில் உள்ள பெருமாள் பெயர் இரண்டாம் இராசேந்திரன் ஆட்சியில் 'வீரசோழ விண்ணகர் ஆழ்வார்' எனப்பட்டது.[2]

திரிபுவனையில் 'திருநாகீசுவரம்' என்ற பெயருடன் ஒரு சிவன் கோவில் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. முதற் குலோத் துங்கன் ஆட்சியில் திருவிழா நடத்துதற்காக அக்கோவி லுக்கு நிலம் விடப்பட்டது.[3] ஊரவையார் 'கூட்டப் பெரு மக்கள்' என்று பெயர் பெற்றிருந்தனர்.[4] முதற் குலோத் துங்கன் ஆணைப்படி ஊரவையார் 'குலோத்துங்க சோழ சரிதை' என்ற நூலைப் படிக்கக் கேட்டனர். அதனை எழு தியவன் திருநாராயண பட்டன் என்ற கவி குமுத சந்திரன்; மானகுலாசனிச் சேரியைச் சேர்ந்தவன். ஊரார் அவனுக்கு 'அரை நிலம்* இரண்டு மா நிலம்' பரிசாகக் கொடுத்தனர்.[5] பாக்கு மரங்களை வைத்துப் பயிராக்க விதிகள் விதிக்கப்பட் டன. அவற்றைப் பயிரிடும் நிலங்கள் ஐந்தாண்டுவரை வரி யிலியாக இருக்கவேண்டும் என்பது அரசாங்கக் கட்டளை.[6] கி. பி. 1100-இல் கோக்கிழானடிப் பேரேரி உடைப்பு எடுத் தது. உடனே, கரைகள் புதுப்பிக்கப்பட்டன; 'குலோத் துங்க சோழன்' என்ற கற்படை இடப்பட்டது. ஏரி, மகா சபையார் மேற்பார்வையில் விடப்பட்டது.[7]

திரிபுவனையில், ஊரின் கிழக்குப் பக்கத்தில், 'ஏமளத் துத் துர்க்கையார் ஓங்கார சுந்தரி' கோவில் இருந்தது. அதன் நிலங்களும், பூந்தோட்டமும், கோவிலுக்குரிய குளமும் 'பூபால சுந்தர விளாகம்' என்ற பெயரால் பன்னிரண்

1. 180 of 1919 2. 183 of 1919 3. 197 of 1919
4. 212 of 1919
* நிலம் - நில அளவைப் பெயர்.
5. 198 of 1919 6. 201 of 1919 7. 215 of 1919

டாம் தரத்து நிலமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டன.[1] 'கிராமத் தொழில்களைச் செய்பவர் உள்ளூரிலேயே வேலை பார்க்க வேண்டும்; இக்கட்டளையை மீறுவோர் மகாசபையை அவமதித்த குற்றத்திற்கு ஆளாவர்; மகா கிராமங்களை அழித்த பாவத்திற்கும் ஆளாவர் என்று ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.[2] திரிபுவனையில் திருநாவுக்கரசன் மடம் என்ற பெயரால் ஒரு மடம் இருந்தது. அதனில் அரசன் உடல் நலத்திற்காகவும், ஊரின் செழிப்பிற்காகவும் சிவயோகியரையும், மாகேசுவரரையும் உண்பிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.[3] திரிபுவனையில் வேறொரு மடமும் இருந்தது. அதன் பெயர் 'வேதாந்த வேதியர் மடம்' என்பது. அதில் 'சம்பிரதாயிகள்' என்ற மறைவல்ல பார்ப்பனரை உண்பிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.[4] மணவில் கோட்டத்து 'அரும்பாக்கிழான் பொன்னம்பலக் கூத்தன்' என்ற சிவ பக்தன், 'அருளாகர ஈசுவரமுடையார்' என்ற சிவனுர்க்கு மண்டபம், பூந்தோட்டம் முதலியவற்றுக்காக நிலம் விட்டனன். இது விக்ரம சோழனது ஆரும் ஆட்சி ஆண்டில் நடந்தது.[5] அவனது ஒன்பதாம் ஆட்சி ஆண்டுக் கல்வெட்டுக் கவனிக்கத் தக்கது. நெய்தற் றொழிலை மேற்கொண்ட சிலர்க்கு நிலமும் பத்து வீடுகளும் தரப்பட்டன. அவர்கள் 'ஆயோகவர்' எனப்பட்டனர். அவர்கள் கோவிலுக்கு வேண்டிய ஆடையையும் கொடிச் சீலையையும் நெய்து தரக் கடமைப்பட்டவர்.[6]

முடிவுரை

இதுகாறும் கூறப்பட்ட செய்திகளால், திரிபுவனை ஏறக்குறைய 1000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட பழைமையும் பெருமையும் உடையது என்பதும், சைவத்தையும் வைணவத்தையும் வளமுற வளர்த்தது என்பதும், வடமொழிக் கலைக்கு நிலைக்

1. 207 of 1919 2. 205 of 1919
3. 203 of 1919 4. 202 of 1919
5. 175 of 1919 6. 208 of 1919

களமாக இருந்தது என்பதும் கோக்கிழானடிப் பேரேரி என்ற பெரிய ஏரியின் பாய்ச்சலால் வளமுற்று இருந்தது என்பதும் பிறவும் நன்கறியலாம். இப்பதியினை 1941-இல் புதுவை - ரா. தேசிகப் பிள்ளை அவர்களின் உதவியால் நான் நேரிற் கண்டு களித்தேன். பெருமாள் கோவில் கல்வெட்டுக்கள் கவனக் குறைவால் சிதறுண்டு கிடக்கின்றன. திருஆண்டார் கோவில் பெரிதும் பாழடைந்துவிட்டது, சைவரது கவனக் குறைவுக்கு வெளிப்படையான சான்றாகும். ஊரின் எந்தப் பகுதியைத் தோண்டினாலும் பழங்கால மட்பாண்டச் சிதைவுகள், பிற உலோகப் பொருள்கள், கற்சிலைகள், உலோகச் சிலைகள் கிடைக்கின்றன. இப்பழம்பதியின் சிறப்பைப் பொதுவாகத் தமிழ் மக்களும், சிறப்பாக அவ்வூராரும் அறிந்து மகிழவேண்டுவது அவசியம். பாழடைந்த—வருந்தத்தக்க காட்சியை நல்கும் திருவாண்டார் கோவிலை நன்னிலைக்குக் கொண்டுவரல் சைவ நன்மக்கள் கடனாகும்.

4. காஞ்சி - கயிலாசநாதர் கோவில்*

கோவில் இடமும் அமைப்பும்

இராசசிம்மன் கட்டிய உலகம் போற்றும் கயிலாசநாதர் கோவில் இப்போது நகரத்தின் மேற்றிசையில் கழனிகளுக்கு இடையில் இருக்கிறது. இதற்குப் பின்புறம் சிறிது தொலைவில் இன்றைய கச்சி நகரின் மேற்கு எல்லை முடிவு பெறுகிறது. ஆயின், இது கட்டப்பட்ட காலத்தில் இந்தக் கோவில், நகரத் தெருக்களுக்கு இடையிற்றான் இருந்தது என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் தெரிகின்றது. இக்கோவிலுக்குப் புறமதில், திருமடை விளாகம் முதலியன இருந்தன; ஏராளமாக நிலங்கள் இருந்தன. கோவிலைச் சுற்றிலும் மாடவீதிகள் இருந்தன.[1] இராசசிம்மன், 'மாடெலாம் சிவனுக்காகப் பெருஞ் செல்வம் வகுத்தல் செய்தான்' என்று சேக்கிழார் பெருமான் கூறியது முற்றும் உண்மையே ஆகும்.

கல்வெட்டுகள்

கயிலாசநாதர் கோவிலில் பல கல்வெட்டுகள் இருக்கின்றன.[2] அவை, கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 13-ஆம் நூற்றாண்டுவரை தமிழகத்தை ஆண்ட பல்லவர், சோழர், விஜயநகரத்தார் கல்வெட்டுகளாக இருக்கின்றன. அவற்றுள்

---

*நான் இக்கோவிலை (10—1—'43) விளக்கமாகக் காண உதவிபுரிந்த பெரியார், இக்கோவில் கண்காணிப்பாளராக இருந்த காஞ்சீபுரம் சி. குமர காளத்தி முதலியார் ஆவர். இஃது இக்கோவிலில் மின் விளக்குத் திருவிழா அன்று கோவிலிற் செய்த சொற்பொழிவு.

1. S. I. I. Vol. I. Nos. 24-30, 86-88; 140-150.
2. Vide S. I. I. Vol. I. Nos. 24-30, 82-88, 144-150.

இக்கோவில் கட்டிய இராசசிம்மன் கல்வெட்டுகளும், அவன் மகனுன மூன்றும் மகேந்திரன், அவன் மனைவி ரங்கபதாகை முதலியோர் கல்வெட்டுகளும் உள்ளன. பல்லவரை வென்று தொண்டை நாட்டை ஆண்ட முதற் பராந்தகன், இராசராசன், இராசேந்திரன், முதற் குலோத்துங்கன் இவர்தம் கல் வெட்டுகளும் பலவாகக் காண்கின்றன, சோழர் காலத்தில் இக்கோவில், மாடவீதிகள், வெளிச் சுற்று, மடவிளாகம். மடங்கள் முதலியவற்றையும் அளவிடற்கரிய செல்வத் தையும் பெற்றிருந்தது என்பதை இக்கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன. இரண்டாம் நந்திவர்மன் காலத்திற் காஞ்சியைக் கைப்பற்றிய இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தனது கன்னடக் கல்வெட்டும் இங்கே இருக்கின்றது. அதனில், 'இராசசிம்மன் கட்டிய கோவிலில் உள்ள பெருஞ்செல்வத் தைக் கண்டு வியந்த வல்லபன், அதனைக் கவராது, அப் பெருமானுக்கே விட்டுவிட்டான்' என்பது குறிக்கப்பட் டுளது. இவ்வுண்மையைச் சாளுக்கியருடைய வக்கலேரி, கேந்தூர்ப் பட்டயங்களும் பகர்கின்றன.[1]

கோவிற் சிறப்பு

'கயிலாசநாதர் கோவில் திருக்கயிலையின் அளவைக் கொண்டே கட்டப்பட்டதாகும்' என்று விபுலானந்த அடிகள் போன்றுர் கூறுகின்றனர். கயிலாசநாதர் கோவில் கல் வெட்டு ஒன்று இதற்கு மறைமுகமாகச் சான்று பகர்கின் றது. இராசசிம்மன் தன்னை வாத்ய வித்யாதரன் என்பதற் கேற்ப, இக்கோவிலில் யாழ் வாசிக்கும் உருவங்கள் பல செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவன் இசை, நடனம், சிற்பம், ஓவியம் இவற்றிற் பேரறிவு படைத்த பெருவேந்தன் என் பதற்குக் கயிலாசநாதர் கோவில் ஒன்றே போதிய சான்ருக அமைந்துள்ளது. இக்கோவில் ஏறத்தாழ வைகுந்தப் பெரு

1. Ep. Ind. Vol. 5, P. 220; Vol. 9, P. 200.

மாள் கோவிலுக்கு நேர் எதிரே அமைந்திருத்தல் வியத்தற் குரியது. இங்குள்ள கணக்கற்ற சிற்பங்கள் சுவர்களில் இருத்தல்போலவே அக்கோவிற் சுவர்களிலும் இருத்தல் இங்கு நினைக்கத்தகும். சுருங்கக் கூறின், கயிலாசநாதர் கோவில் பல்லவரது சிற்பக்கலையை உலகத்திற்கு அறிவிக்க எழுந்த சிற்பக் கலைக்கூடம் என்னலாம்.

சில கல்வெட்டுச் செய்திகள்

இராசசிம்மனைப் பற்றியவை

"இராசசிம்மன் (கி. பி. 685—720) கலியுகத்தில் அசரீரி[1] கேட்டவன்; சிறந்த மற்போர் வீரன்; யானை நூல் அறிவில் வத்சராசனையும் பகதத்தனையும் ஒத்தவன்; போரில் விசயனுக்கும் இராமனுக்கும் ஒப்பானவன்; உடல் வலியாலும் புகழாலும் நரசிம்ம அவதாரத்தை ஒத்தவன்; நாடு பிடிப்பதில் பேரவாவுடையவன்; போரில் மிகக் கொடியவன்; தன் பகைவரை அழிப்பவன்; இவனது செல்வாக்கு உயர்கின்றது; அஞ்சத்தக்க பேராண்மை உடையவன்; அடக்கத்தினுல் வெல்லத்தக்கவன்; போரிற் சிங்கம் போன்றவன்; வில்லையே துணையாகக் கொண்டவன்; பகைவர்க்கு இடியேறு போன்றவன்; கொடிய பேரரசுகளை ஒழிப்பவன்; போர்வீரரை அழிப்பவன்; போரில் மனவுறுதி உடையவன்; போரில் செல்வத்தை வெல்லுபவன்; பகைவருடைய பொருளைப் போரில் கைப்பற்றுபவன்; வீரத்தில் மகேந்திரனை ஒத்தவன்; திடீரென இடிக்கும் இடி போன்றவன்; பல இடங்களை வென்றவன்; போரில் களைப்படையாதவன்; செருக்கரை அடக்குபவன்...."

கயிலாசநாதர் கோவிலில் மட்டும் இராசசிம்மனுடைய விருதுப் பெயர்கள் ஏறத்தாழ 250 காணப்படுகின்றன.

---

1. இந்த அசரீரி கேட்ட செய்தியையே, பூசலார் புராணத்தில், 'பல்லவன் கனவு கண்ட செய்தி'யாகச் சேக்கிழார் கூறியுள்ளார் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து.

அவற்றில் 'ரிஷபலாஞ்சனன், ஸ்ரீ சங்கர பக்தன், ஸ்ரீ ஆகமப் பிரியன், சிவசூடாமணி[1] என்பன போன்றவை இவனது சைவ சமயப் பற்றைக் குன்றின்மீதிட்ட விளக்குப்போல் ஒளிரச் செய்கின்றன. இராசசிம்மன், சைவ சித்தாந்தத்தில் பேரறிவுடையவன் என்றும் கயிலாசநாதர் கோவில் கல்வெட்டொன்று கூறுகிறது.

சோழர் காலத்துச் செய்திகள்

இக்கயிலாசநாதர் கோவில் ஏறத்தாழக் கி. பி. 700-இல் கட்டப்பட்டது என்று சொல்லலாம்; அது முதல் பல்லவர் ஆட்சி முடியும் (ஏறத்தாழக் கி. பி. 900) வரை மிகவுயர்ந்த நிலையில் இருந்தது; 'பிற்காலச் சோழர்' ஆட்சி ஏற்பட்டது முதல் ஏறத்தாழக் கி. பி. 1100 வரையிலும் அவ்வுயரிய நிலையினின்றும் சிறப்புக் குறையாமல் இருந்தது. இராசராசன் காலத்து, கச்சி நகரப் பொதுமக்கள் இக்கோவில் பண்டாரத்திலிருந்து ஏராளமான பொன்னைக் கடன் பெற்றனர்; பலர் 270 ஆடுகள், 180 ஆடுகள் வீதம் கோவிலுக்குத் தானம் செய்தனர்; கோவில் பத்திரங்கள் (கல்வெட்டுகள்) எல்லாம் சண்டேசுவரர் பெயரால் பொறிக்கப்பட்டன;[2] இக்கோவிலில் 'திருவுண்ணுழிகைச் சபையார்' இருந்தனர்; கோவில் 'கணக்கன்' இருந்தான். சோழர் காலத்தில் இக்கோவில் 'பெரிய கற்றளி' எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது; பல்லவர் காலத்தில் 'இராசசிம்மேசுவரம்' எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது.

இக்கோவிலில் உள்ள இராசேந்திரன் காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்றினால், இக்கோவிலில் கல்லூரி ஒன்று இருந்தது தெரிகிறது. அக்கல்லூரி, காஞ்சியில் நெடுங்காலமாக

---

1. இவனும் தன் தந்தையைப்போலவே கண்மணியால் செய்யப்பட்ட லிங்கத்தை மகுடமாகத் தாங்கி இருந்தான் போலும்!

2. S. I. I. Vol. I. Nos. 84, 85, 89, 110, 112, 131, 140, 146, 150.

இருந்து புகழ்பெற்ற வடமொழிக் கல்லூரியாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து. அக்கல்லூரி யில் இராசேந்திர சோழன் காலத்துத் 'தேவார நாயகம்' என்ற அரண்மனை அலுவலன் தங்கி இருந்தான் என்பது கல்வெட்டுச் செய்தி ஆகும்.

இக்கோவிலின் அழிவு

முதற் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் (கி. பி. 1070—1120 எக்காரணம் கொண்டோ இககோவில் இழி நிலை அடையலாயிற்று. "இக்கோவில் மூடப்பட்டது ; இதற் குரிய நிலங்கள் விற்கப்பட்டன ; கோவிலின் வெளிப் பிரா காரமும் திருமடை விளாகமும் அனயபதங்காவுடையார் கோவிலுக்குத் தரப்பட்டன."[1] இங்ஙனம் முதற் குலோத் துங்கன் ஆட்சியில் பொலிவிழந்த இக்கோவில் ஏறத்தாழக் கி. பி. 1364-வரை மூடப்பட்டே கிடந்தது.

விசயநகர ஆட்சி

இங்ஙனம் ஏறத்தாழ 250 ஆண்டுகள் மூடப்பட்டுக் கிடந்த இக்கோவில், கம்பண உடையார் காலத்தில் (1364-இல்) திறக்கப்பட்டது ; அவ்வாண்டு ஆடி மாதம் முதல் விழா நடைபெறலாயிற்று ; முருங்கையூர் சர்வ மானிய மாக விடப்பட்டது. அக்காலத்திலும் இக்கோவிலைச் சுற்றி நான்கு மாடவீதிகள் இருந்தன. கயிலாசநாதர் கோவில் ஆட்சிக் குழுவினர் வடக்கு சந்நிதித் தெருவில் இருந்த சில வீடுகளை 150 பணம் வீதம் கைக்கோள முதலிமார்க்கு விற்றுவிட்டனர்.

"வடசிறகில் முன்னுள் இருக்கும் ஆண்டார் சுந்தரப் பெருமாள் மடமும், திரு அகத்தீசுவரம் உடைய நாயனுர் கோவிலுக்குக் கிழக்கு - திருமஞ்சனப் பெருவழிக்கு மேற்கு - உள்ள மனை நீங்கலாக மனை அடங்கலும் இந்நாள் முதல்

1. S. I. I. Vol. I. 86

என்றும் கைக்கொள்ளற்கும் கைக்கோள முதலிகட்கும் இந்த வடசிறகில் உள்ள மனையும் மனைப் படைப்பையும் சண்டேசுவர விலையாக விற்று இவர்களிடம் வாங்கிக் கோவில் பண்டாரத்தில் முதல் இட்ட இ........''[1]

கோவில் அதிகாரிகள் அதிகாரி விருப்பப்படி, கோவிலுக்கு அருகில் மேலைத் தெருவில் இருந்த மேலைச் சந்நிதித் தெரு மடமும் சிறிது நிலமும் கோவிலில் வேதம் ஓதும் தொழிலைச் செய்துவந்த திருக்கழுக்குன்றத்து மாகேசுவரரான காங்கேயற்குக் கொடுத்தனர்.[2]

சிற்பங்கள்

இக்கோவிலினுள் நுழைந்தவுடன் எதிரில் உள்ள சிறிய கோவில் இராசசிம்மன் மகனான மூன்றாம் மகேந்திரனால் கட்டப்பட்டது. இராசசிம்மன் கோப்பெருந்தேவியான ரங்கபதாகை என்பவள் சைவப்பற்று மிக்குடையவள். அவள் கட்டிய சிறிய கோவில் ஒன்றும் கயிலாசநாதர் கோவிலில் இருக்கின்றது. இக்கோவிற் சிற்பங்கள் உள்ளத்தை உருக்குவனவாகும். அவற்றுள் பெரிதும் பாராட்டத் தக்கவை சிவனார் ஆடிய பலவகைக் கூத்து வகைகளைக் குறிப்பனவாகும்.[3] அவை (1) நாதாந்த நடனம், (2) லதாவ்ரிசிக நடனம், (3) தாண்டவ நடனம், (4) குஞ்சித நடனம் என்பன. இவற்றுள் பலவாகக் காணப்படுவது குஞ்சித நடனமே யாகும். இதுவே இராசசிம்மன் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்ததுபோலும்!

முடிவுரை

இக் கயிலாசநாதர் கோவில் தென் இந்தியக் கட்டடக் கலைக்கும் ஓவிய-சிற்ப-இசை-நடனக் கலைகட்கும் இருப்

1. Ibid. 86 2. Ibid. 88

3. இச் சிற்பங்களைப்பற்றிய முழு விவரங்கள் டாக்டர் மீனாட்சி அம்மையார் வரைந்துள்ள 'கயிலாசநாதர் கோவில் சிற்பங்கள்' என்னும் ஆங்கில நூலிற் காணலாம்.

பிடமாகும். இத்தகைய சிறப்புடைய இதனைக் கட்டுவித்த பரம சிவ பக்தனுன இராசசிம்மன் இன்று இக்கோவிலைக் காண்பானுயின்.....................என்ன நினைப்பான் ? சற்று எண்ணிப் பாருங்கள். அவன், நாகரிகக் கலைகட்கு இருப்பிடமாக அமைத்த இக்கோவில், இன்று கவனிப்பார் அற்றுப் பாழ்பட்டுக் கிடப்பது, தமிழ் மக்களது அநாகரிக நிலையை விளக்கப் போதிய சான்ருகும். அழிந்ததுபோக எஞ்சியுள்ள கோயிற் பகுதிகளேனும் அழிவுருமல் இருக்கப் பார்த்தல் அறிவுடைத் தமிழ் மக்கள் கடமையாகும். இத்தகைய வியத்தகு வேலைப்பாடமைந்த கோவில்களைக் கொண்டே நமது பழைய நாகரிகம் உயர்ந்தது என்று மேனுட்டார் பாராட்டுகின்றனர் என்பதை நாம் மறத்தலாகாது. வரலாற்றுச் சிறப்புடைய இத்தகைய பழைய கோவில்களைத் தமிழ் மக்கள் பாதுகாக்கப் புறப்படும் நாளே தமிழர் வாழ்வு சிறப்புறுதற்கேற்ற நன்ஞள் ஆகும்.

5. காஞ்சி - ஏகாம்பரர் கோவில்

காஞ்சீபுரம்

இந்நகரம் எப்பொழுது - யாரால் உண்டானது என்பது திட்டமாகக் கூறக்கூடவில்லை. கரிகாலன் இந்நகரைச் சிறப்பித்தான் என்பது சேக்கிழார் கூற்று. அதற்கேற்ப, திருவேகம்பத்தில் கரிகாலன் உருவச்சிலை காணப்படுகிறது. திருவேகம்பம் எக்காலத்தில் உண்டானதென்பதும் கூற இயலாது. காஞ்சீபுரம் ஏறத்தாழக் கி. மு. மூன்றும் நூற்றுண்டு முதல் பௌத்த சமயச் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த இடமாகும். பௌத்த சமயக் கலைஞானங்களிற் சிறந்த பெரியார் பலர் நாலந்தாப் பல்கலைக் கழகத்திற்கும் சீன நாட்டிற்கும் பேராசிரியராகச் சென்றிருத்தலைக் காண, காஞ்சியில் அவர்களைத் தயாரித்து அனுப்பிய பல்கலைக் கழகம் ஒன்று இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதை அறியலாம். பல்லவர் காலத்தில் வடமொழிக் கல்லூரி ஒன்று நன்னிலையில் இருந்தமை தெரிகிறது. பௌத்த - சமண - சைவ - வைணவ சமயங்கட்குச் சிறப்பிடம் ஈந்த காஞ்சி மாநகரம் இந்நால்வகைச் சமய நூல்களையும் பொதுவாகப் பல கலைகளையும் போதிக்கத்தக்க கல்லூரிகளைத் தன்னகத்தே பெற்றிருந்தது என்று கூறுதல் பொருந்தும்.

பலவகைக் கோவில்கள்

கி. பி. 640-இல் சிறுத்தொண்டரைச் சேனைத் தலைவராகக்கொண்ட நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் காஞ்சியைக் கண்டு சென்ற யுவான் சுவாங்கு என்ற சீன வழிப்போக்கன் காஞ்சியில் பல கோவில்கள் இருந்தன என்பதும் அவற்றுள் பல திகம்பர சமணருடையன என்பதும் குறித்துள்ளான். அவன்

காலமே அப்பர் சைவராக மாறிப் பிரசாரம் செய்து வந்த காலம். காஞ்சியில் ஏகாம்பரர் கோவிலேயும் திருக்கச்சி மேற்றளியையும் அப்பர் பாடியுள்ளார் என்பதைக் காண, யுவான் சுவாங்கு காஞ்சிக்கு வந்தபொழுது இவ்விரு சிவன் கோவில்களும் சிறந்த நிலேயில் இருந்தன என்பதை நன் குணரலாம். அப்பருக்குப் பின்னரே கச்சிநெறிக் காரைக் காடு, அநேகதங்காபதம், ஓணகாந்தன்தளி என்பன சிறப் புற்றன என்பது தேவாரத்திலிருந்து அறியலாம். சுந்தரர்க் குச் சிறிது அடுத்து வந்த மாணிக்கவாசகரும் திருவேகம்பம் ஒன்றையே சிறப்பித்துக் கூறியிருத்தல் அதன் பழமையை யும் பெருமையையும் வலியுறுத்துவதாகும்.

திருவேகம்பம் - அமைப்பு

நாயன்மார் காலத்துக் கோவில்களெல்லாம் சிறிய அள வில் அமைந்தவையாகும். கருவரை, நடுமண்டபம், முன் மண்டபம் ஆகிய மூன்றைக் கொண்டதே கோவிலாகும். அத னைச் சுற்றிலும் மதிற்சுவர் உண்டு. இத்தகைய சிறிய கோவில்கள் பல்லவர் காலத்தில் படிப்படியாகப் பெரிதாக் கப்பட்டன. பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் மேலும் பெரி தாகக் கட்டப்பட்டன. முன்சொன்ன சிறிய கோவிலேச் சுற்றிலும் இசை மண்டபம், வியாக்யான மண்டபம், நடன மண்டபம், நாடக அரங்கு முதலியன அமைந்தன. இப் பெருக்கம் பல்லவர் காலத்திலேயே (நாயன்மார் காலத்தி லேயே) ஓரளவு இருந்ததாயினும், பின்வந்த சோழர் காலத் தில் விரிவடைந்தது. திருக்கச்சி மேற்றளி, திருவேகம்பம், திருஒற்றியூர்க் கோவில் முதலியவற்றில் மடங்கள் இருந்தன. அவை சமயக் கல்வி, தமிழ்க் கல்வி இவற்றைப் பரப்பி வந் தன. அப்பர் காலத்தில் திருவேகம்பத்தில் காபாலிக மடம் ஒன்று இருந்திருத்தல் கூடும் என்பது மகேந்திரவர்மன் எழு திய 'மத்தவிலாசப் பிரகசன'த்தால் ஊகித்து அறியப்படும்.

திருவேகம்பம் பல்லவர் காலத்தில் சிறிய அளவிலும், பின்னர்ச் சோழர் ஆட்சியில் விரிவடைந்தும், அதன் பின்னர் விசய நகரத்தார் ஆட்சிக் காலத்தில் மிக்க விரிவடைந்தும் இருத்தல்வேண்டும் என்பது அக்கோவிலில் உள்ள கல்வெட்டு களைக் கொண்டும் கட்டட அமைப்பு முறைகளைக் கொண்டும் துணியலாம். இன்றைய கோவிலுள் கவனிப்பாரற்றுப் பாழடைந்து கிடக்கும் (நந்தவனத்தினுள் இருக்கும்) நடராஜர் கோவில், உருமாறி இடிந்து கிடக்கும் அம்மன் கோவில், திருச்சுற்று மாளிகை என்னும் பகுதிகள் சோழர் காலத்தனவாகும். ஏனைய பெருக்கங்கள் பிற்காலத்தன வாகும். இஃது உண்மை என்பதை மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவில், திருஅண்ணாமலைக் கோவில், சிதம்பரம் கோவில் முதலிய பெருங்கோவில் கட்டடக் கலை உணர்வைக்கொண்டு நன்கு அறியலாம்.

கலவெட்டுச் செய்திகள்

அரசரும் காலமும்

ஏகாம்பரநாதர், நடராஜர், திருக்கச்சிமயானர் இவர் தம் கோவில் கல்வெட்டுகள் சோழர், விசயநகர அரசர், அரசப் பிரதிநிதிகள் இவர்தம் காலங்களில் வெளியிடப்பட் டவையாகும். சோழர் கல்வெட்டுகள் முறையே முதல் இராசாதிராசன், முதற் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் இராசராசன், இரண்டாம் இராசாதிராசன், மூன்றாம் குலோத்துங்கன் (கி. பி. 1178—1218) காலத்தவை ; எனவே, இப் பெருங்கோவில் சோழப் பேரரசர் காலத்தில் ஏறத்தாழ 200 வருட காலம் நல்ல நிலையில் இருந்ததை இக்கல்வெட்டுகள் உணர்த்து கின்றன.

சோழர் ஆட்சிக்குப் பிறகு உண்டான விசயநகர ஆட் சிக் காலத்திலும் இக்கோவில் நன்னிலையில் விளங்கியது

என்பது எட்டுக் கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது. அவை முறையே புக்கராயர், புவனேகவீரன், கணபதி தேவன், கம்பணவுடையார் என்பவர் (கி. பி. 14, 15-ஆம் நூற்றுண்டுகள்) காலமாகும்.

நாட்டுப் பிரிவுகள்

தொண்டை மண்டலம் முதல் இராசராசனுல் 'சயங் கொண்ட சோழ மண்டலம்' என்று பெயரிடப்பட்டது. அப் பெயர் அவனுக்குப் பின் 5 நூற்றுண்டுகள் வரை அப்படியே இருந்தது. 24 கோட்டங்களின் பெயர்களும் வழக்கில் இருந்தன. அவற்றுட் சில காண்க :

1. எயிற்கோட்டத்துக் கோனேரிநாட்டுக் கோனேரி (867).

2. எயிற்கோட்டத்து எயில் நாட்டுப் புதுப்பாக்கம் (824).

3. பழூவூர்க்கோட்டத்துத் தனியூரான காவிரிப்பாக்கம் என்ற விக்ரம சோழச் சதுர்வேதி மங்கலம் (822).

4. தாமல் கோட்டத்துக் களத்தூர் (814).

5. பாண்டி மண்டலத்து வீரநாராயண வளநாட்டுச் சமரகோலாகல நல்லூர்.

6. புலியூர்க் கோட்டத்து உகும்பில் வல்லம் (350).

7. ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டத்து ஏறுதிபுதூர் என்ற ஏகாம்பரநாத நல்லூர் (351).

8. எயிற்கோட்டத்துக் காரையூர் (351).

9. பெரும் பாணப்பாடிக்கரை வழி ஆந்தி நாட்டு மேல்கூற்றுத் தாமரைச்செலுர் (817).

கோவிலுக்கு விடப்பட்ட தானங்கள்

1. திருநுந்தா விளக்கு ஒன்று, இரண்டு வைக்கக் காலிகள் தானமாக விடப்பட்டன. ஒரு விளக்குக்கு 32 பசு

வீதம் தானம் விடப்பட்டது என்பதும் இரண்டு விளக்குகட்கு 64 பசுக்கள் தானம் விடப்பட்டன என்பதும் கவனிக்கத் தக்கன. இவற்றைக் கோவில் இடையர் பெற்று நாளும் விளக்கு எரிக்க நெய் அளித்து வந்தனர்.

2. அரசன் அல்லது அரசப் பிரதிநிதி பிறந்த நாளன்று கோவிலில் சிறப்புப் பூசை நடத்த விட்ட தானம்.

(a) தாமல் கோட்டத்துக் களத்தூர் தேவதானம்.

(b) சமரகோலாகல நல்லூர். ,,

3. உத்தர அயநம் மாசிமகம் முதலிய விசேட காலங்களிற் சிறப்புப் பூசைக்காகக் காசு தானம்.

4. கோவிலுக்கென்றே ஊர், நிலம் முதலியன தானம்.

(a) எயிற்கோட்டத்து எயில் நாட்டுப் புதுப்பாக்கம் தேவதானம் (824).

(b) பொன் வேய்ந்த கம்பன் வளாகம் குழி ஆயிரம் தேவதானம் (821).

(c) திருப்புக்குழிக்குப் பக்கத்தில் நிலதானம் (825).

(d) ஏனாதி புதூர், காரையூர், திருவாய்ப்பாடி, சிங்கா ரத் தோப்பு தேவதானம் (351).

தானம் விடப்பட்ட பசுக்கள் வகை

(1) பால்பசு 10 + சினைப்பசு 12 + வறள்பசு 6 + கிடாரி 4 + எருது 1. (822)

(2) நற்பசு 32 + எருது 1. (816)

(3) பால்பசு + சினைப்பசு + நாகு உட்பட உரு 32 + எருது 1. (819)

(4) பசு 32 + எருது 1. (817)

(5) பசு 32 + எருது 1. (823)

(6) பால்பசு 10 + சினைப்பசு 10 + பொலிமுறை நாகு 12 (32) + எருது 1. (350)

பசு வகைகளை நோக்க நாகு என்பது மணப்பருவத்துப் பசு என்பதும், பொலிமுறை நாகு என்பதும் கன்று ஈனத் தகுதியுடையது என்பதும், இவ்வனைத்தின் இனம் பெருக்க எருது ஒன்று உடன் தானம் செய்யப்பட்டதென்பதும் அறியலாம். 'நாகு' என்பதன் பொருள் சிறப்பு நோக்கத் தக்கது.

கோவில் இடையர்

இப் பசுக்களைப் பெற்ற இடையர் கோயில் சுரபி இடையர் (818) என்றும், கோயிலில் விளக்குக்காக இவற்றைப் பெற்று நெய் நாடோறும் தந்து வந்தனர் ஆதலால் கோயில் விளக்குக் குடிமக்கள் (816) என்றும் பெயர் பெற்றனர். இக் கல்வெட்டுகளில் வழக்காறு கொண்ட அவர்தம் பெயர்கள்—செல்வக்கோன், தழுவக்குழைந்தான், அமுதவல்லவக் கோன், சிறு நம்பிக்கோன், குருகுலராயக்கோன், பெருமாள்கோன், சோமக்கோன், திருவேகம்பக்கோன், காக்கு நாயகக்கோன், சந்திரக்கோன், மலையக்கோன் என்பன. இவர்கட்குத் தலைவன் 'திருவிளக்கு மன்றாடி' எனப் பட்டான்.

கோவில் அர்ச்சகர் பெயர்கள்

அக்காளிபட்டன், தேவசிவன், நாற்பத்தெண்ணாயிர பட்டன் (இவன் மனைவி சூரியதேவ ஆச்சானி), போரேற்

றுப் பெருமாள் (இவன் சிறியதாய் அன்புடை ஆச்சானி), காமக்கொடி* பட்டன், கம்பாண்டான், புராண சிந்தாமணி பட்டன், திருச்சிற்றம்பல பட்டன், விடங்கப் பட்டன் என்பன.

கோவிலில் நடைபெற்ற விசேட பூசைகள்

மாசி மக விழா, உத்தர அயந விசேட பூசையில் சஹஸ்ர கலசம் ஆட்டல், திருவோணநாள் விழா, புவனேகவீரன் சந்தி பூசை, கணபதி தேவன் சந்தி என்பன.

வழக்கில் இருந்த அளவைகள்

நெல் அளக்க அருமொழி தேவன் மரக்கால் அரசாங்க அளவையாக இருந்தது (867), கோவிலில் நெய் அளக்க திருஏகம்ப நாழி என்பது பயன்பட்டது (350).

109716

பண்டாரம், நாணயம் முதலியன

கோவில் பண்டாரம் (treasury)—தேவர் பண்டாரம், ஸ்ரீ பண்டாரம் எனப் பெயர் பெற்றன. கோவில் கணக்கன் இருந்தான். அவன் பெயர் திருவேகம்பம் உடையான் என்பது. குருக்கள் பட்டர் என்றும் நம்பிமார் என்றும் பெயர் பெற்றனர். பரிசாரகர், திருமஞ்சனம் எடுப்பார், திருப் பள்ளித்தாமம் தொடுப்பார், கோவிலைக் கண்காணிக்கும் மாஹேசுவரர், தேவரடியார் முதலியோர் கோவிலில் வேலை பார்த்து வந்தனர். கோவிற் பண்டாரத்தில் பொன்னை

---

*இதுவே 'காமகோடி' என மாறியது போலும்!

உறைத்துப் பார்க்கக் 'கட்டளைக்கல்' (867) இருந்தது. மாற்றுக் குறையாத தூய பொன் என்பதற்கு அடையாளமாக அரசாங்கத்தாரால் துளையிடப்பட்ட பொன் நாணயம், 'துளைப்பொன்', 'துளை நிறைபொன்' எனப்பட்டது. 'கழஞ்சு' என்பது பொன்நிறைப் பெயர். வழக்கில் இருந்த காசு 'அன்றுடு நற்காசு' எனப் பெயர் பெற்றது. இப்பொழுது 'பட்டைச் சாதம்' என்பது அக்காலத்தில் 'சட்டிச்சோறு' என வழங்கியது (867). கோவில் வேலைகளில் மாணிகள் (பிரமசாரிகள்) விசேட காலங்களில் பங்கெடுத்துக் கொள்வர். முதற் குலோத்துங்கன் காலத்தில் உத்தர அயந விசேட பூசையில் மாணிகள் எண்மர் பங்குகொண்டனர்.

பொதுச் செய்திகள்

(1) அக்கால நில அளவை "அறுபத்தொன்பதே எண்மா அரையரைக் காணி முந்திரிகை........ நூற்றிருபத்து நாலரையே நாலுமாக்காணி முந்திரிகை" என வரும் குறிப்புகளால் அறியலாம். வேலி-மா-முந்திரிகை என்பன நில அளவைப் பெயர்கள்.

(2) 'தனியூர்' என்பது இக்கால town என்பது (காவிரிப்பாக்கம் - 822). 'நகரம்' என்பது இக்கால city என்பது (காஞ்சீபுரம் - 820).

(3) சதுர்வேதிகள் எனப்பட்ட (நான்கு வேதங்களில் வல்ல) மறையவர்க்குத் தானமாக விடப்பட்ட ஊர் 'சதுர்வேதி மங்கலம்' எனப்பட்டது. புதுப்பாக்கமான குலோத்துங்க சோழச் சதுர்வேதி மங்கலம் (824), காவிரிப்பாக்கமான விக்கிரமச் சோழச் சதுர்வேதி மங்கலம் (822) என்பன இத்தகையவை.

(4) இக்காலத்தில் 'உருப்படி' என்பது அக்காலத்தில் 'உரு' என வழங்கியது.

(5) 'அவ்வையார்' என்ற வழக்கு 'அம்மையார்' என்பது போன்றதாகும். இராஜராஜன் தமக்கையார் 'குந்தவ்வையார்' எனப்பட்டதும், கம்பணவுடையார் மனைவி 'இராமதேவி - அவ்வையார்' எனப்பட்டதும் காண்க. 'அவ்வையார்' என்பதே 'ஔவையார்' என்பதினும் பொருட்சிறப்புடைய வழக்காகும். இச் சொல்லே 'அவ்வா' எனத் தெலுங்கில் குறைந்து வழங்குவது.

(6) கரியமுது எனப்படும் பதார்த்தவகைக்கு 'வெஞ்சனம்' என்ற வழக்குண்டு (814). இஃது இன்றும் தென்னாட்டில் வழங்குகின்றது.

கல்வெட்டு 348-*A*-இல் உள்ள செய்யுட்கள்

அடுகயிலை முன்னாளில் ஆடகக் குன்றிட்ட
வடுமறைந்து போயும் மறையா—முடுகுசமர்
மாற்றார் தொழுந்திருமால் மாவுதைப்ப வேல்வழுதி
தோற்றோடிப் போன சுவடு. 1

மாலாக்கி இந்திரையைத் திருத்தோள்
வைத்து வையகத்தைக்
கோலாற் புரந்தருள் மாவலி
வாணன்நன் கொற்றவடி
வேலால் துரப்புண்ட பின்விறல்
மாறன் வெகுண்டுபண்டு
காலாற் குடித்த கடற்கண்க
ளால்விழக் கண்டனமே. 2

ஏற்றூர்க் கிடாதார் இலைஎன்ப தினறிந்தெஞ்
சீற்றத் திருமால் செருவெல்க—மாற்றிலாப்
பொன்னிட்டான் சென்னிகொடிப் பள்ளியிட்டான் சேரமான்
வென்னிட்டான் கொற்கையார் வேந்து. 8

அரசர் மெய்க்கீர்த்திகள்

867 - முதல் இராசாதிராசன் 27-ஆம் ஆண்டு

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திங்களேர் தரு தன்தொங்கல் வெண்குடைக் கீழ் நிலமகள் நிலவ மலர்மகள் புணர்ந்து செங்கோல் ஓச்சிக் (கருங்) கருங்கலி கடிந்து மன்னு பல்லூழியுள் தென்னவர் மூவருள் மானாபரணன் பொன்முடி ஆறுப் பருமதுள் பசுந் தலைப் பொருகளத் தரிந்து வீரகேரளனை ஆனைக்கிடுவித்து அசையில் சுந்தர பாண்டியனை......தொல்லையில் முல்லையூர்த் துரத்தி ஒல்கலில் வேணாட்டரசைச் சோணாட்டொதுக்கி மேவு புகழ் ராமகுட மூவர்கெட முனிந்து வேலைகெழு காந்தளூர்ச் சாலை கலமறுப்பித்து ஆகவமல்லனும் அஞ்சக் கேவுதன்றுங் கரும் படையால் ஆங்கவன் சேனையுள் கண்டப்பையனுங் கங்காதிரனும் வண்டமர் களிற்றெடு மடியத் திண்திறல் விருதர் விக்கியும் விசயாதித்தனும் கருமுரட் சாங்கமைய னும் முதலினர் ஸத்ர ஹிருவோத்துடை நிமிர் சுடர்ப் பொன் னேடை கரி புரவியொடும் பிடித்துத் தன்னுடையிற் ஜயங் கொண்டு ஒன்னூர் கொள்ளிப்பாக்கை உள்ளெரி மடுத்து வில்லவர் மீனவர் வெஞ்சினச் சாளுக்கியர் வல்லவர் முதலி னர் வணங்க வீற்றிருந்த ஜயங்கொண்ட சோழன் உயர்ந்த பெரும்புகழ் கோ இராஜகேசரிபன்மரான உடையார் ஸ்ரீ ராஜாதிராஜ தேவர்க்கு யாண்டு 27-ஆவது.

813 - முதற் குலோத்துங்கன் 6-ஆம் ஆண்டு

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ புகழ் சூழ்ந்த புணரி அகம் சூழ்ந்த புவியில் பொன்நேமி யளவுந் தன்நேமி நடப்ப விளங்கு சயமகளை இளங்கோப் பருவத்து விக்கிரமத்தால் புதுமணம் புணர்ந்து மநு வரை யீட்டம் வயிராகரத்து வாரி அயர் முனைக்குந் தெவ்வரசர் தம் தளவிரிய வாளுறை கழித்துத் தோள்வலி காட்டிப் போர்ப்பரி நடாத்திக் கீர்த்திசை நிறுத்தி வட திசை வாகை சூடி, தென்திசை பூமகள் பொதுமையும் புவிமகள் தனிமையுந் தவிர்த்து நிபுதத் திருமணி மகுடம் உரிமையிற் சூடி தன்னடி இரண்டும் தடமுடியாகத் தொன் நிலவேந்தர் சூட முன்னை மனுவாறு பெருகக் கலியாறு வறப்ப இருநில வளாகம் எங்ஙனும் தனது திருநில வெண்ணிலாத் திகழ ஒரு தனி மேருவில் புலி விளையாட வார்கடல் தீவாந்தரத் துப் பூவா நிறைவிடு கலஞ்சொரி களிறு முறை நிற்ப விலங் கிய தென்னவன் கருந்தலைப்........பொன் நகர்ப் புறத்திடைக் கிடப்பத் தன் மணியாரமும் அலங்கலும்........வீரமும் தியாக மும் விளங்க மேவலர் வணங்க........வீற்றிருந்தருளிய கோ ராஜ கேசரி பன்மரான உடையார் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு 6-ஆவது.

818 - இரண்டாம் குலோத்துங்கன் 2-ஆம் ஆண்டு

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ பூமன்னுபாவை காமுற்று முயங்க இருநிலக் கிழத்தியைத் திருமணம் புணர்ந்து கலையின் செல்வி தலைமை யோங்கப் போர்மகள் காப்பச் சீர்மகள் போற்ற மரகதப் புரவி இரவிகுலம் விளங்கப் பாற்கடல் தெய்வம் பள்ளிநீங்கி காற்கடல் வட்டம் நாடொறும் தாங்கி எண்டிசை யானை தண்டு விடை நிற்பக் காவல் தேவர்கள் ஏவல் கேட்பக் கலிப்பகை

ஓட்டிப் புலிக்கொடி எடுத்துத் தென்னவர் கேரளர் சிங்களர் தெலுங்கர் கன்னடர் விலாடர் கலிங்கர் முதலாகக் கொற்றவர் வந்து குடிமைசெய்ய ஒற்றை வெண்குடை உலகுதனி கவிப்ப ஊழி பலகோடி ஆழி நடாத்தி செம்பொன் வீர ஸிங்கா தனத்துத் திரிபுவன முழுதுடையாளோடும் வீற்றிருந் தருளிய கோவிராஜகேசரி பன்மரான திரிபுவனச் சக்கர வர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு இரண் டாவது.

824 - இரண்டாம் குலோத்துங்கன் 2-ஆம் ஆண்டு

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ பூமேய வளர் திருப்பொன் மார்பு புணர நாமேஷ கலைமகள் நலம் பெரிது சிறப்ப, விசய மாமகள் வெல்புயத் திருப்ப, இசையின் செல்வி எண்டிசை வளர்ப்ப, திருபர்வந் திறைஞ்ச நீணில மடந்தையைத் திருமணம் புணர்ந்து திருவளர் திருமணி முடிகவித்தென மணிமுடி சூடி மல்லை ஞாலத்துப் பல்லுயிர்க் கெல்லாம் எல்லையில் இன்பம் இயல்பினில் எய்த வெண்குடை நிழற்றச் செங் கோல் ஒச்சி வாழி பல்லூழி ஆழி நடப்பச் செம்பொன் வீர சிம்மாஸனத்துப் புவன முழுதுடையாளோடும் வீற்றிருந் தருளிய கோ ராஜ கேசரி பன்மரான திரிபுவனச் சக்கர வர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு இரண்டாவது.

822 - இரண்டாம் இராஜராஜன் 15-ஆம் ஆண்டு

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ பூமருவிய திருமாதும் புவிமாதும் ஜெய மாதும் நாமருவிய கலைமாதும் புகழ்மாதும் நயந்து புல்க அருமறை விதிநெறி அனைத்துந் தழைப்ப வருமுறை யுரிமை

மணிமுடி சூடித் திங்கள் வெண்குடைத் திசைக்களிறு எட்டும் தங்கு தெனிக்கூடம் தானன விளங்கக் கருங்கலி படிமிசைச் செங்கோல் துரப்பப் பொருவலி யாழி வளர்ந்துடன் வர வில்லவர் இரட்டர் மீனவர் சிங்களர் பல்லவர் தெலுங்கர் பார்த்திவர் பணிய எண்ணருங் கற்பில் மண்ணகம் புணர்ந்து செம்பொன் வீர சிங்காதனத்து உலகுடை முக்கோக் கிழான் அடிகளொடும் வீற்றிருந்தருளிய கோப் பரகேசரி பன்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ராஜராஜ தேவற்கு யாண்டு பதினைந்தாவது.

820 - இரண்டாம் இராஜாதி ராஜன் 8-ஆம் ஆண்டு

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ கடல் சூழ்ந்த பார் மாதரும் பூமாதரும் கலை மாதரும் அடல் சூழ்ந்த போர் மாதரும் சீர்மாதரும் அமர்ந்து வாழ நாற்கடல் சூழ் புவியேழும் பாற்கடல் சூழ் புகழ் பரவ ஆதியுகம் வந்ததெனச் சோதிமுடி புனைந்தருளி அறுசமய மும் ஐம்பூதமும் நெறியில்வந் துபசரிப்பத் தென்னவரும் சேரலரும் சிங்களரும் கொங்கணரும் பல்லவரும் முதலாய பார்மன்னர் வந்திறைஞ்சச் செம்பொன் வீர ஸிங்காதனத் துப் புவனம் முழுதுடையாளோடும் வீற்றிருந்தருளிய கோப் பரகேசரி பன்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ராஜாதி ராஜ தேவர்க்கு யாண்டு 8-ஆவது.

823 - மூன்றும் குலோத்துங்கன் 27-ஆம் ஆண்டு

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திருவாய்க்கேள்வி முன்பாகத் திரிபுவனச் சக்ரவர்த்திகள் மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலையும் கொண்டருளிய ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு 27-ஆவது.

கல்வெட்டு எண்	கல்வெட்டு உள்ள இடம்	அரசன் பெயர்	ஆட்சி ஆண்டு
(S. I. I. Vol. IV) 867	திருக்கச்சி மயானம் வடக்கு - மேற்குச் சுவர்கள்	இராஜாதிராஜன் *I* (கி. பி. *101-1254*)	27
813	தென்புறச் சுவர்	குலோத்துங்கன் *I* (கி.பி. *1070-1120*)	6
818	ஏகாம்பரர் கோவில் இரண்டாம் திருச் சுற்று மேலைச்சுவர்	குலோத்துங்கன் *II* (கி.பி. *1133-1150*)	2
824	,,	,,	,,
821	,,	இராஜ ராஜன் *II* (கி.பி. *1146-1173*)	2
822	தென்புறச் சுவர்	,,	7
	,,	,,	15
816	மேலைச் சுவர்	இராஜ ராஜன் *II* (கி.பி. *1146-1173*)	10
819	,,		17
817	,,	,,	19

கி. பி.	அறச் செயல்
1044	மாசி விழா நடத்தவும் விழாவன்று தேவரடியார் உள்ளிட்ட பலருக்கும் சட்டிச்சோறு நாற்பது வழங்கவும் கோனூர் உடையான் மாறன் மாதேவடிகள் ஐந்து கழஞ்சு பொன் தானம்.
1075	ஆண்டுதோறும் உத்தர அயநந்தோறும் சகஸ்ர கலசம் ஆட்டவும், கலசமிடும் குடவர் உள்ளிட்ட பலர்க்கும் காசுகள் நல்கவும் என்று இக்கோவில் வீரணுக்கன் தாமோதரன் கேரளாந்தக மாராயன் கொடுத்த அன்றாடு நற்காசு 108 தானம்.
1134	நித்தம் இரண்டு திருநுந்தா விளக்கு வைக்கப் புவனுதி கங்க உடையார் விட்ட பசு 64 + எருது 2.
,,	எயிற் கோட்டத்து - எயில்நாட்டு - புதுப்பாக்கம் தேவதானமாக விடப்பட்டது.
1147	சாளுக்கி நாராயணன் மநுமசித்தரசன் திருவேகம்பமுடையார்க்குத் தேவதானமாக விடப்பட்ட 'பொன் வேய்ந்த கம்பன்' வளாகம் குழி ஆயிரம்.
1152	காவிரிப்பாக்கத்து மகாசபையோர் நில தானம் செய்தது. (சிதைந்த கல்வெட்டு)
1160	வெண்குன்றக் கோட்டத்து - அறியூர்நாட்டு - அனுப்பத்தூர் ஆடுவானுன பல்லவராயன் பால்பசு பத்தும் சினைப்பசு பன்னிரண்டும் வறள்பசு ஆறும் கிடாரி நான்கும் காளை ஒன்றுமாக ஆக உரு 33 தானம்.
1155	வைதும்ப மகாராஜன் ராஜேந்திர சோழ மும்மடி விஷ்ணுதேவன் ஒரு விளக்கு வைக்க நற்பசு 32-ம் காளை ஒன்றும் தானம்.
1192	மதுராந்தகப் பொத்தப்பிச்சோழன் கண்ட கோபாலர் முதலிகளில் காமி நாயக்கர் வைத்த திரு நுந்தா விளக்கு ஒன்றுக்கு விட்ட பால்பசுவும் சினைப்பசுவும் நாகும் உள்பட உரு 32 தானம்.
1164	ஆந்திநாட்டு-மேல்கூற்றுத் தாமரைச் செறுகங்கள் கொம்மரசன் மகன் புவனுதி கங்கன் ஒரு திருநுந்தா விளக்கு எரிக்க விட்ட பசு 32-ம்+எருது 1-ம் தானம்.

கல்வெட்டு எண்	கல்வெட்டு உள்ள இடம்	அரசன் பெயர்	ஆட்சி ஆண்டு
820	மேலைச் சுவர்	இராஜாதி ராஜன் II (கி.பி. 1163 - 1173)	8
823	வடபுறச் சுவர்	குலோத்துங்கன் III (கி.பி. 1178 - 1218)	27
825	நடராஜர் கோவில் - கீழைச்சுவர்	புக்கராயர்	
348	,, தென் சுவர்		சகரை யாண்டு 1191
348-A	,,		
814	இரண்டாம் திருச் சுவர் வடபுறச்சுவர்		1172
815 (Telugu)	,,		
815-A	,,		1172
826	ஆயிரக்கால் மண்டபம்		
349	2-ஆம் திருச்சுற்று		
350	வடபுறச் சுவர் ,,	விஜயகண்ட கோபாலர்	1187
351	இராயர் மண்டபம் தென் சுவர்	கம்பண வுடையார்	

கி. பி.	அறச் செயல்
1170	செங்கேணி அம்மையப்பன் எதிரிலிச்சோழ சாம்புவராயன் தானம் (கல்வெட்டு முழுதும் இல்லை).
1204	குவலாளபுர பரமேசுவரன் சீயகங்கன் அமராபரணன் - திருவேகம்பமுடையான் வைத்த திரு நுந்தா விளக்கு ஒன்றுக்குப் பசு 32-ம் எருது ஒன்றும் தானம்.
	திருக்கச்சாலை உடைய நாயனுர் கோவில் குருக்கள் மனைவியர் மூவர் ஏகாம்பரர் கோவிலுக்கு நிலதானம் செய்தனர்.
1269	புவனேகவீரன் என்ற மாகாணத் தலைவன் பெயரால் சந்தி ஒன்றும் பிறந்தநாள்தோறும் விசேஷ பூசை நடத்தும்படி பாண்டிமண்டலத்து வீரநாராயண வளநாட்டுச் சமர கோலாகல நல்லூரைத் தேவதானமாக விட்டான்.
	மூன்று செய்யுட்கள் வழுதி ஒருவனைப் பற்றியவை; வரலாற்றுக் குறிப்பொன்றும் இல்லை.
1250	கணபதி தேவன் என்பவன் தன் பெயர்கொண்ட சந்தி பூசைக்கும் திருவோண விழாவிற்கும் தாமல் கோட்டத்துக் களத்தூரைத் தேவதானமாக விட்டான்.
1250	துலா நாயிற்றுப் பூர்வபக்ஷத்துப் பௌர்ணமி சோமவாரம் சோமக்கிரகண புண்ணிய காலத்திலே... (சிதைந்த கல்வெட்டு)
	வடமொழிக் கல்வெட்டு; சிவன் - உமை வருணனை (கல்வெட்டுச் சிதைந்தது).
1265	திரு ஏகம்பமுடையார் திருமுன்பு ஒரு விளக்கு என்றும் எரியப் புலியூர்க்கோட்டத்து உகும்பில் வல்லங்கிழான் பள்ளிகொண்டான் கோயிற் பிள்ளை பால்பசு 10 + சினைப் பசு 10 + பொலிமுறை நாகு 12 + எருது 1 ஆக உரு 33 தானமாக விட்டான்.
	கம்பணவுடையார் மனைவி இராமதேவி அவ்வையார் தேவதானம் : ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டத்து இராம சமுத்திரம் என்ற ஏனுதி புதூர் என்ற ஏகாம்பரநாத நல்லூர், எயிற்கோட்டத்துக்காரையூர், திருவாய்ப்பாடி ஊர் ஆக மூன்றும் தானம்; ஏகாம்பரர் கோவிலுக்கு இராமதேவி அவ்வையார் பெயரால் பண்ணின காக்கு நாயக விளாகமான சிங்காரத்தோப்பு ஒன்று தானம்.

6. மதுரையில் நாயக்கர் ஆட்சி*

[கி. பி. 1529—1736]

பாளையப்பட்டு

மதுரை நாட்டில் பல்வேறு குறுநிலத் தலைவர்கள் பல ஊர்களிலிருந்து பூசல் விளைத்துக்கொண்டிருந்தனர். பாமினி சுல்தான்கள் எச்சமயத்திலும் விசயநகரப் பேரரசர் மீது பாயக்கூடும் என்ற அச்சம் இருந்து வந்தது. உள்நாட்டில் அமைதியை நிலைநாட்டவும் முஸ்லிம்களின் படையெடுப்பைத் தடுத்து நிறுத்தவும் படைகள் தேவைப்பட்டன. எனவே, மதுரையில் முதல் நாயக்க மன்னராயிருந்த விசுவநாத நாயக்கரும் அவர் தானைத்தலைவரான அரியநாத முதலியாரும் மதுரை நாட்டைப் பல பகுதிகளாகப் பிரித்தனர்; ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் ஒரு தலைவரை நியமித்தனர். அப்பகுதி பாளையப்பட்டு எனப்பட்டது. அதன் தலைவர் பாளையக்காரர் எனப்பட்டனர்.

பாளையக்காரர் தம் பாளையத்தின் வருவாயில் ஒரு பகுதியை மதுரை அரசுக்குச் செலுத்தவேண்டும்; மற்றொரு பகுதியைப் பாளையப்பட்டின் நலனுக்காகவும் பாளையப்பட்டின் படைக்காகவும் செலவழிக்கவேண்டும்; மற்றொரு பகுதியைத் தம் செலவுக்கு வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். போர்க்காலத்தில் பாளையப்பட்டுக்கள் தம் சேனைகளை மதுரை அரசுக்கு உதவவேண்டும். இந்த வற்புறுத்தலின்மீதுதான்

---

*பேராசிரியர் ஆர். சத்தியநாதையர் எழுதியுள்ள "மதுரை நாயக்கர் வரலாறு" என்னும் நூலில் உள்ள "நாயக்கராட்சியின் பொது அம்சங்கள்" என்ற பகுதியைத் தழுவி இஃது எழுதப்பெற்றது.

பாளையப்பட்டுக்கள் அமைக்கப்பட்டன. இந்தப் புதிய ஏற்பாட்டினுல்தான் மதுரை நாட்டில் அமைதி காக்கப்பட்டது.

ஆட்சித்துறை

மதுரை நாயக்கர் மதுரை நாட்டுக்குத் தலைவர். அவருக்கு உதவியாக அமைச்சர் அவை இருந்தது. அமைச்சருள் தலைசிறந்தவன் தளவாய் என்று அழைக்கப்பட்டான். அவன் பிரதானியாகவும் (முதலமைச்சனுகவும்) சேனைத் தலைவனுகவும் பணியாற்றினுன். பாளையக்காரரை அடக்கவும் நாட்டில் அமைதி காக்கவும் சேனைத்தலைவன் முதலமைச்சன் பணியையும் ஏற்று நடத்தும் பொறுப்புடையவனுய் இருந்தான். தஞ்சை நாயக்கர் ஆட்சியில் முதலமைச்சன் வேறு; தளவாய் வேறு. மதுரையில் தளவாயே பிரதானியாகவும் இருந்தான் என்பது அறியத்தகும். மதுரைத் தளவாய்களுள் அரியநாதர், இராமப்பையன், லிங்கண்ண நாயக்கர், வேங்கிட கிருட்டினப்பர், நரசப்பையர் என்பவர் குறிப்பிடத்தக்கவர். தளவாய்களுள் பெரும்பாலோர் பிராமணராக இருந்து வந்தனர்.

தளவாய்க்கு அடுத்த அதிகாரி பொருளமைச்சன். அரசாங்க வரவு செலவைக் கவனித்தல் இவனது வேலை. தளவாய் இல்லாதபோது ஆட்சியைக் கவனித்தல் இவன் பொறுப்பாகும்.

அரசாங்கச் செயலாளன் இராயசம் எனப்பட்டான். அரசாங்க நடைமுறைகளைக் கவனித்து வந்த சிறப்பு அலுவலன் இவனே. அரசனுக்கு அண்மையிலிருந்து அவன் ஆணைகளை நிறைவேற்றுவது இவன் கடமையாகும். அடுத்த அதிகாரி கணக்கன் எனப்பட்டான். அரசாங்க வரவு செலவுகளைக் கவனிக்கும் துறைக்கு இவன் தலைவன். வெளிநாட்டுச் செய்திகளைக் கவனிக்கும் உயர் அலுவலன் ஸ்தானுபதி எனப்பட்டான். இவர் அனைவரும் அரசாங்க இயந்திரத்தை இயக்கி வந்தவராவர்.

ஆட்சிமுறை

இந்து அரசர்கள் பண்டைக்காலம் முதல் தங்கள் குடிமக்களை ஆண்டுவந்த முறையிலேயே நாயக்க மன்னரும் குடிகளை ஆண்டுவந்தனர். அரசனது ஆணையே உயர்வாகக் கருதப்பட்டது. பொதுமக்களின் கருத்துக்கு மதிப்பு அளிக்கப்பட்டது. குடிமக்களுக்குச் சமயமே உயிர்நாடி. ஆதலால் நாட்டில் அமைதியையும் சமய உணர்ச்சியையும் நிலைநாட்ட வேண்டிய பொறுப்பு அரசனைச் சார்ந்தது. இதனை நன்கு உணர்ந்தே திருமலை நாயக்கரும் விசயரங்க சொக்கநாத நாயக்கரும் கோவில் ஆட்சித் துறையைத் தாமே கவனிக்கலாயினர். நாயக்க மன்னர் அனைவரும் மக்களின் சமய வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டனர்.

மாநில ஆட்சி

மதுரை நாடு பல மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு மாநிலத்தையும் ஆளுநர் (கவர்னர்) பார்த்து வந்தார். திருநெல்வேலி மாநிலம், திருச்சிராப்பள்ளி மாநிலம், சத்தியமங்கலம் மாநிலம் எனப் பல மாநிலங்கள் இருந்தன. அவற்றை ஆளுநர் பல அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தனர். அவர் அனைவர்க்கும் மேலதிகாரியாகத் தளவாய் இருந்தான். ஒவ்வொரு ஆளுநர்க்குக் கீழும் பாளையக்காரர் பலர் இருந்தனர்.

உள்ளாட்சி

சோழர் காலத்துக் கிராம ஆட்சி நாயக்கர் காலத்தில் ஓரளவு தொடர்ந்து நடைபெற்றது. பல கிராமங்கள் சேர்ந்தது ஒரு மாகாணம் அல்லது சீமை எனப்பட்டது. பல மாகாணங்கள் சேர்ந்தது ஒரு நாடு எனப்பட்டது. பல நாடுகள் சேர்ந்தது ஒரு மாநிலம் எனப்பட்டது. மாநிலம்— இராச்சியம், தேசம், மண்டலம், இராஷ்டிரம் எனப் பல

பெயர்களில் வழங்கியது. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் நீதிபதிகள் இருவர் இருந்தனர். அவர்கள் மக்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்டனர்.

அரசின் அமைப்பு

அரசாங்க அலுவலர்க்கு இன்றுபோல் மாதச் சம்பளம் இல்லை; நிலங்கள் மானியமாக வழங்கப்பட்டன. சிறிய அலுவலர்க்கு நெல் கொடுக்கப்பட்டது என்று கொள்ளலாம். சிறப்பு நாட்களில் மன்னர் அரசாங்க அலுவலர்க்குப் பணம் வழங்கிவந்தனர்; பரிசுகளும் வழங்கினர்.

பெரும்பாலான சிற்றூர் வழக்குகள் சிற்றூர் அதிகாரிகளாலேயே தீர்க்கப்பட்டுவந்தன. பல வழக்குகளில் நீதிபதிகளின் முடிவே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. மிகப் பெரிய வழக்குகள் மன்னரை அல்லது பிரதானியைத் தலைவராகக் கொண்ட நடுவர் குழுவினுல் தீர்க்கப்பட்டன. வழக்கு விசாரணை நடைபெறுகையில் மாநில ஆளுநர், நீதிபதிகள், பெருமக்கள் ஆகியோர் அரண்மனையில் கூடுவர். மன்னர் அல்லது பிரதானி தலைமையில் விசாரணை நடைபெறும்.

மதுரை நாட்டுக் கடற்கரைப் பகுதி போர்ச்சுகீசியர் ஆட்சியிலும், டச்சுக்காரர் ஆட்சியிலும் இருந்தது. தூதுக்குடி (தூத்துக்குடி), தொண்டி, காயல்பட்டினம், புன்னைக்காயல் முதலிய துறைமுகப்பட்டினங்கள் அவர்கள் ஆட்சியில் இருந்தன. அந்நகரங்களில் இந்நாட்டு மக்களே நீதிபதிகளாக இருந்தனர். சாதாரண வழக்குகள் இவர்களால் தீர்க்கப்பட்டன. குற்ற வழக்குகள் தூதுக்குடியில் டச்சுக்காரரால் தீர்க்கப்பட்டன. இங்ஙனமே போர்ச்சுகீசியர் ஆட்சியில் இருந்த பகுதியிலும் நீதி வழங்கப்பட்டது.

அரசாங்க வருவாய்

நிலவரி அரசாங்கத்தின் சிறப்பு வருவாயாகும். விளைவில் பாதி அரசாங்கத்திற்கு வரியாகக் கட்டப்பட்டது.

ஒவ்வொரு சிற்றூர் அதிகாரியான மணியகாரர் அல்லது அம்பலகாரர் அதனை வசூலித்து மாகாணத் தலைவனுக்கு அனுப்பினர். மாகாணத் தலைவன் அதனை மதுரை அரசாங்கப் பண்டாரத்திற்கு அனுப்பினான்.

பாளையக்காரர் ஆண்டுதோறும் செலுத்திவந்த கப்பத் தொகையும் அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்தது. முத்தெடுத்தல், சங்குத் தொழில் இவற்றால் ஓரளவு வருவாய் கிடைத்தது.

உழவு வரி, தறி வரி, நெசவாளர் வரி, சலவைத் தொழிலாளர் வரி போன்ற எண்ணிறந்த வரிகள் வாயிலாக வருமானம் கிடைத்தது. இவற்றுள் பல வரிகள் கோவில்களுக்கும் இலவச உணவு விடுதிகளுக்கும் மடங்கட்கும் கொடுக்கப்பட்டன. அரசாங்க நிலங்களும் சிற்றூர்களும் கோவில்களுக்கும் தகுதி பெற்ற அரசாங்க உயர் அலுவலருக்கும் முற்றூட்டாக விடப்பட்டன.

செலவு

மதுரை நாயக்க மன்னர் ஆண்டுதோறும் தமது வருவாயின் ஒரு பகுதியை விசயநகரப் பேரரசர்க்குக் கப்பமாகச் செலுத்தி வந்தனர்; எஞ்சிய தொகையில் பெரும்பகுதியைக் கோவில்கள் கட்டுவதிலும் இலவச உணவு விடுதிகள் நடத்துவதிலும் மடங்களைப் பாதுகாப்பதிலும் வடமொழிப் பள்ளிகள் நடத்துவதிலும் செலவிட்டனர்; ஒரு பகுதியை நீர்ப்பாசன வசதிகளுக்காகச் செலவிட்டனர்; ஒரு பகுதியைக் கலை வளர்ச்சிக்காகச் செலவழித்தனர். எதிர்பாரா நிகழ்ச்சிகளுக்காக ஒரு பகுதி ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டது.

ஆக்க வேலைகள்

நாயக்க அரசு ஏற்பட்டபோது காவிரியின் கரைகளிலும் வையையின் கரைகளிலும் அடர்ந்த காடுகள் இருந்தன. கொடிய விலங்குகள் அக் காடுகளிலிருந்து அயலூர் மக்களைத் துன்புறுத்தி வந்தன. அக் காடுகள் கள்வர் மறைந்

திருக்க உதவியாயிருந்தன. நாயக்க மன்னர் அக் காடுகளை அழித்து விளைநிலங்களாக்கினர். விலங்குகள் வேட்டையாடப்பட்டன. கள்வர் அச்சம் பேரளவு நீங்கியது. நாடெங்கும் குளங்களும் கண்மாய்களும் தோண்டப்பட்டன; கால்வாய்கள் வெட்டப்பட்டன. இங்ஙனம் பயிர்த் தொழிலுக்கு வேண்டிய ஆக்க வேலைகள் நடைபெற்றன.

இராமேசுவரம் வரையில் பாதைகள் செப்பனிடப்பட்டன. பாதைகளின் இருமருங்கிலும் மரங்கள் வைத்து வளர்க்கப்பட்டன பாதைகளில் அன்னசத்திரங்களும் தண்ணீர்ப் பந்தல்களும் அமைப்புண்டன. கிருஷ்ணபுரம், அரிநாயகபுரம் போன்ற புதிய ஊர்கள் பல உண்டாயின. நாயக்க மன்னர் பல கோவில்களைப் புதியனவாக அமைத்தனர்; பழைமையும் பெருமையும் வாய்ந்த பெரிய கோவில்களைப் புதுப்பித்தனர். மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவில், இராமேசுவரம் கோவில் போன்ற பெரிய கோவில்கள் வியத்தகு முறையில் அரும்பாடுபட்டுக் கட்டப்பட்டன. கண்ணையும் கருத்தையும் கவரும் மிகப் பெரிய மண்டபங்கள் கோவில்களில் அமைப்புண்டன.

நாயக்க மன்னர் வைணவர் ஆயினும், சைவத்தையும் போற்றி வளர்த்தனர்; மதுரை மீனாட்சியம்மனைத் தங்கள் குலதெய்வமாகக் கொண்டாடினர்; மசூதிகளுக்கு நிலங்களை வழங்கினர்: மாதாகோவில்களைக் கட்டிக்கொள்ள கிறித்தவர்களுக்கு உரிமை அளித்தனர்; அச் சமயப் பிரசாரத்திற்கு வசதி அளித்தனர். இச்செயல்கள் அவர்களது பரந்த சமய நோக்கத்தை நன்கு புலப்படுத்துகிறதன்றோ?

சமுதாய வாழ்க்கை

சோழர் காலத்தில் இருந்த சாதிகளும் சாதி வேறுபாடுகளும் நாயக்கர் காலத்திலும் தொடர்ந்து இருந்துவந்தன. நாயக்க மன்னர் அவற்றில் எவ்வித மாற்றமும் செய்யவில்லை; ஏதேனும் மாற்றம் செய்யவேண்டும் என்று குறிப்

பிட்ட சாதியார் விரும்பியபோது, நாயக்க மன்னர் சாத்திர அறிஞர்களை வரவழைத்து, அவர்கள் அறிவுறுத்தியபடி நடந்துகொண்டனர். மதுரையில் இருந்த சௌராஷ்டிரர் 1705-இல் பூணூல் அணியும் சடங்கில் பிராமண முறையைப் பின்பற்றலாம் என்று அறிஞர் ஆலோசனைப்படி, இராணி மங்கம்மாள் தீர்ப்பளித்தாள்.

அக்கால இந்து சமய முறைப்படி உடன்கட்டை ஏறல் பின்பற்றப்பட்டது. பட்டத்தரசியும், பிற மனைவியரும் இறந்த மன்னனோடு உடன்கட்டை ஏறல் வழக்கம். அக்கால வழக்கிற்கேற்ப நாயக்க மன்னர் மனைவியர் பலரை மணந்து வாழ்ந்தனர். திருமலை நாயக்கர்க்கு இருநூறு மனைவியர் இருந்தனராம். அவர் அனைவரும் அவர் இறந்ததும் உடன்கட்டை ஏறினராம். "கி. பி. 1628-இல் மதுரை நாயக்கர் ஒருவர் இறந்தார். அவருடைய எழுநூறு மனைவியர் அப்போது உடன்கட்டை ஏறினர்" என்று ஒரு முஸ்லிம் வழிப்போக்கர் எழுதியுள்ளார்.

கல்விநிலை

நாயக்க மன்னர் வடமொழிக் கல்வியை நன்கு வளர்த்தனர்; வேதியர்க்குப் பல அக்கிரகாரங்களை வழங்கினர்; மதுரையில் மட்டும் கி. பி. 1610-இல் பதினாயிரம் பிராமண மாணவர் சமயக் கல்வியைக் கற்று வந்தனர். அவர்களுக்கு உண்டி, உடை, உறையுள் ஆகிய மூன்றையும் நாயக்க மன்னர் இலவசமாக அளித்தனர் என்று இராபர்ட்-டி-நொபிலி என்பவர் எழுதியுள்ளார். திருமலை நாயக்கர், முத்து அழகாத்திரி நாயக்கர், விசயரங்க சொக்கநாத நாயக்கர் என்போர் தெலுங்கு இலக்கியத்தை நன்கு ஆதரித்தனர். பொதுமக்களுக்குச் சமயக் கல்வியைப் பரப்பி வந்த மடங்களை நாயக்க மன்னர் ஆதரித்துவந்தனர்; சமய அறிவைப் புகட்டிவந்த கோவில்களையும் வரும் பொருட் செலவில் ஆதரித்தனர்.

கலை வளர்ச்சி

நாயக்க மன்னர், விசயநகரப் பேரரசைப் போலவே சைவ வைணவ சமயங்களைக் காப்பதையே கடமையாகக் கொண்டனர் ; சமய அடையாளங்களான கோவில்களை நன் முறையில் வைத்திருந்தனர்; ஒவ்வொரு பெரிய கோவிலிலும் வானளாவிய கோபுரங்கள் கட்டப்பட்டன ; ஆயிரக்கால் மண்டபம், வசந்த மண்டபம், திருமண மண்டபம் போன்ற உயர்ந்து அகன்ற மண்டபங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அம் மண்டபத் தூண்கள் மிகப் பெரியவை. ஒவ்வொரு தூணி லும் யாழியின் அல்லது குதிரையின் சிற்பத்தைக் காணலாம். மதுரை மீனுட்சியம்மன கோவிலும் இராமேசுவரம் கோவிலும் திருமலை நாயக்கர் மகாலும் மதுரை நாயக்க மன்னர் காலக் கட்டடக்கலை வளர்ச்சியை அறிவுறுத்துவனவாகும்.

மதுரைப் புது மண்டபத்திலுள்ள சிற்பங்களும் மதுரை ஆயிரக்கால் மண்டபத்திலுள்ள குறவன் குறத்தி சிற்பங் களும், கிருஷ்ணுபுரம், தாடிக்கொம்பு, பேரூர், தாரமங்கலம் என்ற ஊர்களில் உள்ள கோவில் சிற்பங்களும் மதுரை நாய்க்கர் காலச் சிற்பக் கலைத் திறனை நமக்குச் செவ்விதின் உணர்த்துவனவாகும்.

மதுரை மீனுட்சியம்மன் கோவிலிலுள்ள அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களை உணர்த்தும் ஓவியங்களும், திருக்குற்றுலத்தில் உள்ள ஓவிய அரங்கும் மதுரை நாயக்கர் கால ஓவியக் கலை அறிவை நன்கு தெரிவிப்பனவாகும். கி. பி. 16-ஆம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்தைக் கொண்டு நாயக்கர் கால இசைக் கலை வளர்ச்சியை நன்கு தெளியலாம். நாயக்கர் காலத்தில் கருநாடக இசை நன்கு வளர்ச்சி பெற்றது. மதுரை நாட்டில் உள்ள கோவில்களில் காணப்படும் நடனச் சிற்பங்களைக் கொண்டு அக்கால நடனக் கலை எங்ஙனம் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்பதை எளிதில் உணரலாம்.

முடிவுரை

நாயக்கர் ஆட்சியில், தமிழ்ப் புலவர்கள் நன்கு ஆதரிக்கப்பட்டனர் என்பதற்குச் சான்றுகள் இல்லை. ஆயினும் சைவ வைணவ சமயங்களைப் பாதுகாத்த பெருமையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டினைப் பாதுகாத்த பெருமையும் நாயக்க மன்னர்க்கு உண்டு என்று கூறுதல் பொருத்தமாகும். நாயக்கர் தெலுங்கர் ஆயினும், தமிழிலேயே ஆட்சி புரிந்தனர்; தமிழ்ப் பெயர்களைத் தம் பிள்ளைகட்கு இட்டு வழங்கினர். இவற்றால் அவர்கள் தமிழராகவே வாழ்ந்தனர் என்று கூறுதல் பொருந்தும்.

7. தஞ்சையில் நாயக்கர் ஆட்சி*

[கி. பி. 1530—1675]

நாயக்க அரசுகள்

விசயநகரப் பேரரசர் கி. பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியிலிருந்து தமிழகத்தை ஆளத் தொடங்கினர். அவர்களது ஆட்சியின்கீழ்த் தஞ்சையைச் சோழரும், மதுரையைப் பாண்டியரும் ஆண்டுவந்தனர். ஆயினும், சோழ, பாண்டியர் தம்முள் பகைமை கொண்டு ஓயாது போரிட்டு வந்தனர். அதனால் வெறுப்புற்ற விசயநகரப் பேரரசர் 16-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் சோழ பாண்டியரை ஆட்சிப் பொறுப்பிலிருந்து விலக்கி, அவ் விரு நாடுகளையும் தம்மவரைக்கொண்டு ஆளச் செய்தார்; தம் படைத் தலைவருள் மிகச் சிறந்தவரான விசுவநாத நாயக்கரைத் தம் பிரதிநிதியாக இருந்து மதுரை நாட்டை ஆளச் செய்தார்; தமது நெருங்கிய உறவினரான செவ்வப்ப நாயக்கர் என்பவரைக் கொண்டு தஞ்சை நாட்டை ஆளச் செய்தார். மதுரையில் நாயக்கர் ஆட்சி ஏறத்தாழக் கி. பி. 1529 முதல் 1736 வரையில்—ஏறத்தாழ இருநூறு ஆண்டுகள்—தொடர்ந்து நடைபெற்றது. தஞ்சையில் நாயக்கர் ஆட்சி ஏறத்தாழக் கி. பி. 1532 முதல் 1675 வரையில்—ஏறத்தாழ நூற்றைம்பது ஆண்டுகள்—தொடர்ந்து நடைபெற்றது. தஞ்சையில் கி. பி. 1675-இல் மகாராட்டிரர் ஆட்சி ஏற்பட்டது.

---

*இது, திரு. விருத்தகிரீசன், M. A., M. Litt., எழுதிய "தஞ்சை நாயக்க மன்னர்" என்னும் நூலில் உள்ள "நாயக்கர் ஆட்சியின் பொது அம்சங்கள்" என்ற அதிகாரத்தைத் தழுவி எழுதப்பெற்றது. (அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு.)

அரசும் அலுவலரும்

தஞ்சை நாயக்க மன்னர் விசயநகரப் பேரரசுக்கு உட்பட்டவர் ; ஆண்டுதோறும் பேரரசுக்குக் கப்பம் கட்டி வந்தனர்; விசயநகரப் பேரரசர் ஆட்சியைப் போலவே இவர்கள் ஆட்சியும் குடிகளின் நன்மையையே அடிப்படையாகக்கொண்டது. ஒரு நாயக்க மன்னர் நாடாளும்பொழுது, இளவரசன் அரசாங்கப் பயிற்சியும், போர்ப் பயிற்சியும், பொதுக்கல்வியும் பெறுவது வழக்கம் ; நாடு முழுதும் சுற்றி அரசாங்கச் செயல்முறைகளை ,அறிவது வழக்கம்.

அரசனுக்கு ஆட்சித்துறையில் உதவி புரியச் சிலர் இருந்தனர். அவருட் சிறந்தவர் அமைச்சர். முதலமைச்சன் பிரதானி என்று அழைக்கப்பட்டான். தஞ்சை நாயக்க மன்னரிடம் பிராமணர்களே பிரதானியாக இருந்துவந்தனர். அவருட் சிறந்தவர் கோவிந்த தீட்சிதர் என்பவர். ஆட்சிமுறையில் அரசனுக்கு அடுத்த வேலையில் பிரதானி சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தான்.

பிரதானிக்கு அடுத்த சிறப்புப் பெற்றவன் தானைத் தலைவன். அவன் தளவாய் என்று அழைக்கப்பட்டான். உள்நாட்டில் அமைதியைப் பாதுகாத்தலும், பகைவர் படையெடுப்பிலிருந்து நாட்டைப் பாதுகாத்தலும் தளவாயின் கடமையாகும். இவன் படைபற்றிய ஆலோசனைகளை அரசனுக்குக் கூறக் கடமைப்பட்டவன்.

அரசாங்கத் தலைமைச் செயலாளன் இராயசம் என்று அழைக்கப்பட்டான். அரசாங்க நடைமுறைகளைச் செயற்படுத்தும் உயர்தர அலுவலன் இவனே. அரசன் ஆணைகளை எழுதுவதும், அவ்வாணைகளைச் செயற்படுத்துவதும், அரசாங்க அலுவலை மேற்பார்ப்பதும் இவன் வேலைகளாகும்.

அரசாங்க வருவாய்த் துறைக்குப் பெருங் கணக்கன் தலைவனவான். அவன் அட்டவணை என்று பெயர் பெற்றான். அவனுக்குக் கீழ்ச் சம்பிரதிகள் பலர் இருந்தனர்.

ஒவ்வொரு சம்பிரதிக்கும் கீழ்ப் பல சிற்றூர்க் கணக்கர் இருந்தனர். அரசாங்கப் பண்டாரத் தலைவன் தோஷிகானு அதிகாரி எனப்பட்டான். இந்த உயர் அலுவலர் அனைவரும் அமைச்சர் அவையில் இடம் பெற்றிருந்தனர்.

தஞ்சை நாயக்கர் ஆட்சியில் ஒற்றர் இருந்தனர். ஒற்றர் இல்லாத அரசு அரசு ஆகாது என்பது உலகம் ஒப்புக் கொண்ட உண்மை. ஒற்றர் இலக்கணம் திருக்குறளில் கீழ் வருமாறு நன்கு கூறப்பட்டுள்ளது : "நீதி நூல்களும் ஒற்றரும் அரசனுக்கு இரண்டு கண்கள். அரசனுடைய கண் செல்லாத இடங்களிலெல்லாம் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை ஒற்றர் அறிந்து வந்து கூறுவதால், அவர்கள் 'கண்' எனப்பட்டனர். இந்த ஒற்றருட் சிலர் அரண்மனையில் இருப்பர் ; சிலர் உள் நாட்டில் இருப்பர் ; சிலர் வெளிநாடுகளில் இருப்பர் ; அரசனுக்கும் நாட்டுக்கும் வர இருக்கும் தீங்கினை உளவறிந்து உரிய காலத்தில் தெரிவிப்பர். இவர்கள் ஒற்றர் என்பதைப் பிறர் அறியாவண்ணம் நடந்துகொள்வர் ; பிறர் ஐயம் கொண்டு விசாரிக்கும்பொழுது உண்மையைக் கூருது, ஐயத்தைப் போக்கி அகல நடப்பர் ; முற்றத் துறந்த முனிவர் வேடத்திலும் விரத ஒழுக்கத்தினர் வேடத்திலும் சென்று, புகுதற்கரிய இடங்களில் புகுந்து ஆராய்வர். அரசன், ஓர் ஒற்றன் சொல்லியவற்றை வேறு ஒற்றன் கூற்றைக் கொண்டு ஆராய்ந்து உண்மை அறிவான். ஒன்றை ஆராயும்பொழுது ஒற்றர் பலர் வேலை செய்வர். ஆயின், அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் அறியார். ஒற்றுத் தொழிலில் சிறந்தவனுக்கு அரசன் பிறருக்குத் தெரியாமல் சிறப்புச் செய்யவேண்டும்."

இத்தகைய ஒற்றர் குடிமக்கள் மனநிலையையும், அவர்கள் அரசரிடமும் பிற அலுவலரிடமும் கொண்டுள்ள விருப்பு வெறுப்புக்களையும் மறைவாகக் கண்டுவந்து அரசருக்கு அறிவிப்பர் ; அயல்நாடுகளில் நடைபெறும் செய்திகளையும் அறிந்து தெரிவிப்பர். விசயநகரப் பேரரசரான முதலாம்

வேங்கடபதி ராயர் இறந்தமையும், அவர் இறந்தவுடன் பட்டம் பெறுவதற்குரியவர்கள் பூசலிட்டுக்கொண்டதும், அதனால் உண்டான விளைவுகளும் இந்த ஒற்றரால்தான் தஞ்சை நாயக்க மன்னருக்கு விரைவில் உணர்த்தப்பட்டன.

அயல்நாட்டு வாணிகர்

தஞ்சை நாட்டுக் கடற்கரையில் தங்கிக் கோட்டை கொத்தளங்களை அமைத்துக்கொண்டு வாணிகம் செய்ய டச்சுக்காரர், போர்ச்சுகீசியர், டேனிஷ்காரர் ஆகிய இவர் களுக்கு நாயக்க மன்னர் இசைவு அளித்தனர் ; இவர்களிடம் மிகவும் அன்பாக நடந்துகொண்டனர் ; இவர்களைச் சேர்ந்த பாதிரிமார் தம் அரண்மனைக்கு வந்தபொழுதெல்லாம் அவர்க ளிடம் அன்புடனும் மரியாதையுடனும் நடந்துகொண்டனர் ; பொன்னுடைகளை அவர்களுக்கு வழங்கிச் சிறப்பித்தனர்.

படை

தஞ்சை தலைநகரமாதலால் கோட்டையும் அகழியும் கொண்டு விளங்கியது. தொடக்கத்தில் நாயக்கர் சிறிய படையையே வைத்திருந்தனர். நாளடைவில் மதுரை நாயக்க ரும், செஞ்சி நாயக்கரும், மைசூர் அரசரும், பாமினி சுல்தான்களும் ஒருவர் பின் ஒருவராகத் தஞ்சை நாட்டைத் தாக்கத் தொடங்கியதால், தஞ்சைப் படை வரவரப் பெரி தாக அமைக்கப்பட்டது ; படைப் பெருக்கத்திற்காகவே வருவாயின் பெரும்பகுதி செலவிடப்பட்டது ; தஞ்சை நாட் டின் எல்லைப்புறங்களில் கோட்டை கொத்தளங்கள் அமைக் கப்பட்டன; நிலைப்படைகள் வைக்கப்பட்டன; பல நாட்களுக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்கள் அக்கோட்டைகளில் சேர்த்து வைக்கப்பட்டன.

யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படை என மூவகைப் படைகள் இருந்தன. வீரர்கள் ஈட்டி, வாள், வில், அம்பு இவற்றைக்கொண்டு போரிட்டனர். சிலர் துப்பாக்கி

கொண்டும் போரிட்டனர். மூரர் என்ற வணிகர் நாயக்க மன்னருக்குக் குதிரைகளைக் கொண்டுவந்து விற்றனர். ஈழத்திலிருந்து யானைகள் வாங்கப்பட்டன. இவற்றைப் போர்ச்சுகீசியர் வாங்கி வந்து விற்றனர். நாயக்கரிடம் மிகச் சிறிய கப்பற்படையும் இருந்தது.

ஆட்சி

நாயக்கர் ஆண்ட பெருநிலப் பகுதி பல நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு நாடும் பல சீமைகளைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு சீமையும் பல சிற்றூர்களைக் கொண்டது. சிற்றூரில் ஊர் அதிகாரி, கணக்கன், தலையாரி என மூவர் அரசின் சார்பாளராய் இருந்தனர். இவர்களோடு சோழர் ஆட்சியில் இருந்துவந்த ஊராட்சி மன்றத்தாரும் தொடர்ந்து இருந்துவந்தனர் என்று கருதலாம். இவர் அனைவரும் ஊராட்சியைக் கவனித்தனர்.

ஊர் வழக்குகள் ஊர்ப் பெருமக்களால் தீர்க்கப்பட்டு வந்தன. மிகப் பெரிய வழக்குகள் அரசர் - பிரதானி - சான்றோர் என்பவரால் தீர்க்கப்பட்டன. அரசன் இல்லாத போது பிரதானியே வழக்குகளைத் தீர்ப்பதும் உண்டு. பல வழக்குகளில் பணம் தண்டம் விதிக்கப்பட்டது. சில வழக்குகளில் கொடிய குற்றவாளிகள் சிறையில் வைக்கப்பட்டனர்.

வரவு செலவு

நிலவரி அரசாங்கத்தின் சிறப்பு வருவாயாகும். தட்டார் வரி, உப்புத் தயாரிக்க வரி, கால்நடைகள் மேய்வதற்குச் செலுத்தப்படும் வரி எனப் பல்வேறு வரிகள் வாயிலாக அரசாங்கத்திற்கு வருமானம் கிடைத்தது. விளைச்சலில் பாதி நிலவரியாக வசூலிக்கப்பெற்றது. கடற்கரை ஓரத்தில் தங்கி வாணிகம் செய்துவந்த அயல்நாட்டார் ஆண்டு தோறும் தாங்கள் தங்கி இருந்த இடங்களுக்கு வாடகை

கொடுத்துவந்தனர். பெரும்பாலும் எல்லா வரிகளும் பண மாகவே கொடுக்கப்பட்டன. தஞ்சாவூரில் நாணயம் தயா ரிக்கும் சாலை ஒன்று இருந்தது.

அரசாங்க வருவாயில் ஒரு பகுதி விசயநகரப் பேரர சிற்கு ஆண்டுதோறும் கப்பமாகச் செலுத்தப்பட்டுவந்தது. அரசாங்க அலுவலாளர்க்கு நிலங்கள் மானியமாகக் கொடுக் கப்பட்டிருந்தன. ஆதலால், நாணயமாகச் சம்பளம் தரப்பட வில்லை. கப்பம் போக எஞ்சிய வருவாயின் பெரும்பகுதி படைக்காகச் செலவிடப்பட்டது. அதுபோக, எஞ்சிய பகுதி யைக் கொண்டு அணை கட்டுதல், கால்வாய் வெட்டுதல், குளங்களைத் தோண்டுதல், அறப்பணிகள் செய்தல் முதலிய பொதுநல வேலைகள் நடைபெற்றன. கோவில்களைக் கட்டு தல், புதுப்பித்தல் முதலியவற்றில் ஓரளவு செலவிடப் பட்டது.

தொழிலும் வாணிகமும்

நாட்டின் சிறந்த தொழிலாகப் பயிர்த் தொழில் கருதப் பட்டது. கரும்பு மிகுதியாகப் பயிரிடப்பட்டது. கரும்புச் சாற்றிலிருந்து வெல்லமும் சர்க்கரையும் தயாரிக்கப்பட்டன. பழத்தோட்டங்கள் பாதுகாக்கப்பட்டன. பழ வாணிகம் சிறப்புற நடைபெற்றது. நெய்தல் தொழிலும் சாயத் தொழிலும் நன்கு நடைபெற்றன. ஓவிய ஆடைகள் நன்கு பாராட்டப்பெற்றன. உப்பு உற்பத்தி மிகுதியாக இருந் தது. இங்ஙனம் குடிமக்களுக்குத் தேவையான பெரும் பாலான பொருள்கள் உள்நாட்டிலேயே தயாரிக்கப்பட்டன. இவற்றிலிருந்து அரசாங்கத்திற்கும் வரியாக வருமானம் கிடைத்தது.

நாட்டு வணிகரால் உள்நாட்டு வாணிகம் சிறப்புற நடை பெற்றது. ஓர் ஊரிலிருந்து மற்றோர் ஊருக்குப் பொருள் கள் ஆட்கள் தலையிலும், எருது கழுதை இவற்றின்மேலும் கொண்டு செல்லப்பட்டு விலையாக்கப்பட்டன. நாகப்பட்டினம்

தரங்கம்பாடி என்பன சிறந்த துறைமுக நகரங்களாக இருந்தன. இத் துறைமுகங்களுக்கு வெளிநாட்டுக் கப்பல்கள் பட்டாடைகள், கண்ணாடிப் பொருள்கள் முதலியவற்றைச் சுமந்து வந்து இறக்கின; உயர்ந்த ஆடை வகைகள், உப்பு, அரிசி முதலியவற்றை ஏற்றிச் சென்றன.

சமயப் பொதுமை

தஞ்சை நாயக்கர் வைணவ சமயத்தினர்; ஆயினும் பிற சமயங்களையும் சம நோக்குடன் கவனித்து வந்தனர். தஞ்சையிலிருந்த மசூதிக்குச் செவ்வப்ப நாயக்கர் நிலங்களை வழங்கினர்; தமது நாட்டில் கிறிஸ்துவர் வந்து தங்க இசைவு அளித்தார்; பல சிவன்கோவில்களுக்கு நிவந்தங்கள் அளித்தார்; மாத்வ சமய ஆச்சாரியருக்கு நிலங்களை வழங்கினர். நாயக்கர் ஆட்சியில் வேதியர் சிறப்புற்றனர். ஆயிரக்கணக்கானவர் அன்னசத்திரங்களில் உணவு உண்டு வேத மந்திரங்களை முழக்கிக்கொண்டிருந்தனர். நாயக்க மன்னர் புண்ணியத் தலங்களுக்கு யாத்திரை சென்றனர்.

கலை வளர்ச்சி

தஞ்சை நாயக்க மன்னர் ஆட்சிக் காலத்தில் ஐம்பதின்மர்க்கு மேற்பட்ட தெலுங்கு-கருநாடக மொழிப் புலவர்கள் அரசரால் ஆதரிக்கப்பெற்றனர் என்பது தெரிகிறது. அவருள் பெண்பாற் புலவரும் இருந்தனர். வடமொழியில் வல்ல பிராமணர்க்கு அக்கிரகாரங்கள் வழங்கப்பட்டன. மடங்களுக்கு நிலங்கள் வழங்கப்பட்டன. அம் மடங்கள் பொதுமக்களுக்குச் சமயக் கல்வியைப் புகட்டிவந்தன. அரசர் அடிக்கடி வெளிநாட்டுப் புலவர்களையும் வரவேற்று இலக்கிய ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தினர். யட்சகானம் என்ற தெலுங்கு நாடகம் அக்காலத்தில்தான் எழுதப்பட்டது. பொம்மலாட்டம் போன்ற வேடிக்கைக் கூத்துக்களையும்

நாயக்க மன்னர் ஆதரித்தனர். சிறந்த நடிக மாதர் அரசர்களிடம் ஆதரவு பெற்றனர். அரண்மனையுள் நடன அரங்கு இருந்தது. அங்கு இசை - நடன - நாடக நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. அவற்றில் பெண்களே பெரும்பங்கு கொண்டனர். இரகுநாத நாயக்கர் சிறந்த இசைப் புலவர்; வீணை வாசிப்பதில் வல்லவர்.

இன்றுள்ள தஞ்சை அரண்மனையில் சரசுவதி மகால் என்ற பகுதியில் நூற்றுக்கணக்கான ஓலைச்சுவடிகள் இருக்கின்றன. அவை வடமொழியிலும், தமிழிலும், தெலுங்கிலும் எழுதப்பட்டவை. இராமாயணம், பாரதம், பல தலபுராணங்கள், மருத்துவ நூல்கள், சோதிட நூல்கள், தொண்ணூற்றுறு வகைப் பிரபந்தங்கள் எனப் பலதிறப்பட்ட நூல்கள் அங்கு இருக்கின்றன. இந்நூல்களுள் பெரும்பகுதி நாயக்க மன்னரால் தொகுக்கப்பட்டவை என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

அரண்மனைச் சுவர்களில் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளையும் முடிபுனை விழாக்களையும் உணர்த்தும் ஓவியங்கள் தீட்டப் பெற்றிருந்தன என்று 'இரகுநாத அபியுத நாடகம்' என்னும் நூல் கூறுகிறது. தஞ்சைப் பெரிய கோவில் கருவறைப் புறச்சுவர்களில் ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன. அவை நாயக்கர் கால ஓவியங்கள் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் முடிபு. அவ்வோவியங்கள் சமயத் தொடர்பானவை; கண்ணையும் கருத்தையும் ஈர்க்கும் வகையில் வரையப்பெற்றவை. அவற்றுக்கு அடியில் சோழர் கால ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை அனைத்தும் புதைபொருள் ஆராய்ச்சித் துறையினரால் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன.

முடிவுரை

நாயக்க மன்னர் தெலுங்கு மொழி பேசியவர்; ஆயினும் தமிழகத்தில் தங்கித் தமிழிலேயே ஆட்சி புரிந்தனர்; வைணவர் ஆயினும், சைவத்தையும் பிற சமயங்களையும்

மதித்து ஆதரித்தனர் ; குடிகள் நலனில் கண்ணும் கருத்து மாய் இருந்தனர். தமிழ், தெலுங்கு, கருநாடகம் ஆகிய மூன்று மொழிகளையும் வளர்த்தனர் ; ஓவியம், சிற்பம், இசை, நடனம், நாடகம் முதலிய கலைகளை நன்கு வளர்த் தனர் ; வழிவழியாக வந்த தமிழ் நாகரிகத்தையும் பண் பாட்டையும் சிதறவிடாமல் பாதுகாத்தனர்.

8. சோழர்க்குப் பிற்பட்ட தமிழகம்

[கி. பி. 1300—1800]

தமிழகத்தை ஆண்டவர்கள்

கி. பி. 13-ஆம் நூற்றுண்டில் பாண்டியர் பேரரசு செலுத்தினர். 14-ஆம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில் மாலிக்-காபூர் படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது. அதே நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் விசயநகர அரசு தோன்றியது. அது தன் பிரதிநிதிகளை அனுப்பித் தமிழகத்தை ஆளச் செய்தது. பின்பு கி. பி. 1529 முதல் 1736 வரையில் விசயநகரப் பேரரசின் பிரதிநிதிகளாக இருந்து விசுவநாத நாயக்கர் முதலிய நாயக்க மன்னர்கள் தமிழகத்தின் பெரும் பகுதியை ஆண்டுவந்தனர். இங்ஙனமே விசயநகரப் பேரரசர் சார்பில் சோழநாட்டின் பெரும்பகுதியை தஞ்சை - நாயக்க மன்னர்கள் ஏறத்தாழக் கி. பி. 1530 முதல் 1675 வரையில் ஆண்டுவந்தனர். தஞ்சை நாயக்க மன்னர் ஆண்ட நிலப்பகுதி ஏறத்தாழக் கி. பி. 1675-இல் மகாராட்டிரர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. மகாராட்டிரர் ஆட்சி ஏறத்தாழக் கி. பி. 18-ஆம் நூற்றுண்டு முடிய இருந்தது. ஏறத்தாழக் கி. பி. 1464 முதல் 1660 வரையில் செஞ்சியில் நாயக்கர் ஆட்சி இருந்தது.

இவர்கள் ஆட்சியில் தமிழகம் பெற்ற நன்மை தீமைகளை இங்குக் காண்போம்.

1. விசயநகர ஆட்சியின் பயன்

சமய வளர்ச்சி : *மாலிக்-காபூர் படையெடுப்பால் நிலை தளர்ந்த இந்து சமயத்தைத் தென்னாட்டில் நிலைநாட்டிய பெருமை விசயநகரப் பேரரசர்க்கே உரியது. முஸ்லிம்*

களால் அழிக்கப்பட்ட சைவ - வைணவக் கோவில்கள் அப் பேரரசர்களால் பழுதுபார்க்கப்பட்டன; மூடப்பட்ட கோவில்கள் திறக்கப்பட்டன ; முன்போலப் பூசைகளும் நடைபெற ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. அவர்கள் சிறிய கோவில்களைப் பெரிய கோவில்களாக மாற்றி அமைத்தனர்; நெல்லையப்பர் கோவில் போன்ற பழைய கோவில்களை மிகப் பெரிய அளவில் புதுப்பித்தனர்.

இம்முயற்சிகளால் விசயநகர வேந்தர் காலக் கட்டடக்கலை தமிழகத்தில் பரவியது. உயர்ந்த மண்டபங்கள்—உயரமான தூண்கள்—தூணில் முன்கால்களைத் தூக்கியிருக்கும் குதிரைகள்—அக் குதிரைகளின்மீது வீரர்கள்—வானளாவிய கோபுரங்கள்—கோபுரவாயிலின் இரண்டு பக்கங்களிலும் பரதநாட்டிய வகைகளைக் குறிக்கும் சிற்பங்கள்—இவையெல்லாம் இராயர் காலத்து அறிகுறிகள். முழுதும் கட்டப்பெறாமல் இருக்கும் கோபுரங்கள் பல இடங்களில் உள்ளன. அவை 'இராயர் கோபுரங்கள்' என்று சொல்லப்படும். தலைக்கோட்டைப் போரில் விசயநகர அரசு வீழ்ச்சியுற்றதால், அக்கோபுரங்கள் கட்டி முடிக்கப் பெறவில்லை.

விசயநகர வேந்தர் காலத்தில் திருப்பதி, சீரங்கம் கோவில்கள் மிக்க சிறப்புற்றிருந்தன. அவ்வாறே மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவிலும் இராமேசுவரம் கோவிலும் மிக்க சிறப்புற்றிருந்தன. விசயநகர வேந்தர் வைணவர்களாயினும், சைவத்தையும் வைணவத்தையும் தம் இரு கண்களாகப் போற்றிப் பாதுகாத்துவந்தனர்.

திராவிடர் கூட்டுறவு : விசயநகரப் பேரரசர் தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளில் வல்லுநர் ; அவ் விருமொழிப் புல்வர்களையும் நன்கு ஆதரித்தனர். தமிழர்கள் அவ்விரு மொழிகளையும் கற்று விசயநகரத்திலும் அவர்தம் பெருநாட்டுப் பல இடங்களிலும் அரசாங்க வேலைகளைப் பார்த்து

வந்தனர். தெலுங்கர், கன்னடர் தமிழகத்து ஊர்களில் அரசாங்க அலுவல்கள் பார்த்தனர்; ஆதலால் தமிழர் அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகினர். அவர் அனைவரும் திராவிட இனத்தவரே ஆதலின், மன ஒற்றுமையோடு வாழ்ந்தனர்; இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

விசயநகர வேந்தர் காலத்தில் அவர்தம் கருநாடக இசை தமிழகத்தில் கால்கொண்டது. அதனால் அதற்குமுன் இருந்த தமிழிசை செல்வாக்கு இழந்தது.

சோழர் காலத்தில் சமயத்துறையில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த வடமொழி, விசயநகர வேந்தர் காலத்தில் மேலும் செல்வாக்குப் பெற்றது. கோவில்களிலும் சமயத் தொடர்பான பிற இடங்களிலும் வடமொழியின் செல்வாக்கு உயர்ந்துவிட்டது.

தமிழரான சோழர் ஆட்சியில் சிறந்த தமிழ்க் காவியங்கள் தோன்றின. ஆனால் அயலாராகிய விசயநகர வேந்தர் ஆட்சியில் தமிழ்ப் புலவர்கள் சிறப்புப் பெற முடியவில்லை; அதனால் சிறந்த காவியங்கள் தோன்றவும் வாய்ப்பு இல்லை.

தலைக்கோட்டைப் போருக்குப் பின் பாமினி சுல்தான்களின் கணக்கற்ற படையெடுப்புக்களால் நிலைதளர்ந்த பேரரசர் சந்திரகிரி, வேலூர் என்ற இடங்களில் தலைநகரங்களை அமைத்துக்கொண்டனர். அவர்களைப் போலவே கணக்கற்ற தெலுங்கரும் கன்னடரும் தமிழகத்திற் குடியேறினர். கம்பணவுடையார் கால முதல் கன்னட - தெலுங்கப் போர் வீரர்களும் படைத் தலைவர்களும் மிகப் பலராகத் தமிழகத்தில் தங்கிவிட்டனர். நீலகிரி சேலம் கோயம்புத்தூர் மாவட்டங்களில் கன்னடரும், சென்னை செங்கற்பட்டு வடஆற்காடு தென்ஆற்காடு மாவட்டங்களில் தெலுங்கரும் பலராகக் குடியேறினர். மதுரையில் நாயக்க அரசு ஏற்படுங் காலத்தில் பாளையக்காரர் பதவி ஏற்கத்தக்க முறையில் தெலுங்கத் தலைவர் பலர் பாண்டிய நாட்டில் இருந்தனர் என்பது நோக்கத்தக்கது.

2. தமிழகத்தில் நாயக்கர் ஆட்சியின் பயன்

சமயப் பணி : மாலிக்-காபூர் படையெடுப்பால் நிலை தளர்ந்த இந்து சமயத்தைத் தென்னிந்தியாவில் நிலைநாட்டிய பெருமை விசயநகரப் பேரரசுக்கே உரியது. அப்பேரரசு அழிந்த பிறகு தமிழகத்தில் முஸ்லிம் படையெடுப்புக்கள் பலவாக நடந்தன. அவற்றுக்கு ஈடுகொடுத்து இந்து சமயத்தையும் பண்பாட்டையும் காத்த பெருமை மதுரை நாயக்க மன்னர்க்கே உரியதாகும்.

நாயக்க மன்னர், தம் பேரரசரைப் பின்பற்றி மதுரை முதலிய இடங்களில் உள்ள கோவில்களை மிகப் பெரிய அளவில் புதுப்பித்தனர்; கிருஷ்ணாபுரம் முதலிய புதிய ஊர்களை அமைத்து, அங்குக் கலையழகு நிறைந்த பெரிய கோவில்களைக் கட்டினர்; மிகப் பெரிய மண்டபங்களையும் அம்மண்டபத் தூண்களில் சிறந்த வேலைப்பாடமைந்த சிற்பங்களையும் அமைத்தனர்; கோவில்களில் பூசைகளும் விழாக்களும் நடைபெற அரசாங்க வருவாயில் பெரும் பகுதியைச் செலவழித்தனர்; பாதைகளைச் செப்பனிட்டனர்; இராமேசுவரம் வரையில் செம்மையான பாதைகளை அமைத்தனர்; அப் பாதைகளில் ஆங்காங்குச் சத்திரங்களைக் கட்டினர்; உணவு விடுதிகளை அமைத்தனர்; தண்ணீர்ப் பந்தல்களை வைத்தனர்; வேதங்களில் வல்ல மறையவர்க்கு அக்கிரகாரங்களை அமைத்துக் கொடுத்தனர். மதுரையில் மட்டும் ஆயிரக்கணக்கான பிராமண இளைஞர் வேதங்களைப் படிப்பதற்கு வசதிகள் செய்து கொடுத்தனர்; விசயநகரத்தில் பேரரசர்கள் ஆண்டுதோறும் சிறப்பாகக் கொண்டாடும் நவராத்திரி விழாவை மதுரையில் ஆண்டுதோறும் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். நவராத்திரி விழா தமிழகத்தில் நாயக்க மன்னரால் நுழைக்கப்பட்ட புதிய விழாவாகும். இப் புதிய விழாவைச் சேதுபதியும் கொண்டாடும் உரிமை பெற்றார்.

நாயக்கர் சைவ-வைணவ சமயங்களில் ஆழ்ந்த பற்றுடையவராயினும், முஸ்லிம்களை ஆதரித்தனர்; அவர்கள் கோவில்கட்கு வேண்டிய தானங்களைச் செய்தனர்; அவ்வாறே கிறித்துவர் கோவில் கட்ட இடம் அளித்தனர்; கிறித்துவப் பிரசாரம் செய்ய உரிமை அளித்தனர்.

நாயக்கர்களின் சமயப் பணிகளால் மக்களிடம் சமயப் பற்றும் நல்லொழுக்கமும் வளர்ந்தன; கட்டடக் கலை, வார்ப்புக் கலை, ஓவியக் கலை, சிற்பக் கலை, இசைக் கலை, நடனக் கலை முதலிய நாகரிகக் கலைகள் நன்முறையில் வளர்ச்சி பெற்றன.

ஆக்க வேலைகள் : நாயக்க மன்னர் காடு கெடுத்து நாடாக்கினர்; குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கினர். விளை நிலங்கள் பெருகின; புதிய ஊர்கள் தோன்றின; உழவு வளம்பெறப் பல கால்வாய்கள் வெட்டப்பட்டன; பெரிய கண்மாய்கள் புதுப்பிக்கப்பட்டன; வடக்கேயிருந்து வந்த சௌராஷ்டிரரைப் பாண்டிய நாட்டில் குடியிருத்தி, நாயக்க மன்னர்கள் பட்டு நெசவுத் தொழிலை ஆதரித்தனர்.

நாயக்க மன்னர், நாட்டில் அமைதியான ஆட்சி நிலவ வேண்டும் என்பதற்காக, நாட்டினைப் பல பாளையப்பட்டுகளாகப் பிரித்தனர். அப் பாளையப்பட்டுகளின் படைத்துணை கொண்டும் தமது படைத்துணை கொண்டும் தம்மால் இயன்ற வரை நாட்டைப் பாதுகாத்தனர். நாயக்கர் காலத்தில் பல மூஸ்லிம் படையெடுப்புக்கள் நிகழ்ந்தன. கிறித்துவ சமயமும் வேரூன்றி வளரத் தலைப்பட்டது. இந்நிலையில் நாயக்க அரசு இல்லையாயின், தமிழகத்தில் இசுலாம் முழுவெற்றி பெற்றிருக்கும். உலகம் தோன்றிய நாள்தொட்டு இந்நாட்டிற்கே உரிய சைவ-வைணவ நெறிகளும் தமிழர்க்கே உரிய பழக்க வழக்கங்களும், பல நூற்றுண்டுகளாக வளர்ச்சியடைந்துவந்த நாகரிகமும் பண்பாடும் மறைந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. நமது தாய்மொழி என்று போற்றும்

தமிழும் இன்று வழக்கொழிந்திருக்கலாம். இவை அனைத்தையும் காத்த பெருமை நாயக்க மன்னர்க்கே உரியது.

நாயக்கர்கள் தெலுங்கு மொழியினர். ஆயினும் அவர்கள் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த காரணத்தாலும் அதனை ஆண்ட காரணத்தாலும் தமிழை நன்கு அறிந்திருந்தனர்; தமிழிலேயே ஆட்சி புரிந்தனர்; திருமலை, சொக்கநாதன், மீனாட்சி முதலிய தமிழ்ப் பெயர்களையே தம் பிள்ளைகட்கு இட்டு வழங்கினர். திருமலை நாயக்கர் குமரகுருபர அடிகளை ஆதரித்தார். அடிகள் பாடிய மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் நாயக்கர் முன்னிலையில் அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டது. நாயக்க மன்னர் தளவாய் அரியநாதர் போன்ற தமிழ் அறிஞர்களின் யோசனைகளைக் கேட்டனர். அவர்கள் ஆட்சியில் இருந்த கூளப்ப நாயக்கன், எட்டையபுரம் பாளையக்காரர் போன்ற குறுநில மன்னர் தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்தனர்.

விசயநகரப் பேரரசரைப் பின்பற்றியே நாயக்க மன்னரும் கருநாடக இசையைப் போற்றி வளர்த்தனர்; தமிழ் இசை வழக்கு வீழ்ந்தது. வடமொழிக்கு ஏற்பட்ட செல்வாக்கின் அளவு மிகுதியாகும். கி. பி. 1610-இல் மதுரையில் மட்டும் பதினாயிரம் பிராமண மாணவர் வடமொழிக் கல்வியைக் கற்றுவந்தனர் — அவர்களுக்கு வேண்டிய எல்லா வசதிகளையும் நாயக்க மன்னர் கவனித்துவந்தனர் என்பது தெரிகிறது.

ஏறத்தாழ 200 ஆண்டுகள் நாயக்க மன்னர் மதுரையை ஆண்டனர். ஆயினும், அவர்கள் அவையில் ஒரு தமிழ்ப் புலவர் இருந்தார் என்பதற்கோ, அவர்கள் தூண்டுதலால் ஒரு சிறந்த தமிழ்க் காவியம் உண்டானது என்று சொல்வதற்கோ சான்று இல்லை. சுருங்கக் கூறின், நாயக்கர்களால் இந்த நாட்டுக்குரிய தமிழ்ப் புலவர்கள் சிறப்புப் பெறவில்லை என்று கூறுதல் பொருத்தமாகும்.

நாயக்கர் ஆட்சி தமிழகத்தில் வலுக்கத் தொடங்கிய பிறகு தெலுங்கர்கள் மிகப் பலராகக் குடியேறினர். தமிழ்

காட்டில் இன்றும் சில மாவட்டங்களில் சில கிராமங்கள் தெலுங்கர் வாழும் கிராமங்களாகவே இருக்கின்றன. இவ்வாறே சில கிராமங்கள் முழுவதும் கன்னடரே வாழ்கின்றனர். மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி ஆகிய மாவட்டங்களில் இத்தகைய கிராமங்களை மிகுதியாகக் காணலாம். ஆயினும், தெலுங்கரும் கன்னடரும் தமிழரோடு ஒன்றுபட்டுப் பழகுவதில் சிறந்து விளங்குகின்றமை பாராட்டற்பாலது.

3. மகாராட்டிரர் ஆட்சியின் பயன்

நாயக்க மன்னர் தஞ்சை நாட்டைக் கி. பி. 1532 முதல் 1675 வரையில் அரசாண்டனர். மகாராட்டிரர் அதே நாட்டைக் கி. பி. 1675 முதல் 1799 வரையில் ஆண்டு வந்தனர். பின்னர் தஞ்சை நாடு ஆங்கிலர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது.

ஔரங்கசீப் டெல்லியை ஆண்டபொழுது மகாராட்டிரத்தில் சிவாஜி மன்னராக இருந்தார். அவர் டெல்லிச் சக்கரவர்த்தியையும் பாமினி சுல்தான்களையும் சமயோசிதமாகத் தாக்கிவந்தார். அவர் காலத்தில் தஞ்சை நாயக்கர் வலியிழந்திருந்தனர். அதனால் தஞ்சை கி. பி. 1675-இல் மகாராட்டிரர்கைப்பட்டது.[1] இவ்வாறே டெல்லிச் சக்கரவர்த்தியின் துணையால் செஞ்சியில் கி. பி. 1700-இல் சிங்குகளின் ஆட்சி ஏற்பட்டது.[2]

மகாராட்டிரர் இந்து சமயத்தினர்; கலை விரும்பிகள். ஆதலால் இந்து சமயக் கோவில்கள் சிறப்புற்றன. கருநாடக இசை வளர்ச்சி பெற்றது. தெலுங்கு, கன்னடம், தமிழ், மகாராட்டிரர் என்னும் மொழிகள் ஓரளவு வளர்ச்சி பெற்றன.

---

1. Nayaks of Tanjore, P. 165
2. Ginji and Its Rulers, P. 351

இராசா சர்போஜி என்பவர் சிறந்த அறிஞர். அவரது சிலை தஞ்சை அரண்மனையில் இன்றும் இருக்கிறது. அவர் பெருமுயற்சி எடுத்துக்கொண்டு தம் காலத்தில் இருந்த பனை ஓலைச் சுவடிகளைத் திரட்டினார். அவை இலக்கியச் சுவடிகள், இலக்கணச் சுவடிகள், மருத்துவச் சுவடிகள், சோதிடச் சுவடிகள் எனப் பலதிறப்படும். அவை சரசுவதி மகாலில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவர் தமிழ்ப் புலவர்களை நன்கு ஆதரித்தார். கொட்டையூர்ச் சிவக்கொழுந்து தேசிகர் என்பவர் அவர்மீது குறவஞ்சி நாடகம் ஒன்றைப் பாடியுள்ளார். சரபேந்திர பூபால குறவஞ்சி நாடகம் என்பது அதன் பெயர். அந்நூல் அவரது அரிய பண்புகளை அழகுறத் தெரிவிப்பது. (இன்று அம்மன்னர் பெயரால் தஞ்சையில் ஒரு கல்லூரி மூன்று ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வருகிறது.)

தஞ்சையில் உள்ள அரண்மனை ஏழு மாடிகளை உடையது. அந்த அரண்மனையில் கொலுமண்டபம், இசை மண்டபம், ஆயுதசாலை, பெரிய தோட்டம் முதலிய பகுதிகள் உண்டு. ஆபத்துக் காலத்தில் அரச குடும்பத்தினர் வெளியேறுவதற்காகச் சுரங்கமும் அமைந்துள்ளது. மகாராட்டிரர் ஆட்சிக் காலத்தில் மகாராட்டிரர் பலர் தஞ்சை மாவட்டத்தில் குடியேறினர். மகாராட்டிரர்க்குப் பின்பு சோழநாடு வெள்ளையர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது.

மகாராட்டிரர் சைவ-வைணவக் கோவில்களைப் பாதுகாத்தனர்; தஞ்சை அரண்மனையில் ஓவியங்களைத் தீட்டச் செய்தனர்; சிறந்த இசைவாணர்களை ஆதரித்தனர்; மற்போர் வீரர்களை ஆதரித்தனர்; நாடகக்கலையை வளர்த்தனர். மகாராட்டிரர் காலக் கட்டடக் கலையை நமக்கு இன்று உணர்த்தி நிற்பது தஞ்சை அரண்மனை ஒன்றேயாகும்.

9. தமிழ் யாப்பிலக்கண நூல்கள்

உலகில் மிகப் பழைய ஈப்ரு, இலத்தீன், கிரேக்கம், வடமொழி போன்ற மொழிகளைப் போன்றது தமிழ்மொழி என்பது வரலாறு கண்ட உண்மை. எனவே, இத்தகைய பண்டை மொழிக்கு உகந்த இலக்கிய-இலக்கண நூல்கள் எண்ணிறந்தன இருந்திருத்தல் இயல்பே. அவற்றுள் மிகச் சிலவே இப்போதுள்ளவை. மிகப் பல நூல்கள் அரைகுறையாகக் கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டுவரை இருந்தன என்பது யாப்பருங்கல விருத்தியுரை, காரிகையுரை, தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் உரை, களவியல் உரை முதலிய உரைகளால் அறியக் கிடக்கிறது. பெயர்தானும் இன்றி அழிந்த நூல்கள் எண்ணிலவாதல் வேண்டும் என்பதும் இனிது புலனாகும்.

இப்போதுள்ள தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் உரையையும் யாப்பருங்கல விருத்தி உரையையும் பொறுமையோடு விடாது படிப்பவர் மனங்குளிரப் பல உயரிய இலக்கிய-இலக்கண நூல்கள் இருந்தமை இனிதுணர்வர். சூத்திரங்களையும் உரையையும் ஆராயுமுன் அகத்தியர் காலம், தொல்காப்பியர் காலம், யாப்பருங்கலம் இயற்றிய அமிதசாகரர் காலம் இவை அறிதல் பெருந்துணை புரிவதாகும்.

அகத்தியர் - தொல்காப்பியர் காலங்கள்

மூன்று சங்கங்கள் இருந்தன என்ற களவியல் கூற்றுக்கு வேறு சான்றில்லை. அக்கூற்றில் 'முதற் சங்கம் தென்மதுரையில் நடந்தது. அஃது அகத்தியர் காலம். பிறகு அது கடல் கொண்டது. அதன் பின்னர் இரண்டாம் சங்கம் அலைவாயிற் (கபாடபுரம்) கூடியது. அப்பொழுது தொல்காப்பியம் செய்யப்பட்டது. பின்னர் அந்நகரமும் கடல் கொண்டது. அதற்குப் பிறகு இன்றைய மதுரையில்

கடைச் சங்கம் கூடியது' என்பது காணப்படுகிறது. இக் கூற்றினுல் கடல் அழிவுகள் இரண்டு முறை நடந்தன என்பது தெரிகிறது. இலங்கை வரலாற்றில் மூன்று அழிவுகள் கூறப்படுகின்றன. அவை பெரும்பாலும் தமிழகத்தின் பகுதிகளையும் அழித்தே இருத்தல் வேண்டும். அவற்றின் காலங்கள் முறையே (1) கி.மு. 2387, (2) கி.மு. 504, (3) கி.மு. 306* என்பன. இவற்றுள் பழைமையானதை விடுத்து மஹாவித்வான் ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் கி.மு. 306 தொல்காப்பியர் காலமாகக் கொண்டனர்.[1] எனவே அதற்கு முற்பட்ட கடல்கோள் அகத்தியர் காலத்த தென்னல் தவருகாது. எனவே, மஹாவித்வான் மதிப்புப் படி அகத்தியர் காலம் ஏறத்தாழக் கி.மு. 500 என்னலாம்; தொல்காப்பியர் காலம் கி.மு. 300 என்னலாம். இந்தக் கால வரையறையைத் தற்காலிகமாகக் கொண்டு பின்வரும் செய்திகளைக் காண்போம்.

வீரசோழியம்

இந்நூல் வீர ராசேந்திர சோழன் எனப்பட்ட வீரசோழனைப் பாராட்டுவது; அவன் காலத்தது. எனவே இதன் காலம் அவனது ஆட்சிக்காலம் (கி.பி. 1063—69) என்னலாம். அஃதாவது இந்நூல் 11-ஆம் நூற்றுண்டின் பிற்பாதியில் செய்யப்பட்டது என்னலாம்.

இந்நூலுக்கு உரை செய்த 'பெருந்தேவஞர்' புத்தமித்திரஞர் மாணவர். எனவே, அவர் காலமும் ஆசிரியர் காலமும் மேற்கூறப்பெற்ற வீரசோழன் காலமாதல் வேண்டும். எனவே, இம்மூவரின் அதிக கால எல்லை கி.பி. 1070

---

*மூன்றும் கடல்கோள் காலம் கி.மு. 306 என்று இலங்கை வரலாறு கூறும். அதனைத் தொல்காப்பியர் காலமாகக் கூறுவர் ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள்—Vide his Tamil Varalaru.

1. Vide his Tamil Varalaru.

எனக் கோடல் தவறாகாது. பெருந்தேவனார் வீரசோழியத்துள், 'யாப்பருங்கல ஆசிரியர் அமிதசாகரர் எனக் கூறியிருத்தலால், பெருந்தேவனார் காலத்துக்கு யாப்பருங்கலம் முற்பட்டது என்பது உணரக்கிடத்தல் காண்க. எனவே, யாப்பருங்கலத்தின் காலம் கி. பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி எனக் கொள்ளலாம்.

யாப்பருங்கல விருத்தியுரை யாசிரியர் விருத்தியுள் எட்டாரைச் சக்கரத்துக்கு மேற்கோளாகக் காட்டிய செய்யுளில் பல்லவ மல்லனைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். பல்லவ மல்லன் காலம் கி. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டு. எனவே, விருத்தியுரையாளர் கி. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டினர் அல்லது அதற்குப் பிற்பட்டவர் என்பது போதரும். விருத்தி யாசிரியரும் காரிகை யாசிரியரும் ஒருவரேயாதல் பற்றியும், யாப்பருங்கலக் காரிகை பத்தாம் செய்யுள் உரையில், "வெண்பாவினோடும் ஆசிரியத்தினோடும் வந்த மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா, யாப்பருங்கல விருத்தியுரையுள் 'காமர் கடும் புனல்' என்னும் பழம் பாட்டில் கண்டுகொள்க" என்று குணசாகரர் கூறியிருத்தல் பற்றியும் குணசாகரரே விருத்தியுரை யாசிரியருமாயிருத்தல் கூடும் என்பர் புலவர் பலர். காரிகை, விருத்தி இரண்டின் உரைகளையும் நோக்குங்கால் இவ்வுண்மை நன்கு புலனாகும். இது நிற்க.

'யாப்பருங்கலம்' என்பதிலுள்ள 'அருங்கலம்' என்பதனை ஆராய்வோம். கல்வெட்டுப் பரிசோதகரான திரு. கோபிநாத ராயர் 'செந்தமிழ்'த் தொகுதியில் வரைந்த கட்டுரை நோக்கத்தக்கது: "ஜைன ஆசாரியர் பல சங்கத்தாராகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர். ஒவ்வொரு சங்கமும் பல கணங்கள் கொண்டது. தென் தேயச் சங்கங்களிற் சிறந்தது 'திரமிள (தமிழ்ச்) சங்கம்'; இதிற் பிரசித்தியடைந்தது 'நந்தி கணம்.' இக் கணத்திற் சிறப்புற்றிருந்தது 'அருங்கலான்வயம்' (அன்வயம் - பரம்பரை). அருங்கலான்வயம், "தீபங்குடியின் நிடும்பறை தீர்த்தத்தின் அருங்கலான்வயம்'

என்று ஒரு கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆதலின், இப் பரம்பரையினர் முதன்முதல் தீபங்குடியினராக இருந்திருத்தல் வேண்டும். இத் தீபங்குடி திருவாரூர்ப் பக்கத்து நான்குமைல் தூரத்தில் உள்ளது. இவர் தமிழரே ஆயினும், தமிழ்-கன்னடம்-வடமொழி முதலிய மொழிகளில் வல்லவர்.''

இதனால், 'அருங்கலம்' என்பது ஜைநாசாரிய பரம்பரையில் ஒரு பிரிவு என்பதும், அது பிற்பட்ட தமிழ்ச் சங்கத்தின் பகுதி என்பதும், தீபங்குடியில் இப் பிரிவினர் முதலில் இருந்தனர் என்பதும் தெளியலாம். அமிதசாகரர் அருங்கலான்வயத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆதலின், தம் யாப்பு நூல்கட்கு யாப்பருங்கலக் காரிகை, யாப்பருங்கல விருத்தியெனப் பெயரிட்டனர். இவ்வருங்கலான்வயத்தார் சிறப்புற்றிருந்த காலம் கி. பி. 9, 10-ஆம் நூற்றாண்டுகள் எனக் கல்வெட்டால் தெரிகிறது. அதனால், இந்தக் காலத்தேதான் இவ்விரு நூல்கள் செய்யப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். எனவே, இது காறுங் கூறியவற்றால் அகத்தியர் காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 500 எனவும், தொல்காப்பியர் காலம் கி. மு. 300 எனவும் யாப்பருங்கலக் காரிகை, விருத்திகளின் காலம் கி. பி. 700—1000-க்கு உட்பட்ட காலம் எனவும் கொள்ளச் சரித்திர அறிவும் நூலறிவும் பகுத்தறிவும் இடந்தருதல் காணக.

இனி, யாப்பருங்கல விருத்தியுரையுள் காணப்படும் நூல்கள் யாவை எனக் காண்போம். அவை, செயல்முறை, செயிற்றியம், அகத்தியம், மயேச்சுரர் யாப்பு, கையனார் இலக்கண நூல், தொல்காப்பியம், பல்காயம், காக்கை பாடினியம், நற்றத்தம், அவிநயம், வாய்ப்பியம், சிறுகாக்கை பாடினியம், பரிமாணனார் இலக்கண நூல், செய்யுளியல், நல்லாறனார் இலக்கண நூல், நக்கீரர் நாலடி நாற்பது, சங்க யாப்பு, மாபுராணம், பாட்டியல் நூல், யாப்பருங்கலம், காரிகை முதலியன. இனி இவற்றின் கால வரையறை காண்போம்.

கி. மு. — கி. மு. 500

"கலியுறுப்புக்கு அளவை செயல்முறையுள்ளும் செயிற்றியத்துள்ளும் அகத்தியத்துள்ளும் கண்டுகொள்க. அவை ஈண்டு உரைப்பிற் பெருகும்" (யா. வி. சூ. 82-ன் உரை) எனவும், "இஃதல்லாதன செயல்முறையோடும் செயிற்றியத்தோடும் அகத்தியத்தோடும் ஒக்கப் பாடின இல்லை என்ப" (யா. வி. சூ. 83-ன் உரை) எனவும், "மற்றையன இவ்வாறு செயிற்றியத்துள்ளும் அகத்தியத்துள்ளும் ஓதிய இலக்கணம் தழுவிக் கிடந்தன இல்லை என்பது. இவ்வாறு சொன்னார் நீர்மலிந்த வார்சடையோன் பேர்மகிழ்ந்த பேராசிரியர்" (யா. வி. சூ. 84-ன் உரை) எனவும் உரையாசிரியர் கூறுவதை ஊன்றிக் கவனித்தல் வேண்டும். அவர் மும்முறை கூறியுள்ள நூற்பெயர்களுள் அகத்தியத்தை ஈற்றில் வைத்திருத்தல் நோக்கத்தக்கது. எனவே, செயல்முறை, செயிற்றியம், என்னும் இலக்கண நூல்கள் அகத்தியத்துக்கு முற்பட்டவை என்பதோர் உண்மை உணரக்கிடத்தல் காண்க.

கி. மு. 500—கி. மு. 300

அகத்தியத்தை முதனூலாகக் கொண்டு யாப்பு நூல்கள் பல செய்யப்பட்டன என்பது 'அகத்தியனார் ஆணையினால் செய்யப்பட்ட நூல்கள் யாவும் வகையுளி சேர்த்துக என்பதினால்' (யா. வி. சூ. 95-ன் உரை) என்னும் உரை நோக்கி உணர்க.

யாப்பருங்கல விருத்தி உரையுள் கூறப்படும் பேராசிரியர் சிவபிரானுக்குரிய பல பெயர்களால் கூறப்படுதலையும், ஏடுகளில் அப்பெயர்களோடு 'மயேச்சுரர்' எனும் பெயர் காணப்படுதலையும் நோக்கப் பல பெயர்களைக் கொண்ட பேராசிரியர் 'மயேச்சுரர்' என்பவரே என்பது உறுதிப்படுகிறது. இம்மயேச்சுரரே மேற்காட்டியபடி செயல்முறை, செயிற்றியம், அகத்தியம் எனக் கூறிய

வர். மயேச்சுரர் செயல்முறை, செயிற்றியம், அகத்தியம் என்ற மூன்றையும் தழுவி நூல் செய்தவர் என்பது மேற் காட்டியுள்ள மூன்றிடங்களில் அவர் கூறியன கொண்டு உணரலாம். எனவே, இவர் தொல்காப்பியர்க்கு முற்பட் டவராகவோ சமகாலத்தவராகவோ இருத்தல் வேண்டும்.*

இப்போதுள்ள இலக்கண நூல்களுள் தொல்காப்பியமே பண்டையது என்பதும் அதன் காலம் சுமார் கி. மு. 300 எனவும் மேற்கூறினோம். அதற்குப் பாயிரம் பகர்ந்த பனம் பாரனார், 'வடவேங்கடம் தென்குமரி' எனத் தெற்கெல்லை குமரியாறுகக் கூறியுள்ளார். அதேபோன்று காக்கை பாடினியாரும் தமது யாப்பு நூலில்,

" வடக்கும் தெற்கும் குணக்கும் குடக்கும்
வேங்கடம் குமரி தீம்புனற் பௌவமென்
றிந்நான் கெல்லை அகவயிற் கிடந்த
நூலதின் உண்மை வாலிதின் விரிப்பின் "

எனக் கூறியிருத்தலால் காக்கை பாடினியார் குமரியாறு கடல் கொள்ளப்படாமுன் (கி. மு. 300-க்கு முன்) இருந் தவர் என்பர் பேராசிரியர் (தொ. செ. முதற் சூத்திரவுரை).

யாப்பருங்கல விருத்தி முதற் சூத்திர வுரையில்,

" தொல்காப் பியப்புலவோர் தோன்ற விரித்துரைத்தார்:
பல்காய னார்பகுத்துப் பண்ணினார்—நல்யாப்புக்
கற்றார் மதிக்கும் கலைக்காக்கை பாடினியார்
சொற்றார்தம் நூலுள் தொகுத்து "

---

*"அஃது......சொன்னார் கையனார், தொல்காப்பியனார் முதலாகிய ஒருசார் ஆசிரியர்" (யா. வி. சூ. 34-ன் உரை) என வருதலை நோக்கத் தொல்காப்பியர்க்குமுன் கையனார் இலக்கணம் செய்தனராதல் வேண்டும் எனக் கொள்ளலாம்.

எனவரும் வெண்பாவில் காக்கை பாடினியார் இறுதியில் கூறப்பட்டுள்ளனர்; அவரே கடல்கோளுக்கு முற்பட்டவர் எனின், அவர்க்கு மேலாகக் கூறப்பட்டுள்ள பல்காயனார் என்பாரும் குமரியாறு கடல் கொள்ளப்படாமுன் இருந்தவர் என்பதில் ஐயமென்னை? எனவே பல்காயனாரும் தொல்காப்பியர் காலத்தவர் என்பது உண்மை.

காக்கை பாடினியாரை, 'தொல்லாசிரியர்-மாபெரும் புலவர்' என யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாளர் பாராட்டியுள்ளார். "காக்கைபாடினியார் முதலிய தொல்லாசிரியர் மதம் பற்றி ஈண்டு நாலசைச் சீர் எடுத்தோதினுர்" (யா. வி. சூ. 10-ன் உரை) எனவும், "........அவ்வாறு வரின் வெண்பா வழியும் செப்பலோசை தழுவி நில்லா தாகலின் என்று மறுத்துரைத்தார் காக்கை பாடினியார் முதலிய மாபெரும் புலவர். அவரது துணிபே இந்நூலுள்ளும் துணிபென்று யாப்புறுத்தற்கு வேண்டப்பட்ட தென்க" (யா. வி. சூ. 22-ன் உரை) எனவும் கூறுவனவற்ருல், இவர்தம் புலமையும் பெருமையும் பழமையும் பாங்குற உணரலாம்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் பன்னிருபடலம் என்னும் புறப்பொருள் இலக்கண நூல் ஒன்று இருந்ததென்பது புறப்பொருள் வெண்பா மாலைப் பாயிரத்தானும், யாப்பருங்கல விருத்தியுரையானும் உணரலாம். அஃது, உரையாளர், "........இவற்றின் விகற்பமெல்லாம் பன்னிரு படலத்துள் காண்க" (யா. வி. பக்கம் 562) எனக் கூறியிருத்தலை நோக்கத் தெரிகிறது.

தொல்காப்பியம்-செய்யுளியல், சூ. 150-இன் உரையில் பேராசிரியர், "'........பாவென மொழியினும் தூக்கினது பெயரே' என்ருர் இந்நூலின் (தொல்காப்பியத்தின்) வழி நூல் செய்த ஆசிரியரும்" என்பர். இச் சூத்திரம் செய்தார் நற்றத்தனுர் (நத்தத்தனுர்) என்பது யாப்பருங்கல முதற் சூத்திர உரையில் காணப்படுகிறது. இந் நற்றத்தனுர்

தொல்காப்பியரோடு இருந்த பதினெருவருள் ஒருவர் எனக் கூறப்படுதலின், இவரும் தொல்காப்பியர் காலத்தவராகவே இருத்தல் வேண்டும் என்பது புலனுகிறது.

'அவிநயர் யாப்புக்கு நாலடி நாற்பது போல—யாப் பருங்கலம் என்னும் யாப்புக்கு அங்கமாய்' எனக் காரிகைத் தற்சிறப்புப் பாயிரத்தடியில் வருவதால், 'நாலடி நாற்பது' என்னும் யாப்பு நூல் ஒன்று, 'அவிநயம்' என்னும் யாப்பு நூலுக்கு அங்கமாய்ச் செய்யப்பட்டது என்பது இனிது புலனுகும். 'நாலடி நாற்பது' நக்கீரர் செய்ததென்பது யா. வி. உரையால் அறியலாம்.

அவர், "ஐஞ்சீர் வெள்ளையுட் புகாமை எற்ருற் பெறுது மெனின், 'ஐஞ்சீர் அடுக்கலும் மண்டிலம் ஆக்கலும் வெண்பா யாப்பிற்குரிய அல்ல' என்று நக்கீரர் அடிநூலுள் எடுத்து ஓதினமையாற் பெறுதும்" (சூ. 40-ன் உரை) எனக் கூறி னமையால் அறிக. இதனைப் பேராசிரியரும் செய்யுளியல் சூத்திரம் 43-இன் உரையிற் கூறியுள்ளார். எனவே, அவி நயர் நக்கீரரது காலத்திலோ முற்பட்ட காலத்திலோ இருந் தவராதல் வேண்டும். ஆனல் அவிநயர் தொல்காப்பியரோ டிருந்த பதினெருவருள் ஒருவராகக் கூறப்பட்டிருத்தலின் இவரும் இரண்டாம் கடல்கோளுக்கு முற்பட்டவர் என்ப தில் ஐயமில்லை. யா. வி. உரையாளர் 15-ஆம் சூத்திர உரையில், "அவிநயத்துள்ளும்........எனப் பொது வகை யாற் கூறி இன்ன இடத்து இன்ன எழுத்துப் பிறக்கும் என்று 'கணக்கியலுள்' புறநடை எடுத்தோதினுர்" எனக் கூறுவதிலிருந்து, 'கணக்கியல்' என்பது அவிநயத்துள் 'ஓர் இயல்' என்பது புலனுதல் காண்க.

வாய்ப்பியர் என்பவரும் தொல்காப்பியரோடிருந்த பதினெருவருள் ஒருவர் எனக் கூறப்படுதலின், அவரும் குமரியாறு கடலால் கொள்ளப்படாமுன் இருந்தவர் என்பது புலனுகும்.

(கி. மு. 300—கி. பி. 300)

பேராசிரியர் செய்யுளியல் முதற் சூத்திர வுரையில்,

" ....வடதிசை மருங்கின் வடுகு வரம்பாகத்
தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும் "

எனத் தொடங்கித் தென்திசையும் கடலே எல்லை எனக் கூறலால், சிறுகாக்கை பாடினியார் குமரியாறு கடல்கொள்ளப்பட்ட பின்னர் இருந்தவர் என்பர். இடைச் சங்கத்துக் காக்கை பாடினியாரை நோக்கி, இவர், 'சிறுகாக்கை பாடினியார்' என வழங்கப்பட்டனர் என்க. இவரன்றிப் பரிமாணனார், நல்லாறனார் செய்த இலக்கண நூல்களும், நக்கீரர் நாலடி நாற்பதும், செய்யுள் இயல் முதலியனவும் இக் காலத்திய நூல்களாம். மாதிரிக்கொரு சூத்திரமாகப் படித்துப் பார்ப்பினும் இவற்றின் பழமையும் அருமையும் நன்குணரலாம்.

(கி. மு. 300—கி. பி. 1000)

தமிழ்ப் புலவரும் வடநூல் வழித் தமிழாசிரியரும் செய்தவை சங்க யாப்பு, பாட்டியல் நூல், மாபுராணம், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, வீரசோழியம் (ஈற்று நூல் யா. வி. உரையில் குறிக்கப்படவில்லை.) முதலியனவாம்.

இதுகாறும் யாம் காலமுறையிற் பகுத்துக் கூறிய இந் நூல்கள் அவ்வக் காலத்தேதான் செய்யப்பட்டனவாதல் வேண்டும் என்பதற்கு வேண்டும் ஆதாரங்களைக் காட்டுதல் இன்றியமையாததாகும். முதல் இரு சங்கங்கட்குரிய நூல்களையும் அவற்றின் காலத்தையும் முன்னரே குறிப்பாகக் கூறினேம். பிற்பட்ட இருகால நூல்கள் அவ்விரு காலங்களிற்றான் செய்யப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதைத் தக்க சரித்திரச் சான்று கொண்டு விளக்குவோம் : அதன்

முன்னர்த் தமிழகத்தில் யாப்பு நூலில் பரந்துபட்ட கால அளவில் கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தன என்பதைக் கீழ் வருவனகொண்டு உணர்தல் நலமாகும்.

''அஃது ஈறுபற்றி அறியும் தன்மைத்தாகலின், இயைபுத் தொடைக்கு இவ்வாறு எட்டு விகற்பமும் சொன்னார் கையனார்—தொல்காப்பியனார் முதலிய ஒருசார் ஆசிரியர். ஈண்டு அவர் மதவிகற்பம் பற்றிச் சொல்லப் பட்டது இது சார்புநூ லாகலின்'' (யா. வி. சூ. 34-இன் உரை) எனவும், '' ....வெண்சீரின் ஈற்றசை நிரையசை யாகவும் இயற்றித் தொல்காப்பியனாரும் நற்றத்தனாரும் முதலாகிய ஆசிரியர் சொன்ன மதமெல்லாம் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க'' (யா. வி. சூ. 95-இன் உரை) எனவும், ''நான்கு பாவிற்கும் பெருமைக்கெல்லை பாடுவோனது பொருள் முடிபின் குறிப்பே, வரையறை இல்லை என்பாரும், அடிவரை யறுத்துச் சொல்வாரும் என இருதிறத்தார் ஆசிரியர் என் பது அறிவித்தற்கென்க'' (யா. வி. சூ. 32-இன் உரை) எனவும், ''தொல்காப்பியனார் நக்கீரனார் முதலாகவுள்ள ஒருசார் ஆசிரியர் ஆசிரியத்துள்ளும் கலியுள்ளும் ஐஞ்சீரடியும் அருகிவரப்பெறும் என்று கூறினர்'' (யா. வி. சூ. 95-இன் உரை) எனவும், ''காக்கை பாடினியாரும் பாட்டியலுடையா ரும் யாப்பியல் உடையாரும் முதலிய ஒருசாராசிரியர் இவற்றையும் இனத்தின்பாற்படுத்தி வழங்குவர். தொல் காப்பியனார் முதலிய ஒருசாராசிரியர் இவற்றையும் மேற் கூறப்பெற்ற பாவினங்களையும் கொச்சகக்கலிபாற் படுத்து வழங்குவர் எனக் கொள்க. இனி ஒருசார் வடநூல்வழித் தமிழாசிரியர் 'ஒருபுடை ஒப்புமை நோக்கி இனமெனப்படா; மூவகைப்பட்ட விருத்தங்களுள்ளும் சந்தத் தாண்டகங்களுள் ளுமே பட்டடங்கும்' என்பர். இந்நூலுடையார், காக்கை பாடினியார் முதலிய ஒருசார் ஆசிரியர் மதம்பற்றி எடுத் தோதி இவையும் உடன்பட்டார் எனக்கொள்க'' (யா. வி. பக்கம் 475) எனவும் வருவன—அமிதசாகரர் காலத்தும்

உரையாளர் காலத்தும் அவர்க்கு முற்பட்டுப் பரந்துபட்ட காலங்களிலும் பல யாப்பிலக்கண நூல்களும் கருத்து வேறுபாடுகளும் இருந்தமை கவினுறக் காட்டுகின்றன அல்லவா ?

ஈண்டுக் காட்டப்பெற்றவருள் கையனர், தொல்காப் பியனர், நற்றத்தனர்; அவிநயனர், நக்கீரனர் முதலியோர் ஒருசாரர் ; காக்கை பாடினியார், யாப்பியலுடையார், பாட்டியல் உடையார் முதலியோர் பிறிதொரு சாரர் ; வடமொழிப் புலமையும் தமிழ்மொழிப் புலமையும் ஒருங்கே பெற்ற 'வட நூல்வழித் தமிழாசிரியர்' மூன்றும் பிரிவினர். இக் கடைப் பிரிவினர் கி. பி. 300—கி. பி. 1000 உட்பட்டவ ராவர். என்னை ?

வடமொழி தமிழகத்திற் பலப்பட்டது சமணராலும் பௌத்தராலும் வடமொழிப் பண்டிதராலுமே என்பதை அனைவரும் ஒப்புவர். பாண்டிய நாட்டில் களப்பிரர் ஆட்சிக் காலத்தும், தொண்டை சோழ நாடுகளில் பல்லவர் காலத் துமே வடமொழி நடம்புரியலாயிற்று. இதற்குப் பல்லவர் வடமொழிச் சாஸனங்களே சான்று பகரும். பல்லவர் காலத்தில் காஞ்சீபுரமும் கோயில்களும் வடமொழிக்கு நிலைக் களனக இருந்தனவென்பதை எவரே அறியார்? கி. பி. 5-ஆம் நூற்றுண்டில் மதுரையில் களப்பிரர் காலத்தில் 'சமணர் சங்கம்' ஒன்று கூடியது என்பது சரித்திர வாயிலாக உணர் கிறேம். சமணர் வடமொழிப் பண்டிதர். அவரும் வைதிக மதத்தினரும் பௌத்தரும் 'வடநூல்வழித் தமிழாசிரியர்' எனப்பட்டனர். அக்காலத்தில் கி. பி. 4 முதல் 8-ஆம் நூற் றுண்டுவரை ஏறக்குறையச் சமணம், பௌத்தம், வைதீக மதம் இவை ஒன்றேடொன்று போரிட்டு வந்தன. சமணர் செல்வாக்கு உயர்ந்திருந்த 4, 5, 6-ஆம் நூற்றுண்டுகளில் வடமொழி தழுவிய தமிழ்நூல்கள் பல வெளிவந்தன. அவையே நாலடியார் முதலியன. அக்காலத்தேதான் மேற் கூறப்பெற்ற நான்காந்தர இலக்கண நூல்கள் வெளிவந்

இருத்தல் வேண்டும். அவற்றை 'நான்காம் சங்ககால நூல்கள்' எனினும் பொருந்தும்.

தமிழகத்தின் நிலைகுலைந்த 4, 5, 6-ஆம நூற்றாண்டு களில் - சேர சோழ பாண்டியர் ஆட்சி ஒழிந்து பல்லவர் ஆட்சியும் களப்பிரர் ஆட்சியும் வலுப்பெற்றிருந்த அக் காலத்தில்* - சமணர் மதப் பிரசாரம் உச்சநிலையிலிருந்த அக் காலத்தில் - மூவேந்தர் வலிகுன்றி அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த அந்த இருண்ட காலத்தில் - தூய தமிழ்நூல்கள் வெளி வந்தன ; அவற்றுள்ளும் இலக்கண நூலகள் வந்தன எனக் கூறுதல் முற்றும் அசம்பாவிதமே ஆகும். அக்காலத்தே மொழிபெயர்ப்பு நூல்களே வெளியிடப்பெற்றன. மதச் சண்டை நடந்த பிற்காலத்தும் (7, 8, 9-ஆம் நூற்றாண்டு களிலும்) தேவார திருவாசகம் போன்ற மத நூல்கள் வெளி யிடப்பட்டன ; சமணரை ஆசிரியராகக்கொண்ட 'யாப்பருங் கலம்' போன்ற 'சார்பு நூல்கள்' இரண்டொன்று பின்னர் வெளிவந்தனவே யன்றி வேறில்லை. எனவே, கி. பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 10-ஆம் நூற்றாண்டு வரை, செயல் முறை முதல் நக்கீரர் நாலடி நாற்பது ஈறுகவுள்ள இலக்கண நூல்கள் வெளிவந்திருத்தல் இயலாதென்பது வெள்ளிடை மலை. மேலும் கடைச் சங்கத்தின் இறுதிக் காலம் ஏறத் தாழக் கி. பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டோடு முடிந்துவிடுதல்† வரலாறு கொண்டு காண்க.

'சங்கம்' என்ற சொல் 'பௌத்தர்' அல்லது சமணர் இடத்திலிருந்தே தமிழர் கொண்டிருத்தல்கூடும். முதல் இடைச் சங்கங்கட்கு வேறு சொல் ஏதேனும் வழங்கி யிருத்தல் கூடும். கடைச்சங்க காலத்தில் 'சங்கம்' என்ற சொல் தமிழகத்தில் பௌத்தராலும் சமணராலும் வழங்கப்

---

*Vide Dr. S. Krishnaswamy Iyengar's valuable introduction to 'The Pallavas of Kanchi' by R. Gopalan.

†Vide Dr. S. K. Iyengar's introduction to his 'Manimekalai'; Vide the Author's 'History of the Cholas', Part I.

பட்டிருக்கலாம். அதிலிருந்து அச்சொல் வழக்காறு பெற்று. களவியல் உரையிலும் சின்னமனூர்ப் பட்டயத்தும் இளம் பூரணர் போன்றார் உரைகளிலும் வழங்கலாயின. எனவே, 'சங்கம்' என்னும் சொல் கடைச்சங்க காலத்திலோ அதற்குப் பின்னரோ இருந்த (தமிழ்ச்) சங்கத்துக்கு வழங் கியதாதல் வேண்டும். ஆதலின், 'சங்க யாப்பு' என்னும் பெயர்கொண்ட யாப்புநூல் கடைச்சங்கத்தது அல்லது அதற்குப் பிற்பட்டதாதல் வேண்டும். அது ஜைனர் கூட்டிய நான்காம் சங்க காலத்தில் செய்யப்பெற்றதாக இருத்தலும் கூடும். அதற்கும் பிற்பட்ட காலத்திற்றான் மாபுராணமும் செய்யப்பட்டதாதல் வேண்டும். என்னை ?

முதல் - இடை - கடைச் சங்க நூல்களில் 'புராணம்' என்னும் பெயருடன் இலக்கண நூலோ, இலக்கிய நூலோ இருந்ததில்லை ; இருந்திருத்தலும் இயலாது. 'புராணம்' என்ற சொல்லே வடசொல் ஆதலின் என்க. மேலும் யா. வி. உரையாளர், சந்தம் தாண்டகம் பற்றிய உரையில், "நான்கடி ஒத்து வருவனவும், நான்கடியும் ஒவ்வாது வரு வனவும்......பிறவற்றால் வருவனவும் - மாராச்சையும்...... முதலாகிய சாந்தோபிசிதிகள் உள்ளும் பாட்டியல் மரபு, மாபுராணம் முதலாகிய தமிழ்நூல் உள்ளும் புகுதியுடை யார்வாய்க் கேட்டுணர்க" (யா. வி. பக். 474) எனவும், "....இவற்றை எல்லாம் சரணுச்சிரையமும் சயதேவமும்.... ....குணகாங்கி என்னும் கருநாடகச் சந்தமும்[1] வாஞ்சியார் செய்த வடுகச் சந்தமும்[2] ஆகியவற்றுள்ளும் மாபுரா

---

1. கன்னடத்தில் மிகப் பழைய நூல் எனக் கருதப்படும் 'கவிராஜ மார்க்கம்' கி. பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டினதாதலின், அதற்குப் பிற்பட்டதே கர்நாடகச் சந்தமாகிய 'குணகாங்கியம்' என்பதை யுணர்க.

2. தெலுங்கில் மிகப் பழைய நூல் கி. பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டின தான 'நன்னையர் பாரதம்' என்பது. சாஸனங்களில் பழமையானது கி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டினதாதலாலும், 'வடுகச் சந்தம்' கி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்டதே என்பதையும் ஐயமற உணரலாம்.

ணம் முதலாய தமிழ்நூலுள்ளும் புகுதியுடையார்வாய்க் கேட்டுணர்க'' (யா. வி. பக். 514) எனவும் வருவனவே மாபுராணத்தின் காலம் மிகப் பிற்பட்டதென்ற முடிபை உறுதிப்படுத்தப் போதியது. இப் பிறமொழி நூல்களோடு மாபுராணத்தைப் புணர்த்திக் கூறியதிலிருந்தே மாபுராணத் தின் காலம் குறைந்தது கி. பி. 6-ஆம் நூற்றுண்டுக்குப் பிற்பட்டதுதான் எனத் துணிந்து கூறலாம். மேலும், 'சந்தம், தாண்டகம்' என்று தொல்காப்பியர் எதனையும் கொண்டிலர் ; இனமும் கொண்டாரில்லை. யாவற்றையும் கொச்சகக்கலியுள் அடக்கினர். எனவே, அவற்கு முற்பட்ட தாக மாபுராணம் (களவியல் கூறுமாப்போல) இருப்பின், சந்தம், தாண்டகம் எனத் தனித்தனியாகவும், பல்வேறு விகற்பங்களோடும் இலக்கணம் வகுத்துக் கூறியிருத்தல் இயலுமோ ? சந்தமும் தாண்டகமும் பெருகி வழிந்த காலத்தே தான் அவற்றின் இலக்கணமும் விகற்பங்களும் மல்கி யிருத்தல் வேண்டும். தமிழகத்தில் சந்தம், தாண்டகம் என்பவை தோன்றி வேரூன்றிய காலம் அப்பர் காலத்தி லிருந்தே (கி. பி. 7-ஆம் நூற்றுண்டு) என்பதை மறுப்பார் எவர் ?

மேலும், இத்துணை வடநூல்களோடு ஒப்பிடக்கூடிய இலக்கணங்களையும் விகற்பங்களையும் பெற்றிருக்கக்கூடிய காலம் இதற்கு முந்தியதாய் இருத்தலும் இயலாதன்றே ! ஆகவே, மாபுராணம் கி. பி. 7, 8, 9-ஆம் நூற்றுண்டுகளில் செய்யப்பெற்றதாதல் வேண்டும். அது களவியல் உரைக்கு முற்பட்டது. அதன் பெயரைக் கண்டு மயங்கியோ, வேறு எக்காரணத்தாலோ மாபுராணத்தை முதற் சங்க வரிசை யில் கூறினர் களவியல் உரையாளர். கால அளவில் பூதபுராணமும் பாட்டியல் மரபும் அக்காலத்தனவே. பாட் டியல் நூல்கள் பல, சமணரால் செய்யப்பெற்றவை என் பதைத் தமிழ்ப் புலவர் நன்குணர்வர். மேலும், சமண நூலாக 'மகாபுராணம்' என ஒன்று இருந்ததாகத் தெரி

கிறது. அம் மகாபுராணம், தமிழ் இலக்கண மாபுராணம், சேக்கிழார் இயற்றிய பெரியபுராணம் இம் மூன்று பெயர்களையும் கூர்ந்து நோக்குக. முன்னவை சமணர் உச்ச நிலையிலிருந்தபோது செய்யப் பெற்றவை. பின்னது சைவம் ஓங்கப்பெற்ற காலத்தது. சுருங்கக் கூறின், வட நூல்வழித் தமிழ் ஆசிரியர் செய்த நூல்களே சங்கயாப்பு, மாபுராணம், பாட்டியல் மரபு முதலான இலக்கண நூல்கள் என்பது இதுகாறும் கூறியவற்றால் அறியலாம். இவை யாவற்றையும் உரையில் குறித்திருத்தலின், இவற்றுக்குப் பிற்பட்டவையே யாப்பருங்கலக் காரிகை, விருத்தி என்பதும், அமிதசாகரரைக் குறித்திருப்பதால் இவற்றுக்குப் பிற்பட்டதே வீரசோழியம் என்பதும் நன்கறியக் கிடத்தல் காண்க.

வடமொழி யாப்பிலக்கணப் பகுதிகள் கி. பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரே தமிழ்நூல்களில் இடம் பெற்றன என்பதை ஒருவாறு மேல் விளக்கினோம். இதனைப் பேராசிரியர் கூற்றும் வலியுறுத்தல் காண்க. யாப்பிலக்கண விருத்தியுரையுள், 'காலத்திற் கேற்றன கோடல்' என்ற முறைப்படி, 'குரு, லகு' என்பனவும் பிறவும் (பக். 464 முதலாக வரும் பக்கங்கள்) காணலாம். இவற்றைப்பற்றிப் பேராசிரியர் தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் சூ. 5-இன் உரையில் "வட நூலாசிரியார் அறுவகைப் பிரத்தியங்களால் எழுத்துக்களைக் குருவும் லகுவும் என இரு கூறு செய்து உறழ்ந்து பெருக்கிக் காட்டுவதோர் ஆறு (வழி) ஒன்று உண்டு. அவரும் 26 எழுத்துவரை உறழ்ந்து காட்டி ஒழிந்தன நெகிழ்ந்து போவார்" எனக் கூறியிருத்தலை நோக்க, 'குரு, லகு, பிபீலிகாமத்திமம்' முதலியவை வடநூலாசிரியர் இலக்கணங்கொண்டு சேர்க்கப்பட்டவை என்பது வெளிப்படை. இவை தொல்காப்பியம் முதலிய தொன்னூல்களில் இல்லை என்பது, இவை கூறும் இடத்து

யா. வி. உரையாசிரியர் தொல்லாசிரியர் சூத்திரங்களை ஆதாரமாகக் காட்டாமையானும் உணரலாம்.

யா. வி. உரையிற் காணப்பெற்று இப்பொழுதில்லாப் பண்டை நூல்கள்

1. முத்தொள்ளாயிரம் (2700 செய்யுட்களில் 105 கிடைத்துள்ளன), 2. புராண சாகரம், 3. கலியாண கதை, 4. குடமூக்கிற் பகவர் செய்த வாசுதேவனார் சிந்தம், 5. பெருஞ் சித்திரனார் செய்யுள் (சங்க நூல்களில் உள்ளவை அல்ல), 6. ஔவையார் செய்யுள் (சங்க நூல்களில் உள்ளவை அல்ல), 7. பத்தினிச் செய்யுள், 8. அடிநூல், 9. அணி இயல், 10. அமிர்தபதி, 11. அரச சந்தம், 12. அவிநந்தமாலை, 13. ஆசிரிய முறி, 14. காலகேசி, 15. இரணியம், 16. சயந்தம், 17. தும்பிப் பாட்டு, 18. தேசிகமாலை, 19. நாலடி நானூறு, 20. பசந்தம், 21. பாவைப்பாட்டு, 22. பிங்கலகேசி, 23. புணர்ப் பாவை, 24. பெரிய பம்பம், 25. பொய்கையார் நூல், 26. போக்கியம், 27. மணியாரம், 28. மந்திர நூல், 29. மார்க்கண்டேயனார் காஞ்சி, 30. வதுவிச்சை, 31. வளையாபதி முதலியன. இவற்றுள் இரண்டொன்று தவிர, ஏனைய நூல்கள் கடைச்சங்கத்துக்குப் பிற்பட்ட காலத்தேதான் செய்திருத்தல் கூடுமென்பது அவற்றின் பெயர்களைக்கொண்டே எளிதில் கூறிவிடலாம். இது நிற்க.

கம்பராமாயணத்துக்கு முற்பட்ட தமிழ் இராமாயணம்

யா. வி. உரையாசிரியர், "இன்னும் பல தொடையால் வந்த பஃறொடை வெண்பா இராமாயணமும் புராண சாகரமும் முதலாகவுள்ள செய்யுட்களில் கண்டுகொள்க" என (சூ. 62-இன் உரை) கூறியுள்ளவை நோக்க, வெண்பாவில் இராமாயணம் ஒன்று இருந்திருத்தல் கூடுமெனத் தெரிகிறது. கம்பராமாயணம் விருத்தப்பாவால் ஆகியதென்

பதை "விருத்தமெனும் ஒண்பாவில் உயர் கம்பன்" என்ற தொடரே உறுதிப்படுத்துதல் காண்க. இப்போது அரை குறையாக உள்ள "பாரத வெண்பாவைப் பாடிய பெருந் தேவனார் மூன்றும் நந்திவர்மன் காலத்தவர் என்பது, அவர் பாரத வெண்பாவில் 'தெள்ளாறு' என்னும் இடத்தில் பல்லவன் கொண்ட வெற்றியைக் குறிப்பிடுவதால் உணர லாம்."* இங்ஙனம் கி. பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டில் பாரதம் வெண்பாவில் செய்யப்பட்டதைப் போன்றே இராமாயண மும் வெண்பாவிற் செய்யப்பட்டிருத்தல் கூடுமோ, இரண்டு இதிகாச நூல்கள் ஆதலின்? இன்றேல், 'ப.ஃறொடை வெண்பாவிற்கு உதாரணம் இராமாயணச் செய்யுட்களிற் காண்க' என உரையாசிரியர் கூறிப் போந்ததேன்? வடமொழி நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சமணர் காலத்தே சிந்தாமணி, சூளாமணி, பாரதம் போலவே இராமாயணமும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடாதோ? இந்நிலையில் களப்பிரர் காலத்திலோ, பல்லவர் காலத்திலோ பாரத வெண்பாவைப் போலவே 'இராமாயண வெண்பா' ஒன்று செய்திருத்தல் கூடியதே என்ற முடிபே கொள்ள வேண்டுவதாயுளது. இது மேலும் ஆராய்ச்சிக்குரியது.

தொல். செய்யுளியல் உரையில் காணப்பெறும் இப்பொழுதில்லாப் பண்டை நூல்கள்

1. யாழ் நூல், 2. தகடூர் யாத்திரை, 3. பாரதம், 4. பருப்பதம், 5. சிறுகுரீஇயுரை, 6. தந்திரவாக்கியம், 7. வஞ்சிப்பாட்டு, 8. மோதிரப் பாட்டு, 9. கடகண்டு, 10. கந்தர்வ நூல், 11. விளக்கத்தார் கூத்து, 12. மூவடி முப்பது முதலியன.

பேராசிரியர் உரையால், அக்காலத்திய கூத்து வகை யினையும் கூத்தர் நூல்களையும் நன்குணரலாம்: "'சேரி

---

*Vide p. 232. 'Pallavas of Kanchi' by R. Gopalan.

மொழி' என்பது பாடி மாற்றங்கள். அவற்றுனே செவ்வி தாகக் கூறி ஆராய்ந்து காணுமைப் பொருட்டொடரானே தொடுத்துச் செய்வது புலன். அவை விளக்கத்தார் கூத்து முதலாகிய நாடகச் செய்யுளாகிய வெண்டுறைச் செய்யுள் போல்வன என்பது கண்டுகொள்க.'' (சூ. 241 உரை)

யா. காரிகை உரையால் அறியப்படுவன

1. உரையாசிரியர் குணசாகரர் மேற்கோளாகக் காக்கை பாடினியார் யாப்பிலக்கணத்தினின்றும் சுமார் 27 சூத்திரங்களையும், மயேச்சுரர் யாப்பினின்றும் சுமார் 10 சூத்திரங்களையும், அவிநய யாப்பினின்றும் 10 சூத்திரங்களையும், பல்காயனுர் யாப்பினின்றும் 5 சூத்திரங்களையும், சிறுகாக்கை பாடினியார் யாப்பினின்றும் இரண்டொன்றும், நற்றத்தனுர் யாப்பினின்று நான்கும், கையனுர் யாப்பிலிருந்து இரண்டும், சங்க யாப்பினின்று ஒன்றும், கலிதயனுர் யாப்பினின்று ஒன்றும், பெயர் தெரியாத புலவர் ஒருவர் யாப்பினின்றும் சுமார் 41 சூத்திரங்களையும் காட்டியுள்ளமை, மேற்கூறப்பெற்ற நூல்கள் அவர் காலத்தில் சிதறுண்டிருந்த நிலைமையைச் செவ்விதாகக் காட்டுவதாகும்.

2. யா. வி. உரையிற் கூறப்பெருத யாப்பு நூற் புலவர் மூவர் இவ்வுரையில் இடம் பெற்றுள்ளார். அவருள் 'கலிதயனுர்' என்பவர் ஒருவர்: 'பாடலனுர்' என்பவர் ஒருவர். இவர் 'மாடலனுர்' என்பவர் போலும்! பெயர் நாளடைவில் ஏடெழுதுவோர் கவனக் குறையால் இக்கதி யடைந்திருத்தல் கூடும். பெயர் தெரியாப் புலவர் மூன்ருமவர்.

10. தமிழகத்து வடஎல்லை

I

நாம், தமிழகத்தைப் பற்றிய எவ்வகைச் செய்தியை ஆராயவேண்டுமாயினும், 'சங்க நூல்கள்' என்று கூறப்படும் பழந்தமிழ் நூல்களையே முதலில் அடைக்கலம் புகவேண்டு பவராக இருக்கின்றோம்; பின்னரே சங்கநூற் கூற்றுக்கள் எந்த அளவு உண்மை என்பதைப் பிற்காலக் கல்வெட்டு களைக் கொண்டும் இலக்கியங்களைக் கொண்டும் அறிய வேண்டுபவராக இருக்கின்றோம்.

சங்க நூல்களின் பரந்துபட்ட காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 1000 முதல் கி. பி. 300 என்னலாம். அவை தொல்காப்பியம், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு முதலியன. இவற்றுள் தமிழக வடஎல்லையைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள குறிப்புக்களைக் காண்போம்.

தொல்காப்பியம்

இதன் காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டு என்னலாம். இதன் பாயிரத்தில்,

> " வடவேங்கடம் தென்குமரி
> ஆயிடைத்
> தமிழ்கூறு நல்லுலகம் "

என்பது காணப்படுகிறது. எனவே, தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஏறக்குறைய வேங்கடமே தமிழக வட எல்லை யாகத் தமிழ்ப் புலவராற் கருதப்பட்டது என்பது தெரி கிறது.

பெருங்காக்கை பாடினியம்

இஃதொரு யாப்பிலக்கண நூல். இதனைச் செய்தவர் தொல்காப்பியர் காலத்தவரான பெருங்காக்கை பாடினியார் என்ற பெண்பாற் புலவர் என்பதை யாப்பருங்கல விருத்தியுரை விளக்குகின்றது. இவர் செய்த இலக்கண நூலுள்,

" வடக்கும் தெற்கும் குணக்கும் குடக்கும்
வேங்கடம் குமரி தீம்புனற் பௌவமென்
றிந்நான் கெல்லை "[1]

எனவரும் அடிகளால், தமிழக வடஎல்லை வேங்கடமே என்பது பெறப்படுகிறது.

இசைநூற் சான்று

இசைநூல் ஆசிரியராகிய சிகண்டியார் சங்க காலத்தவர் என்று கருதப்படுவர். அவர் தமது இசைநூலுள்,

" வேங்கடம் குமரித் தீம்புனல் பௌவமென்
றிந்நான் கெல்லை தமிழது வழக்கே "[2]

என்று மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருத்தலால், இசைத்தமிழ் வழக்கினும் இவ் வெல்லைகளே கொள்ளப்பட்டன என்பது தெரிகின்றது.

சிறுகாக்கை பாடினியம்

இதுவும் சங்ககால யாப்பிலக்கண நூல். இதனைச் செய்தவரும் பெண்பாற் புலவர். இவர் முன்னவரின் வேறானவர் என்பதை உணர்த்தச் சிறுகாக்கை பாடினியார்

1. தொல். செய்யுளியல், 1-சூ. உரை.
2. சிலப்பதிகாரம் - அடியார்க்கு நல்லார் மேற்கோள், காதை 8

எனப்பட்டார். முன்னவர் குமரியாறு கடல் கொள்ளப்படாத காலத்தில் இருந்தவர்; பின்னவர் அது கடல் கொண்ட பிறகு தோன்றியவர் என்பது இருவரும் தமிழகத் தெற்கெல்லை கூறியிருத்தலை நோக்கி அறியலாம்.

" வடதிசை மருங்கில் வடுகு வரம்பாகத்
தென்திசை உள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும் கடல்"[1]

என்பன இவ்வம்மையார் கூறும் எல்லைகள். தமிழகத்துக்கு வடக்கே 'வடுகு' (வடுகர் மொழி) என்பது அம்மையார் கூற்று.

" வேங்கடத் தும்பர் மொழிபெயர் தேயம் "

" வேங்கடத் தும்பர் வடுகர் தேயம் "

என வரும் சங்கநூற் பாடல் வரிகளால், வடுகு என்பது வேங்கடமலைக்கு அப்பாற்பட்ட நாட்டுமொழி என்பதை அறியலாம். அறியவே, இவ்வம்மையார் காலத்தும் ஏறத் தாழ வேங்கடமே வடஎல்லையாக இருந்ததெனக் கருதலாம்.

அசோகன் காலத்தில் வடஎல்லை

அசோகன் காலத்தில் (கி. மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டில்) வடபெண்ணையாறே தமிழகத்தின் வட எல்லையாக இருந்தது என்னலாம்.[2] அவன் தன் பெருநாட்டில் பல கற்றூண்களை நட்டு அவற்றில் பௌத்த சமயக் கொள்கைகளைப்

1. தொல். செய்யுளியல், சூ. 1 உரை.

2. V. A. Smith, Asoka, Map. "From the River South Pennar began the division known as Aruvanadu, which extended northwards along the coast almost as far as the Northern Pennar. This division fell into two parts, Aruvanadu or Aruva South and Aruva Vadathalai or Aruva North.'—Dr. S. K. Aiyengar's Int. to the Pallavas of Kanchi.

பொறித்துள்ளான். அவற்றில் இரண்டு தூண்கள் தமிழகத்தைப்பற்றிய செய்தியைக் குறிக்கின்றன.

"என் நண்பர்களான சேர - சோழ - பாண்டிய - சத்திய (சதீய?) புத்திரர் நாடுகட்கும் அறப் பிரசாரகரை அனுப்பியுள்ளேன்."[1]

சேர - சோழ - பாண்டிய நாடுகளின் பரப்பு யாவரும் அறிந்ததே. ஆயின், அசோகன் குறித்த சத்திய (சதீய) புத்திரர் யாவர் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. அவர்கள் குடகு நாட்டை ஆண்டவர்கள் என்பது ஒருசார் வரலாற்று ஆசிரியர் கருத்து.[2] அவர்கள் கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்பது பிறிதொருசார் ஆசிரியர் கருத்து.[3] உண்மை எதுவாயினும், இவர்கள் அனைவரும் வடபெண்ணையாற்றுக்குத் தெற்கே இருந்த அரசர் என்பது உண்மை. வட பெண்ணையாற்றுக்கும் தென்பெண்ணையாற்றுக்கும் இடைப்பட்ட நிலப் பகுதியான அருவா நாடு (தொண்டை நாடு) அசோகன் பேரரசில் சேரவில்லை. அந்நாட்டிற்றான் வேங்கடம் இருக்கின்றது. அந்நாடு சங்க காலத்தில் யாவர் ஆட்சியில் இருந்தது?

சோழரும் தொண்டைநாடும்

கி. மு. அல்லது கி. பி. முதல் நூற்றாண்டினன் என்று கருதப்படும் கரிகாற் பெருவளத்தான் அருவாளரை வென்று அருவா நாட்டைக் கைப்பற்றினான் என்று தமிழ்நூல்கள் கூறும்.[4] கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் கடப்பை மாவட்டத்தை ஆண்ட ரேநாண்டுச் சோழர் தம்மைக் 'கரிகாலன் மரபினர்' என்று கூறிக்கொண்டனர்.[5] கடப்பை மாவட்

1. Asoka, p. 105 2. Ibid.
3. R. Sathyanatha Ayyar - Ancient History of Tondaimandalam, pp. 4-5.
4. பட்டினப்பாலை.
5. Rangachari, Cuddappah Ins. 309, 318, 405, 409, 435, 455, 550, 560, 560.

டம் - பொத்தப்பி நாட்டை ஆண்ட பொத்தப்பிச் சோழரும் தம்மைக் 'கரிகாலன் மரபினர்' என்றே குறித்துள்ளனர். கரிகாலன் தொண்டைநாட்டைக் கைப்பற்றி ஏகாம்பரர் கோவிலைப் புதுப்பித்தான் என்று வரலாற்று உணர்ச்சியுடைய பெரும்புலவராய சேக்கிழார் குறித்துள்ளார்.[1] இவற்றை நோக்கக் கரிகாலன் தொண்டைநாட்டைக் கைப்பற்றித் தன் மரபினரை விட்டு ஆள ஏற்பாடு செய்தான் என்பதை ஒருவாறு ஊகிக்கலாம்.

திரையரும் தொண்டைநாடும்

அகநானூற்றுப் பாக்களில், தொண்டைநாடு திரையர் ஆட்சியில் இருந்தது என்பதைக் காணலாம். ஒரு திரையன் பவத்திரி என்பதைத் தன் நாட்டில் ஒரு நகராகக்கொண்டவன் என்பது,

" செல்லா நல்லிசை பொலம்பூண் திரையன்
பல்பூங் கானல் பவத்திரி அன்ன"[2]

என வரும் அடிகளால் தெரிகிறது. இப் பவத்திரி என்பது இன்றைய நெல்லூர் ஜில்லா - கூடூர்த் தாலூகாவில் உள்ள ரெட்டிபாளையம் என்பது அவ்விடத்துக் கல்வெட்டுகளால் அறியப்படுகிறது. அத் திரையனுக்கு வேங்கடமலைத் தொடரும் உரியது என்பதை,

" வென்வேல் திரையன் வேங்கட நெடுவரை"[3]

என்பது தெளிவாக்குகிறது. இத் 'திரையர்' —'தொண்டையர்' என்றும் வழங்கப்பெற்றனர் என்பது,

1. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணம், செ. 85
2. அகம் - 340
3. அகம் - 85

"வினைநவில் யானை விறற்போர்த் தொண்டையர்
இனமழை தவழும் ஏற்றரு நெடுங்கோட்(டு)
ஓங்குவெள் ளருவி வேங்கடம்"[1]

என வரும் அடிகளால் விளக்கமாதல் காண்க. இங்கும் வேங்கடம் அவர்கட்கு உரியது என்பது வற்புறுத்தப்படுதல் காண்க.

பெரும்பாண் ஆற்றுப்படையில் தொண்டைமான் - இளந்திரையன் என்பவன் காஞ்சியை ஆண்டதாகக் குறிக் கப்பட்டுள்ளான். இக் குறிப்புகளை நோக்க, அருவா வடதலை நாட்டைத் தொண்டைமான்-திரையனும், அருவா நாட்டைத் தொண்டைமான்-இளந்திரையனும் ஆண்டனர் என்பது பொருத்தமாகலாம்.

அருவா நாடு

அருவா நாட்டார் 'அருவாளர்' என்று சங்க காலத்தி லேயே பெயர்பெற்று இருந்தனர் என்பது பட்டினப்பாலை யால் அறியலாம். அப்பெயர் அருவா நாட்டிற்கு அப்பாற் பட்ட தெலுங்கரால் அருவா நாட்டுத் தமிழரைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது. 'அருவாளர்' என்னும் பெயர் நாளடைவில் 'அரவாளர்', 'அரவாளு', 'அரவவாளு' எனத் திரிந்து, பொதுவாகத் தமிழக மக்களைக் குறிக்கலாயிற்று.

அருவா நாடு எனப்படும் தொண்டைநாடு பழைய காலத்தில் குறும்பர் ஆட்சியில் இருந்தது; அவர்கள் அதனை 24 கோட்டங்களாகப் பிரித்து வாழ்ந்துவந்தனர் என்பது செவிவழிச் செய்தி. தொண்டை நாட்டைத் திரையர் ஆண்டனர் என்பது சங்கநூற் செய்தி. மணிமேகலை காலத் தில் தொண்டைநாடு சோழர் ஆட்சியில் இருந்தது என்பது மணிமேகலை என்னும் காவியத்தால் அறியலாம். காஞ்சி யில் - இளந்திரையன் ஆண்டாற்போல, மணிமேகலை காலத்

1. அகம் - 213

தில் காஞ்சியில் இளங்கிள்ளி அரசப் பிரதிநிதியாக இருந்தான் என்பது மணிமேகலை கூற்று.

சோழர்க்குப் பிறகு தொண்டைநாடு பல்லவர் ஆட்சிக்குச் சென்றுவிட்டது.. அவர்கள் ஏறத்தாழ அறுநூறு வருட காலம் (கி. பி. 300—900) அந்நாட்டை ஆண்டனர். அக் காலப் பட்டயங்களையும் கல்வெட்டுகளையும் காணத் தொண்டைநாடு 24 கோட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது என்ற செவிவழிச் செய்தி உறுதிப்படுகிறது. அப்பிரிவுகள் யாவை ?

24 கோட்டங்கள்

(1) புழல் கோட்டம், (2) ஈக்காட்டுக் கோட்டம், (3) மணவிற் கோட்டம், (4) செங்காட்டுக் கோட்டம், (5) பையூர்க் கோட்டம், (6) எயில் கோட்டம், (7) தாமல் கோட்டம், (8) ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டம், (9) களத்தூர்க் கோட்டம், (10) செம்பூர்க் கோட்டம், (11) ஆம்பூர்க் கோட்டம், (12) வெண்குன்றக் கோட்டம், (13) பல்குன்றக் கோட்டம், (14) இளங்காட்டுக் கோட்டம், (15) கலியூர்க் கோட்டம், (16) செங்கரைக் கோட்டம், (17) பழுவூர்க் கோட்டம், (18) கடிகூர்க் கோட்டம், (19) செந்திருக்கைக் கோட்டம், (20) குன்றவட்டான கோட்டம், (21) வேங்கடக் கோட்டம், (22) சேத்தூர்க் கோட்டம், (23) வேலூர்க் கோட்டம், (24) புலியூர்க் கோட்டம்.

சேர - சோழ - பாண்டிய நாடுகளில் 'கோட்டம்' என்ற பெயர்கொண்ட பிரிவினை இல்லை. இப்பெயர் இந்நாட்டிற்கு உரியது—ஆனல் பல்லவரால் உண்டாக்கப்பட்டது அன்று என்பன நோக்க, இப்பிரிவினை திரையர் காலத்தில் அல்லது அதற்கு முற்பட்ட குறும்பர் காலத்தில் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும் எனக் கருதலாம். இக் கோட்டப் பெயர்கள் தூய தமிழ்ப் பெயர்களாக இருத்தல் காண்க. தமிழகத்தின்

வடஎல்லை என்று குறிக்கப்பட்ட வேங்கடம் ஒரு கோட்டத்தின் தலைநகரமாக இருந்தது என்பது அறியத்தகும்.

திரையன் ஆண்ட பவத்திரியைத் தன் அகத்தே பெற்ற (நெல்லூர் ஜில்லா - கூடூர்த் தாலூகா - ரெட்டிபாளையம்) இடம் பையூர் இளங்கோட்டம் எனப்பட்டது.[1] திருப்பதியை அடுத்த சந்திரகிரி குன்றவட்டான கோட்டத்தைச் சேர்ந்தது.[2] புத்தூர், நாராயணவனம் முதலிய சித்தூர் ஜில்லாப் பகுதிகள் திருவேங்கடக் கோட்டத்தைச் சேர்ந்தவை.[3] சித்தூர் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த பூத்தலைப்பட்டு[4] முதலிய இடங்கள் பழூவூர்க் கோட்டத்தைச் சேர்ந்தவை.[5] காளத்தி திருவேங்கடக் கோட்டத்தைச் சேர்ந்தது. காளத்திக்கு அருகில் உள்ளது தொண்டைமான் ஆற்றூர் என்பது.[6] இச்சான்றுகளால் தொண்டைநாடு கூடூர் - காளத்தி - வேங்கடம் இவற்றைத் தன் அகத்தே பெற்றிருந்தது என்பதை அறியலாம்.

சங்க நூல்களில் வேங்கடம்

சங்க காலப் புலவர் சிலர் வேங்கடத்தைப்பற்றிப் பாடியிருக்கின்றனர். அம் மலைத்தொடரைப் பற்றிய பல விவரங்களை அவர்கள் அறிந்திருந்தனர். அப்புலவர்கள் - மாமூலனார், கல்லாடனார், மதுரைக் கணக்காயனார், அவர் மகனார் நக்கீரனார், காட்டூர் கிழார் மகனார் கண்ணனார், தாயன் கண்ணனார், நன்னாகனார், கள்ளில் ஆத்திரையனார் முதலியோர் ஆவர். அவருள் மாமூலனாரும் கல்லாடனாரும் பாடியன பல. அவர்கள் கூறும் செய்திகளை நோக்க, அவர்கள்

1. Nellore Inscriptions, Vol. I, p. 430; S. I. I. IV. 647
2. 628 of 1905
3. A. R. E. 1912, Nos. 373-382
4. இப்பொழுது 'பூதலப்பட்டு' என வழங்குகிறது
5. A. R. E. 1908, Nos. 53-56
6. S. I. I. IV. 645

வேங்கடக் கோட்டத்தினராக இருந்திருக்கலாம் என்று நினைக்க இடமுண்டு. பொதுவாக மேற்சொன்ன புலவர் அனைவரும் வேங்கடம் பற்றிக் கூறுவன இவை :

"வேங்கடமலையில் விழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. அங்கு மூங்கிற் காடுகள் மிகுதி; சுரபுன்னை மரங்கள் பல; வெள்ளருவிகள் பாய்ந்தவண்ணம் இருக்கும். யானைகள் மிகப் பலவாக வாழ்கின்றன. அவை தமிழக அரசர்க்கு, சிறப்பாகப் பாண்டியர்க்குப் பயன்பட்டன. கொடுந் தொழில் வில்லியர்-வேடர்-கள்வர் வசிக்கின்றனர்; அவர் கட்குத் தலைவன் புல்லி என்பவன். அவன் மழவர் நாட்டை அடிபணியச் செய்தவன்; சிறந்த கொடையாளி. வேடர்கள் விலையாக யானைக் கன்றுகளைத் தருவர். வேங்கடத்திற்கு அப்பாற்பட்ட நிலப்பகுதி வடுகர் நாடு ; வேங்கடமலைப் பகுதி திரையனைச் சேர்ந்தது...கரும்பனூர்கிழான் வேங்கட நாட்டைச் சேர்ந்த தலைவன் ; சிறந்த வள்ளல் ; தமிழ்ப் புலவரை ஆதரித்தவன். ஆதனுங்கன் என்பவன் வேங்கடங் கிழவோன். அவனும் சிறந்த கொடையாளி. அவன் கள்ளில் ஆத்திரையனார் என்ற தொண்டை நாட்டுப் புலவரை ஆதரித்தவன்."[1]

இதுகாறும் கூறப்பெற்ற சான்றுகளால் தமிழகம் சங்க காலத்தில் வட வேங்கடத்தை வட எல்லையாகப் பெற்றிருந்தது ; வேங்கடக் கோட்டம் தமிழ் நிலமாக இருந்தது ; அங்குத் தமிழ் அரசர் - வள்ளல்கள் - புலவர்கள் வாழ்ந்தார்கள் ; வேங்கடக் கோட்டம் தொண்டைநாட்டு இருபத்து நான்கு கோட்டங்களுள் ஒன்று என்பன போன்ற உண்மைகள் வெளிப்பட்டன. இனிப் பின்னூல்களில் கூறப்படும் வடஎல்லை பற்றிய செய்திகளைக் காண்போம்.

---

1. அகம் – 61, 211, 265, 393, 295, 311, 359, 83, 209, 85, 213, 141, 27; புறம் - 371, 389

II

பின்னூல்களில் வடஎல்லை

சிலப்பதிகாரம் கி. பி. 2-ஆம் நூற்றுண்டினது என்பர் ஒரு சாரர் ; பிறிதொரு சாரர் கி. பி. 5-ஆம் நூற்றுண்டினது என்பர். உண்மை எதுவாயினும் அக்காலத்தில்,

" நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பௌவமும்
தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புனல் நாடு"[1]

என்பது தமிழர் முடிபாக இருந்தது. முன்சொன்ன சங்கப் பாடல்களில் 'வேங்கடம்' என்று குறிக்கப்பட்டது, சிலப் பதிகார காலத்தில் திட்டமாக, 'நெடியோன் குன்றம்' என்ற வழக்குப் பெற்றது கவனிக்கத்தக்கது. சிலப்பதிகார காலத் தில் வேங்கடமலை சிறந்த வைணவத் தலமாக விளங்கியது இதனால் நன்கு புலனாகிறது.

சேர நாட்டு மாங்காடு என்னும் ஊரினனான பிராம ணன் ஒருவன் வேங்கடமலைக்குச் சென்று பெருமாளைத் தரிசித்து மீண்டவன், வழியில் மதுரையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த கோவலனைக் கண்டு பெருமாளது நின்ற கோலத்தை வருணித்திருத்தல் சிலப்பதிகாரத்துட் கண்டு இன்புறத் தகும் பகுதியாகும்.[2]

பல்லவர் காலத்தில் (கி. பி. 300—900) தோன்றி மறைந்த ஆழ்வார் அனைவரும் வேங்கடத்தைப் பாடிக் களித் தனர். அவருட் குலசேகராழ்வார் பாடிய பாக்கள் பல. அவை உள்ளத்தை உருக்குவன ; வேங்கடத்தில் உள்ள கோனேரி முதலிய பல இடங்களைக் குறிப்பன.

வைணவப் பெரியார்க்கு வேங்கடம் தமிழக வடகோடி யிற் சிறந்திருந்தாற்போல - அதே காலத்தில் வாழ்ந்த

1. வேனிற்காதை, வரி. 1-2
2. காடுகாண்காதை, வரி. 41-51

சைவ சமய குரவராகிய அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் என் போர்க்குக் காளத்தி தமிழக வடகோடியில் சிறந்த சிவத் தலமாக விளங்கியது. அவர்கள் மூவரும் அங்குச் சென்று பதிகங்கள் பாடியுள்ளனர். அப்பர் ஒருவரே வடநாடு சென்று மீண்டவர் ; மற்ற இருவரும் காளத்தியில் இருந்தே வடநாட்டுத் தலங்கள்மீது பதிகங்களைப் பாடித் திரும்பிவிட் டனர். இதற்குக காரணம்,

" அங்கண்வட திசைமேலும் குடக்கின் மேலும்
அருந்தமிழின் வழக்கங்கு நிகழா தாக"[1]

என்று சேக்கிழார் பெருமான் செப்பியிருத்தல் காண்க.

பல்லவர்க்குப் பின்வந்த சோழப் பேரரசர் காலத்தில் (கி. பி. 900—1300) உண்டான நூல்களில் வடஎல்லை குறிக்கப்பட்டுள்ளதா என்பதைக் கவனிப்போம். வீர சோழன் கங்கைகொண்ட சோழனுக்கு மூன்றும் மகன். அவன் காலம் 11-ஆம் நூற்ருண்டு. அவன் பெயரால் செய்யப்பட்ட இலக்கணம் வீரசோழியம் என்பது. அதனில்,

"வீறு மலிவேங் கடம்கும ரிக்கிடை மேவிற்றென்று
கூறுந் தமிழினுக் கீற்றெழுத் தாம்என்பர் கோல்வளையே!"[2]

என வருதலைக் காண, அக்காலத்திலும் வேங்கடமே தமிழக வடஎல்லையாகக் கருதப்பட்டது என்பது தெளிவாகின்றது.

கி. பி. 12-ஆம் நூற்ருண்டின் இறுதியில் அல்லது 13-ஆம் நூற்ருண்டின் தொடக்கத்தில் செய்யப்பட்டதாகக் கருதப்படும் நன்னூலில்,

---

1. சம்பந்தர் புராணம், செ. 1026
2. வீரசோழியம், சந்திப்படலம், 8

" குணகடல் குடகம் குமரி வேங்கடம்
எனுநான் கெல்லையின் இருந்தமிழ்க் கடலுள்"[1]

என்று தமிழக எல்லைகள் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

யாப்பருங்கல விருத்தி என்னும் நூல் கி. பி. 10 அல்லது 11-ஆம் நூற்றாண்டிற் செய்யப்பட்டது. அந் நூலுள் கீழ்க்கண்ட செய்யுள் ஒன்று காணப்படுகிறது :

" விடஞ்சூழ் அரவின் இடைநுடங்க
மின்வாள் வீசி விரையார்வேங்
கடஞ்சூழ் நாடன் காளிங்கன்
கதிர்வேல் பாடு மாதங்கி
வடஞ்சூழ் கொங்கை மலைதாந்தாம்
வடிக்க ணீல மலர்தாந்தாம்
தடந்தோள் இரண்டும் வேய்தாந்தாம்
என்னும் தன்கை தண்ணுமையே."[2]

இச்செய்யுளில் வேங்கடமலை நாட்டுக்குத் தலைவன் காளிங்கன் என்பது கூறப்படுகிறது. அவன் தமிழ்ப் புலவர் பாராட்டுக்கு உரியவனாகத் திகழ்ந்தான் என்பது தெரிகிறது.

கல்வெட்டுச் செய்திகள்

மேற்சொன்ன சோழப் பேரரசர் காலத்தில் வேங்கட மலையில் இராமாநுசர் செய்த திருப்பணிகள் மிகப் பல; அவரால் குடியேற்றப்பட்ட ஸ்ரீவைணவர் பலர். அவர் அனைவரும் தமிழரே. அவர்கள் திருநந்தவனங்கள், அன்னசத்திரங்கள் வைத்துப் பாதுகாத்தனர்; கோவிற் பூசை, விழா முதலியவற்றைக் கவனித்தனர். சோழர்க்கு அடங்கி வேங்கடக் கோட்டத்தையும் சுற்றுப்புறப் பகுதியை யும் ஆண்டுவந்த யாதவராயர்கள் செய்த திருப்பணிகள் பல; பிற அறநினைவுகொண்ட பெரியோர் செய்த தானங்கள்

1. சிறப்புப் பாயிரம். 2. மேற்கோள், பக். 271

பல; கோவிலில் திருப்பாவை, திருவாய்மொழி, இராமாநுசர் நூற்றந்தாதி முதலியன உரிய காலங்களில் ஓதப்பட்டன. கோவில் அலுவலாளர் பெயர்கள் தமிழ்ப் பெயர்களே; இடங்களின் பெயர்கள், பொருள்களின் பெயர்கள் முதலியன எல்லாம் தமிழ்ப் பெயர்களே. அம்மன் பெயர் அலர்மேல் மங்கை என்பது. இது தூய தமிழ்ப் பெயர் அல்லவா? நகரத்தின் தெருக்களின் பெயர்கள், ஆட்சிக் குழுவினர் பெயர்கள் யாவும் தமிழ்ப் பெயர்களே. திருவேங்கட நாட்டில் விசயநகர ஆட்சி முடிய (கி. பி. 14, 15, 16, 17-ஆம் நூற்றுண்டு வரை) இருந்த நாணயங்கள், பலவகை அளவைகள் இவற்றின் பெயர்கள் தமிழ்ப் பெயர்களே ஆகும்.[1] திருமலைப் பெருமானுக்குத் தேவதானமாக விடப்பட்ட கிராமங்கள் பெரும்பாலன தொண்டைநாட்டுக் கிராமங்கள் - தமிழ்ப் பெயர்கொண்ட கிராமங்கள். இந்த உண்மைகள் அனைத்தையும் திருப்பதி தேவத்தானத்தார் வெளியிட்டுள்ள கல்வெட்டு நூல்களைக்[2] கொண்டு தெளிவாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

அரசியல் உறவும் வடுகர் நுழைவும்

சோழப் பேரரசருள் சிறந்தவனை முதலாம் இராசராசன் கோதாவரி - கிருஷ்ணையாறுகட்கு இடைப்பட்ட வேங்கிநாட்டு மன்னனை (விமலாதித்தனை)த் தன் மருமகனுக ஏற்றுக்கொண்ட நாள்முதல் தமிழர்-வடுகர் கூட்டுறவு நெருக்கமுறத் தொடங்கியது. தமிழ்ப் படைவீரர் வேங்கி நாட்டில் இருந்தனர்; அரசியல் அலுவலாளர், வணிகர் முதலியோர் அங்குத் தங்கினர். அவ்வாறே வடுகர் சோழ அரசியலில் அலுவலாளராக இடம் பெற்றனர்; தமிழகத்திற்

1. பொன், பணம், காசு - நாணயப் பெயர். குழி, மா, நிலம், வேலி, காணி - நில அளவைப் பெயர்கள். நாழி, உறி, மரக்கால், கலம் - முகத்தல் அளவைப் பெயர்கள்.

2. Tirumalai Ins. Volumes I o VI.

குடியேறினர். இராசராசன் மருமகனன விமலாதித்தன் மகனே சாளுக்கிய இராசராசன். அவனே நன்னயபட்டரைக் கொண்டு தெலுங்கில் பாரதத்தை எழுதச் செய்தவன். அவன் தாய்வழியில் தமிழன்; தந்தை வழியில் வடுகன். அவனுக்குக் கங்கைகொண்ட சோழன் தன் மகளான அம்மங்காதேவி என்பவளைக் கொடுத்தான். அவளுக்குப் பிறந்தவனே முதற் குலோத்துங்கன். இக் குலோத்துங்கன் தாய்வழி உரிமை கொண்டு சோழப் பேரரசைக் கைப்பற்றி ஆண்ட பேரரசன் ஆவன். இவன் வழியினரே பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டுவரை சோழப் பேரரசராக இருந்தனர்.

இங்ஙனம் உண்டான பெரிய மாறுதலால் வடுகர் தமிழகத்தில் ஓரளவு செல்வாக்குப் பெற்றனர்; குடியேறி வாழலாயினர். பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டில் கன்னடரான ஹொய்சளர் தமிழ் அரசருடன் திருமணக் கலப்பால் உறவு கொண்டு தம் செல்வாக்கைப் புகவிட்டனர். அதனுல் தமிழக எல்லைப்புறங்களில் கன்னடர் செல்வாக்குப் பரவியது; திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் உள்ள கண்ணனூர், திருவண்ணமலை முதலிய இடங்களில் ஹொய்சளர் படைகள் இருந்தன; திருவண்ணமலை மூன்றும் வல்லாள மகாராசன் தலைநகரமாக விளங்கியது.

விசயநகர ஆட்சி

ஹொய்சளர்க்குப்பின் தமிழகத்தில் மாலிக்-காபூர் படையெடுப்பு நடந்தது. அக் குழப்ப நிலைக்குப்பின் விசயநகர அரசு தோற்றமெடுத்தது. அதன் பிரதிநிதியாகக் கம்பணவுடையார் தமிழகம் முழுவதையும் கைப்பற்றினர். அப்பொழுது அவருடன் வந்த தெலுங்க வீரர், கன்னட வீரர் நாட்டில் அமைதியை நிலைநிறுத்த அங்கங்கே பாளையம் அமைத்துத் தங்க விடப்பட்டனர். அங்ஙனம் விடப்பட்டவர்கள் நாளடைவில் குறுநில மன்னராகிவிட்டனர். அவர்களே பாளையக்காரர் எனப்பட்டவர். விசயநகர ஆட்சி மூன்று

நான்கு நூற்றாண்டுகள் நிலைத்திருந்தது. அப்பொழுது வடக்கே பாமினி சுல்தான்களின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சியவ ரும், வாணிகம், உழவு, உத்தியோகம் இவற்றைக் கருதியவரு மாகத் தெலுங்கர் பலர் வடபெண்ணை யாற்றைக் கடந்து வேங்கடம், காளத்திவரை நன்கு பரவிக் குடியேறினர்; பிற்கால விசயநகர வேந்தர்க்குச் சந்திரகிரி தலைநகரம் ஆனது முதல் தெலுங்கர் செல்வாக்கு வேங்கடம், காளத்தி, கூடூர் முதலிய இடங்களில் மிகுதிப்பட்டது. கோல்கொண்டா, பிசாப்பூர் அரசர்களுடைய கணக்கற்ற படையெடுப்புகளால் அல்லலுற்ற தெலுங்கர் சித்தூர், நெல்லூர், செங்கற்பட்டு, வடஆற்காடு முதலிய தொண்டைநாட்டு மாவட்டங்களில் குடிபுகுந்தனர். தாமல் என்னும் ஊரைத் தலைநகராகக் கொண்டு வேங்கடப்ப நாயக்கர் ஆண்டனர். வேலூரிலும் சந்திரகிரி அரசர் சரண்புக நேர்ந்தது எனின், தெலுங்க நாடும் தொண்டைநாடும் சுல்தான்கள் படையெடுப்புகளால் பட்டபாட்டை ஒருவாறு உணரலாம். இன்ன பிற காரணங் களாற்றான் தமிழகத்தின் வடபகுதியாகிய தொண்டைநாடு 15, 16, 17, 18, 19-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழரும் தெலுங்கரும் விரவி வாழும் பகுதியாகக் காட்சி அளித்தது. அதனால் இந்த நூற்றாண்டுகளில் தெலுங்கு மொழியில் சில கல்வெட்டுகள் இருக்கக் காணலாம்; பல ஊர்களின் தமிழ்ப் பெயர்கள் சிதைந்து (பூத்தலைப்பட்டு என்பது பூதலபட்டு, சூரலூர் என்பது சூலூர் என) வழங்கலாயின; பல பெயர்கள் முழுவதுமே மாறி (திருஆன்பூர் - மல்லம் என)ப் புதுப் பெயர் கொண்டுவிட்டன. ஆயின் இந்த உண்மையை அவ்வவ்வூர்க் கோயில் கல்வெட்டுகள் இன்றும் உணர்த்திக் கொண்டு இருத்தல் நாம் செய்த பேறே ஆகும்.

நெல்லூர், கூடூர் முதலியன

நெல்லூர் வடபெண்ணை யாற்றங்கரையில் இருக்கின் றது. "நெல்லும் உயிரன்று நீரும் உயிரன்று" என்று

வரும் பழம்பாட்டு அடியில் குறிக்கப்பட்டுள்ள 'நெல்' என்பது தமிழ்ச் சொல். அத்துடன் 'ஊர்' சேரின் 'நெல்லூர்' என்ருகும். இது தூய தமிழ்ச் சொல். இவ்வூர் தொண்டை நாட்டைச் சேர்ந்ததே என்பதை, "ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து (தொண்டை நாட்டு) விக்கிரமசிங்கபுரமான நெல்லூர்........" எனவரும் நெல்லூர்க் கோவில் கல்வெட்டுத் தொடரால் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். நெல்லூருக்குத் தென்பாற்பட்ட ஊர்கள் பலவற்றின் பெயர்கள் பழங்காலத்தில் தமிழ்ப் பெயர்களாக இருந்தன - பின்னர் மாறி விட்டன என்பது கல்வெட்டுகளால் தெரிகிறது. சான்ருகச் சில காண்க :

(1) கொல்லத் துறையான கண்டகோபாலப் பட்டினம்.
(2) பையூர் இளங்கோட்டத்து வேலூர் நாட்டுச் சூரலூர்.

(3) முனையூர்	இப்பொழுது	'மோபூர்'	எனப்படுகிறது.
(4) இருங்குண்டை	,,	'இனுகுண்டா'	,,
(5) தும்பையூர்	,,	'தும்மூர்'	,,
(6) உச்சியூர்	,,	'உட்சூரு'	,,
(7) திருஆன்பூர்	,,	'மல்லம்'	,,

இங்ஙனம் குறிப்பிடத்தக்கவை பல உள. இப்பதிகளில் உள்ள கோவிற் பெயர்கள், கடவுளர் பெயர்கள், ஏரிகளின் பெயர்கள், வாய்க்கால்களின் பெயர்கள், ஊரவையார் பெயர்கள், பலவகை அளவைப் பெயர்கள் முதலிய யாவுமே தமிழ்ப் பெயர்களாக இருத்தலைக் காணலாம்.[1]

கி. பி. 9-ஆம் நூற்ருண்டில் கூடூர்த் தாலூகாவில் உள்ள மல்லம் என்ற ஊரில் வெட்டப்பட்ட கல்வெட்டு இது வாகும் :

"ஸ்வஸ்திஸ்ரீ நந்திபோத்தரசற்குப் பதினைந்தாவது பையூர் இளங்கோட்டத்துத் திருஆன்பூர் ஸுப்ரமண்யன அவ்வாட்டைப் பொன் அயிம்பத்தங் கழஞ்சு கொள்ளும்

1. Vide Nellore Ins. Vols. I to III.

மதுவார் அட்டுவித்த கழஞ்சு பொன்னும் விளக்க....புற மாக ஆளுவ அரசர் விண்ணப்பத்திஞல் சளுக்கி அரச ரான....த்தியாகப் பாவித்தோம். நாட்டாரும் ஊராரும் ஆள்வாரும் அறம் மறவற்க.''[1]

நெல்லூர் ஜில்லாவில் உள்ள இத்தகைய தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் பலவாகும். தமிழகத்தின் வடஎல்லைப்புறப் பகுதியாக இருந்த இப்பகுதிகள் நாளடைவில் முன்சொன்ன பல்வேறு காரணங்களால் ஆந்திரர் குடியிருப்புக்கு உரியவை யாயின.

சென்னை நகரம்

சென்னைக்கு வடபால் நெல்லூர்வரையுள்ள நிலப்பகுதி தமிழகம் என்பதை மெய்ப்பிக்கும்போது தொண்டைநாட்டுச் சென்னை நகரம் தமிழகத்தது - தமிழருடையது என்பது கூருதே அமையும் அல்லவா ? இன்றைய சென்னை மாநகரத் தின் பகுதிகள் பல இன்று-நேற்று உண்டானவை அல்ல. திருவொற்றியூர், திருமயிலாப்பூர், திருஅல்லிக்கேணி என் பன கி. பி. 7, 8, 9-ஆம் நூற்றுண்டுகளில் வாழ்ந்த சைவ வைணவ சமய ஆசாரியர்களால் பாடப்பெற்ற தலங்கள் ஆகும். நுங்கம்பாக்கம், எழுமூர் (எழும்பூர்), பிரம்பூர், சேற்றுப்பட்டு, தங்கசாலைத் தெருப் பகுதி (இதற்கு அக் காலப் பெயர் தெரியவில்லை.) என்பன கி. பி. 10, 11-ஆம் நூற்றுண்டுக் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. 'தொண்டை மண்டலத்துப் புழல்கோட்டத்து எழுமூர் நாட் டைச் சேர்ந்த பகுதிகள் இவை' என்று கல்வெட்டுகள் குறிக் கின்றன.

பிற்கால விசயநகர ஆட்சிக் காலத்திற்றுன் சந்திரகிரி அரசர்க்குக் கீழ்ப்பட்ட தாமல்-வேங்கடப்ப நாயக்கர் காலத் தில் சென்னையில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியார் குடியேறினர்.

---

1. Ibid. Vol. I, p. 430.

அந்தக் காலத்திற் செய்யப்பட்ட வடமொழி நூல்களிலும் வேங்கடம் தமிழகப் பகுதியே என்பது திட்டமாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது; அதுவும் அதற்குத் தென்பாற்பட்ட நிலப் பகுதியும் 'திராவிட தேசம்' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.[1]

முடிவுரை

இதுகாறும் கூறப்பெற்ற வரலாற்று, இலக்கிய, கல்வெட்டுச் சான்றுகளால் (1) தொண்டை நாடு நெல்லூர் வரை பரவி இருந்தது; (2) தொன்றுதொட்டு வேங்கடம் தமிழக நேர் வடக்கு எல்லையாகக் கருதப்பட்டது; (3) சைவர்கட்குத் திருக்காளத்தி தமிழக வடகோடித் தலமாக இருந்து வந்தது; (4) கூடூர்த் தாலூகா பையூர் இளங்கோட்டத்தைச் சேர்ந்தது; (5) சென்னை தொண்டைநாட்டுப் புழல் கோட்டத்தைச் சேர்ந்தது; (6) தெலுங்கர்-தமிழர் கூட்டுறவாலும் விசயநகர ஆட்சியினாலும் பிசாப்பூர், கோல்கொண்டா அரசர் படையெடுப்புகளாலும் தெலுங்கர் வேங்கடம் - காளத்தி - நெல்லூர் - கூடூர் முதலிய பகுதிகளில் நுழைந்து பரவி நாளடைவில் வேரூன்றினர்; (7) எனினும் வெள்ளையர் சென்னையிற் குடியேறிய கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டிலும் வேங்கடமே தமிழகத்தின் வடஎல்லையாகக் கருதப்பட்டு வந்தது என்பன நன்கு விளங்கும்.

தமிழர் கடமை

தமிழர் - தெலுங்கர் - கன்னடர் - மலையாளர் ஒரு தாயீன்ற மக்கள்; ஆதலின் என்றும் ஒன்றுபட்டே வாழக்

---

1. "Leaving the Andhra and Karnataka regions, the two gandharvas proceed to places which poet Venkatadrin definitely considers as falling out of the boundaries of the Andhra Desa, that is, places belonging to Dravida desa, which is described next. The first Tamil region which the two gandharvas describe is Venkatagiri or *Tiruppati.*"—Madras Tercentenary Commemoration Volume, p. 107.

கடமைப்பட்டவர். ஆதலால் ஒருவர் நிலப்பகுதியை மற்றவர் இலக்கிய - வரலாற்று - கல்வெட்டுச் சான்றுகட்கு மாறுகக் கவர எண்ணுதல் பெருந் தவறு ; அதனல் நிலைத்த பகைமையும் பூசலும் ஏற்பட வழியுண்டாகும். / பாழும் எல்லைப்புறப் போராட்டங்களால் அழிந்த நாடுகள் பல. மண்ணுசையால் மாண்டொழிந்த பேரரசுகள் பல. ஆதலின் அன்பும் அறமும் துணை செய்யத் தமிழரும் ஆந்திரரும் எல்லைப் பிரிவினையைப்பற்றி ஆழமாகச் சிந்திக்கவேண்டும். தமிழர்க்கு நெல்லூர் உரியதாயினும் அதனினும் உயிர்போலச் சிறந்தவை வேங்கடமும் காளத்தியுமே ஆகும். முன்னது வைணவர்க்கும் பின்னது சைவர்க்கும் உரியவை. இவை இரண்டையும் தமிழகத்தின் வடஎல்லைப்புறத் தலங்களாக இருக்கத் தக்கவாறு தமிழக வடஎல்லை அமைக்கப்படல் வேண்டும். தமிழர் நெல்லூர்வரை வற்புறுத்தாமல், இவற்றுடன் நிற்க வேண்டும் என்பது நமது வேண்டுகோள். தமிழர் இங்ஙனம் விட்டுக்கொடுக்கும் பெருந்தன்மையைக் கண்டும், ஆந்திர சகோதரர் தமிழருடைய சைவ-வைணவத் தல உரிமைகளை மதித்தும் மேற்சொன்னவாறு எல்லை வகுத்தல் அறமாகும். இம்முயற்சி வெற்றிபெற - வேங்கடத்தில் நின்ற கோலத்தில் காட்சியளிக்கும் நீலவண்ண நெடியோன் அருளையும், 'மாகமர் திருக்காளத்தி மலையெழு கொழுந்தாயுள்ள ஏக நாயகன்' அருளையும் இறைஞ்சுகின்றேம்.

TAMIL NADU ARCHIVES LIBRARY
No.
108716
MADRAS